

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 85

CENA 10 DINARA

NINĐA

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

UMRETI U SAN FRANCISKU

DEREK FINEGAN

UMRETI U SAN FRANCISKU

Derek Finegan
UMRETI U SAN FRANCISKU

Izdavač:
DEČJE NOVINE, G. Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1990. DEN PRESS

NINDA 85 — JUN 1990. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28 — uredništvo i (032) 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-623-16-257310-03292. Stampa »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

UMRETI U SAN FRANCISKU

»Možda sve ovo što pišem na kraju i neće biti potrebno, ali sam još davno naučio da čak i najbolji plan treba da ima rezervnu varijantu, varijantu koja će doneti pobjedu u času kada protivnik pomisli da je već trijumfovao.

To naročito važi ako ti je protivnik jedan... ninda...

Imam dobro skrovište za ovaj rukopis i nadam se da ga ninda neće pronaći ako stvari krenu naopako po mene. Postoji, ipak, realna opasnost da to skrovište bude previše dobro i do rukopisa ne dođu oni kojima je prvenstveno namenjen. Zato i pišem opširnije nego što bi trebalo, za slučaj da hartije dospeju u ruke ljudi koji nimalo nisu upućeni u delovanje onoga što se obično na

ziva podzemljem San Franciska.

Podzemlje ima svoje zakone, nepisane, ali ništa manje stroge od onih u debelim knjigama. Međusobni obračuni u podzemlju su dopušteni, čak i poželjni; proces odabiranja obezbeđuje da na jednom od crnih tržišta ostanu samo oni najbolji. To je, uzgred, jedan od razloga što policija i sudovi nikada neće uspeti da izađu na kraj sa nama. Najsposobniji u tim institucijama stradaju ili ih napuštaju u potrazi za većom zaradom. Ne retko počinju da rade i za nas, ali to nije tema ovog rukopisa.

Tema je Vampir. A ja, ja sam otkrio da je Vampir zapravo jedan japanski ninda koji se, ne znam ni kako, našao u

San Francisku, na pogrešnoj obali okeana...

Ima tu još mnogo neobičnih detalja, ali se bojim da neću imati vremena da završim svoju priču pre nego što ninda stigne do mene, i zato moram biti što sažetiji.

Ukratko, ja sam profesionalni ubica. Jedan od najboljih na svetu, a možda i najbolji. Neću ovde opisivati ono što sam do sada učinio; policije u nekoliko zemalja sveta bile bi neobično zadovoljne takvim rešenjem svojih dugogodišnjih problema. Bitno je to da su me oni koji zauzimaju najviše pozicije u podzemlju Zapadne obale angažovali da likvidiram Vampira.

Da, tako su ga nazvali. Vampir. Zato što je delovao gotovo isključivo noću i za sobom nije ostavljao praktično nikakve tragove. Sem tela svojih žrtava, naravno, ubijenih na jedan od mnogo neobičnih načina koje ninducu poznaje.

Da li iz osвете ili nekog drugog razloga, tek on je godinama ometao dobro uhodane poslove podzemlja, uklanjajući ključne ljude, otimajući zaradjeni novac iz njihovih sefova, uništavajući ogromne količine prenete droge ili oružja spremnog za prodaju. Udarci koje

je zadavao postajali su sve teži i nije nikakvo čudo što su veliki bosovi na Zapadnoj obali pokušali nekoliko puta da ga eliminišu.

Ja, u stvari, predstavljam najnoviji pokušaj te vrste. Prihvatilo sam taj posao, naravno. Novac je sporedan, već sada imam sasvim dovoljno da u raskoši proživim narednih stotina godina. U pitanju je neka vrsta profesionalnog ponosa.

Nisam naplatio još ni centa za taj posao, iako sam na tragu Vampira više od godinu dana. To je bio jedan od mojih uslova; znao sam da će krupne zverke brzo postati nestrpljive i zahtevati rezultate. Pošto je u pitanju moja koža, a ne njihova, obaviću ovu stvar na svoj način, ne dopuštajući im da mi nameću nepotrebnu hitrinu koja bi mogla postati opasna.

Našao sam sebi nekoliko skrovišta u San Francisku i polako i oprezno počeo da pletem mrežu oko Vampira. Prošlo je skoro punih šest meseci pre nego što sam shvatio da imam posla sa pravim japanskim nindom.

Gotovo da sam odustao u tom trenutku. U mojoj korijeri nekoliko puta sam stigao i do Japana i mnogo bolje od većine ljudi na svetu znam da je ni-

nđucu drevna nauka čiji poznavaoči postaju opasniji od živih zmija otrovnica...

Nisam odustao, ipak. Nisam čak nikome ni rekao da ću imati posla sa nindom. Umesto toga, otišao sam na mesec dana u Japan i iskoristio svoje stare veze da doznam nešto više o svom budućem protivniku. Moji prijatelji u Japanu su me do neke utešili kad su doznali da ninda nije Japanac. Štaviše, učinili su sve da me ubede kako on nikada ne bi ni mogao da postane pravi ninda i da ja, zapravo, imam posla sa neveštom imitacijom drevne japanske veštine.

Sasvim je moguće da stvari tako stoje, ali...

Taj čovek, koji sebe naziva imenom Lesli Eldridž, đavolski je opasan, čak i ako odista nije pravi japanski ninda, iako u poslednje vreme sve češće mislim kako se moji japanski prijatelji varaju.

Otkrio sam gde se najčešće zadržava u San Francisku i pratio ga mesecima. Najčešće bez uspeha, jer je on zaista Vampir koji dolazi i odlazi ne ostavljajući za sobom nikakve tragove. Ipak, skupljao sam činjenice, korak po korak i dan po dan, sve dok nisam došao do

plana koji, čini mi se, ima realne izgleda za uspeh.

Postavio sam mu zamku. Sa debelim i masnim mamcem.

Znam da je primetio da mu je neko neprestano za petama. Nekoliko puta izmakao sam u poslednjem trenutku pokušajima da me iznenadi. Upravo za to i mislim da mom mamcu neće uspeti da odoli.

Da, JA sam taj mamac. Nešto manje od toga ne bi ga tako sigurno privuklo. Ja sam izazov za njega, kao što je, uostalom, i on izazov za mene. Mislim da je već prilično dugo svestan toga da se on i ja uskoro moramo sukobiti.

Izgledi su, otprilike, jednaki, što i čini potrebnim ovaj rukopis. Moja zamka je izvrsna, pravo malo remek-delo veštine ubijanja. Što ne znači da mora uspeti, jer je i Eldridž majstor upravo te veštine.

Pošto sakrijem rukopis, čekaću ga upravo ovde, u radnoj sobi male vile na obali Zaliva. Doći će, u svom kostimu od crne svile, sa licem i glavom prekrivenim kapuljačom od istog materijala, sa čitavim svojim arsenalom arhaičnog japanskog oružja kojim se koristi iznenađujuće efikasno.

Uvek sam poštovao hladno oružje više od vatrenog. Sva-

ka budala ume da pritisne obarač; za hladno oružje potrebna je veštine i savršena koordinacija pokreta čitavog tela.

Moja zamka, međutim, ipak se zasniva na tekovinama savremene tehnologije. Ova prostorija pretvorena je u odaju smrti i do pre nekoliko trenutaka i sâm sam se kretao samo duž linija obeleženih papirnim trakama na tepihu i između po jedinim delova nameštaja.

Sada su sve te trake pokupljene i spaljene u kaminu. Nemam nameru da se pomeram iz fotelje iza radnog stola, jer svaki pogrešan korak, dok moja zamka deluje, znači gotovo sigurnu smrt...

Kako?

Neka to ostane moja tajna, ipak. Ako moj plan uspe, može se dogoditi da ga upotrebim još koji put. A ako ne... onda je sve svejedno...

Jer, ako se ninda ne uhvati u moju zamku, ne vredi ni objašnjavati kako je bila postavljena. Dovoljno je znati jednostavno kako je potrebno nešto mnogo, mnogo lukavije da se ninda savlada.

I moji prijatelji iz Japana su me upozoravali na tu mogućnost, tvrdeći kako legenda kaže da samo drugi ninda može ubiti nindu. Nikada nisam ve-

rovaio u legende, ali sam naučio da ih poštujem u poslednje vreme, dok sam proučavao veštinu ninducia.

U jednom hramu, skrivenom među planinama Hokaida, pokazali su mi svitke rukopisa starih nekoliko stotina godina. Nisam siguran u engleski jezik mladića koji mi je prevodio te svitke, ali je slika, dočarana skladnim crtežima, i bez reči dovoljno jeziva.

Znao sam, uostalom, i pre toga, da postoji mnogo načina da neko bude ubijen. I sâm sam ubio mnogo ljudi.

Znanje nindži, međutim, predstavlja skup detalja sabiranih sa pravom istočnjačkom strpljivošću već stotinama godina, čak i u najzabačenijim delovima Azije. Doznao sam kako je nevidljivi ubica oduzeo život vladaru Ho-Liu u doba koje odgovara našem dvanaestom veku i kako je Japanac po imenu Kohito pobio čitavu telesnu stražu gospodara So-Jua pre nego što je ubio i njega...

Nije dobro što upravo sada mislim o tome, dok čekam jednog od ljudi sposobnih za podvige opisane u starim rukopisima. Onaj ko strepi za ishod borbe upola je pobeđen, i to sam doznao u prokletom japanском hramu.

Ninde su, recimo, uvek ubeđene da će pobediti i da ne mogu umreti...

Ali, šta ja to pišem po ovoj hartiji? Eldridž NIJE ninda, do đavola! On samo glumi nindu, zadajući tako strah protivnicima koji nisu dovoljno sigurni u sebe!

Eldridž NIJE ninda!

Nervozan sam. Ovo što sada škrabam nema nikakvog smisla, do đavola!

Ali...«

Ruka u crnoj rukavici dotiče listove hartije na stolu. U uskim izrezima maske od crne svile zablistase dva tamnoplava oka.

Laganim pokretom, čovek u kostimu ninde smače kapuljaču sa glave, otkrivajući preplanulo lice oštih crta. Osmeh osvetli to lice dok je hitrim pogledima očiju čitao žurno nabacane, krivudave redove na hartiji.

Zavrteo je glavom kad je pročitao i poslednju, nedovršenu rečenicu. Znao je šta se posle toga dogodilo, uostalom, i zašto rukopis nije stigao do svog kraja.

Krećući se hitro i skladno, on dugim korakom prekorači telo opruženo na skupocenom tepihu. Dve polovine tela, zapravo, nekoliko trenutaka rani-

je glatko presečenog jednim je dinim udarcem dugog samurajskog katana-mača, omiljenog oružja japanskih nindži.

Krv je natopila tepih, ali ninda izbeže ta mesta, približavajući se kaminu. Svoj put birao je pažljivo, vrlo pažljivo, skrećući na mestima gde se činilo da to nimalo nije potrebno.

Strpljivo je sačekao da plamen proguta i poslednji list hartije, a onda jednim dugim pogledom prešao po prostoriji u kojoj se zatekao. Raspolućeno telo na podu nije privuklo taj pogled. Ili ga možda nije bilo ni vredno.

Ponovo zaobilazeći nevidljive prepreke, ninda pređe prostor do suprotnog zida. Zastao je na trenutak pre nego što je prošao kroz neravni otvor načinjen eksplozijom nepoznatog porekla, da navuče ponovo svoju kapuljaču na glavu.

Nestao je u noći, kao senka. Topli vetrić Kalifornije koji je kroz novi otvor stizao u prostoriju stvorio je taman toliko vazdušno strujanje da i poslednji ostaci spaljene hartije kroz široki dimnjak odlete prema nebu...

Covek po imenu Leslie Eldridž leno ispruži ruku da dotakne nago rame devojke opružene kraj njega na blistavo belom pesku.

— Hej, devojčice... ovde postaje vruće... idemo li u vodu.

— Pusti me — promrmlja ona. — Spava mi se...

On jednim jednim, hitrim i glatkim pokretom, uspravi svoje nago telo, mišićavo i potpuno preplanulo od sunca. Po navici je pogledao oko sebe, iako je znao da na čitave milje unakolo nema ni žive duše.

Ostrvo Utila još nije postalo raj za bogate i razmažene turiste samo zato što ga nije otkrio niko spreman da uloži nekoliko miliona dolara u gradnju hotela, puteva, električnih i telefonskih vodova. Na samo dvadeset pet milja od severne obale Hondurasa, ostalo je zanimljivo samo za ribare u dva mala naselja, koji su svoj ulov prodavali u La Seibi, jednom od većih gradova na tom delu obale. La Seiba ima i aerodrom, ali za njega znaju samo kontrole leta u vazдушnim lukama Hondurasa i susednih zemalja, zbog pet ili šest lokalnih letova nedeljno, neophodnih ovom delu zemlje sa mnogo platinina i malo dobrih puteva.

Možda je i to razlog što je Utila i dalje ostala zaboravljena, iako je, istini za volju, ovaj deo Karipskog mora još uvek pun nevelikih ostrva sa potencijalima turističkog raja. Da bi stvar bila još lepša, do ove, severne obale ostrva vodilo je samo nekoliko konjskih staza, s obzirom da su ribari suprotnu, zaštićenu obalu, odabrali kao mnogo pogodnije mesto za svoja naselja.

Idealno mesto za ljude koji traže svoj unutrašnji mir. Ili jednostavno žele da se sakriju.

Leslie Eldridž zadrža pogled na kolibici od palmovog lišća, njihovom jedinom zaklonu, izgrađenom u podnožju visokog drveća koje je počinjalo samo dvadesetak jardi dalje od plaže oivičene blistavo belim peskom. U ovo doba godine bolji zaklon i nije potreban na ostrvu Utila, bar ljudima koji su se svesno odrekli svih »blagodeti« civilizacije.

Nešto dalje, u hladu, njihovi konji mirno su pasli. Umornim, mršavim životinjama, najboljim koje su se mogle naći u oba ribarska naselja, ovo će takođe biti dobar odmor.

Visoki, snažni muškarac na trenutak zadrža pogled na nagom telu devojke i blago se os

mehnu. Sagnuvši se, on sa peska dohvati pušku za podvodni lov i hitrim korakom pođe prema obali.

Dno je ovde bilo strmo i on se samo nekoliko koraka dalje baci napred i zapliva dugim, snažnim zamasima.

Poznavaooci ovog dela obale zavrтели bi glavama da su ga mogli videti. Ajkule Karipskog mora ne spadaju u najmanje i najbezazlenije na ovoj planeti, ali se činilo da čovek sa običnom puškom za podvodni lov u ruci prezire tu vrstu opasnosti.

Vratio se do obale dvadesetak minuta kasnije, vukući za sobom oveću ribu srebrnaste boje, probodenu harpunom iz puške. Ovoga puta plivao je manje žurno i često se spuštao pod vodu da osmotri šta se događa pod njenom površinom.

Samrtni trzaji ubijene ribe i krv koja se, iako u gotovo neznatnim količinama, sada širi unaokolo dovoljan su mamac za ajkule i otuda ta opreznost.

Suvišna, bar u ovoj prilici. Izašao je na obalu, još jednom se osmehnuo uspavanom liku devojkе i seo da veštīm pokretima očisti ribu uz pomoć oštrog noža koji se sve dotle nalazio na kamenu uz samu vodu.

Ostavivši očišćenu ribu zamotanu u veliko palmovo lišće u hladu kolibe, on se još jednom vrati do obale, da spere sa svog tela zadah znoja i krvi.

Ovoga puta devojkа je otvorila oči kada joj je prišao. Osmehnula se, prihvatila pruženu ruku i lako se uspravila.

Niskog rasta, gotovo za glavu niža od njega, ali građena onako kako većina muškaraca misli da treba da bude građena uzbudljiva žena, bez obzira na to što bi perfekcionista primetili da su njene pune i čvrste grudi možda malo prevelike za tu visinu.

— Les...

Ona obavi ruke oko preplanule kože, tople od sunca. Čak i ovako preplanula, ta koža imala je neobičnu nijansu. Zajedno sa malo kosim, krupnim i tamnim očima, koža je odavala njeno japansko poreklo.

Uzdahnula je kad je osetila njegovo čvrsto telo na sebi.

— Čekaj... prljava sam od peska — prošaptala je.

— To je čist pesak, devojčice. Ispran od mora i sunca. Ničег prljavog nema na njemu...

Ona se vešto izmigolji iz snažnih šaka.

— Ipak idemo prvo u vodu! — nasmeja se. — Važi?

Krenuo je za njom, diveći se skladnom njihanju nagih bokova devojke.

Dostigao je već sa nekoliko zamaha i usne su im se spojile dok su se blistave kapi vode slivale sa njihovih lica i kose. Tela su im se spojila, uz laki krik devojke, a onda ostala da lebde na talasima koji su ih blago njihali...

Izašli su na obalu gotovo pun sat kasnije, držeći se za ruke.

— Ovo je kao san — uzdahnu devojka, sklapajući oči. — Gotovo kao u snu... ovaj pesak pomalo bode, znaš...

— Što ti nije smetalo da spašavaš na njemu do maločas — nasmeja se muškarac. — Priznajesh li sada da sam do kraja ispunio svoje obećanje?

— Priznajem... ali ne do kraja.

— Zaista? Šta nedostaje ovom mestu?

— Nije to... Problem je u tebi. Još uvek ne uspevaš da zaboraviš ko si i šta si...

— Zar sam i TO obećao? — nasmeja se jedini ne-Japanac koji je ikada postao ninda. — Ne verujem!

— To nisi... ali si obećao da ćeš učiniti sve da JA to zaboravim.

— Nisam učinio sve?

— Jesi. Ali, izgleda da to nije dovoljno. Taj tvoj sumnjičavi pogled, na primer, kojim svakog trenutka, kao zrakom radara pretražuješ okolinu...

Ninda je nežno pogladi po mokroj kosi koja je u dugim crnim uvojcima pala na njena leđa i ramena.

— Žao mi je, devojčice... bojim se da je to kod mene već druga priroda...

— Znam — osmehnu se i ona. — Les... koliko će ovo potrajati?

— Dovoljno dugo da se duhovu u San Francisku malo smire posle gužve sa Lukasom. Želim da podzemlje pomisli kako sam se povukao. Postali su suviše oprezní, znaš.

— Misliš da ćeš ih prevariti? Pogotovu što je do sada Lukasovo mrtvo telo sigurno pronađeno?

Eldridž odmahnu glavom.

— Bojim se da će potrajati prilično dugo pre nego što neko uspe da se približi zemnim ostacima našeg prijatelja Lukasa. Čitava ta kuća pretvorena je u smrtonosnu zamku, spremna da se sklopi oko svakog ko pokuša da uđe u nju, Sumiko.

Devojka rukama rasturi kosu kako bi joj se brže osušila.

Osmehnula se kad je osetila po gled muškarca na svojim doj- kama, ponovo napetim od že- lje.

— Lukas je bio toliko dobar?
— upita tiho.

— Veoma. Ali, sačekaj ma- lo... TI si bila ona koja je že- lela da zaboravimo sve ono što je ostalo iza nas, zar ne?

— Nazovi to ženskom rado- znalošću! — smeh devojkje od- zvanjao je slično prijatnom zvu- ku onih srebrnih zvončića koji se vešaju po granama japans- kih vrtova. — Radoznalošću ko- joj ništa ne može odoleti! Ka- kva je bila Lukasova zamka?

— Solidna, ali ne i dovoljno- dobra da ubije jednog pravog- ninđu. On nije znao da mi po- sedujemo haragei i da možemo na vreme preduprediti svaku opasnost...

Devojka je zamišljeno bacala kamenčiće prema talasima koji su milovali pešćanu obalu.

— Treba ipak mnogo da za- hvališ Tabasko Pitu — podse- ti. — On je prvi provalio da veliki šefovi spremaju nešto ga- dno Vampiru.

— To svakako. Šteta što i nje- ga nismo mogli da dovedemo ovamo. Potreban mi je neko ko će za ovo vreme pratiti šta se zbiva u San Francisku, znaš...

— Lažljivče! Na ovom mes- tu neko treći potreban nam je koliko i rupa u glavi! To je pravi motiv tvoje odluke da ga ostaviš, priznaj!

— Jedan od motiva — nas- meja se ninđa. — Ali ne i gla- vni. Sem toga, Pitu se ovde ne bi dopalo, suviše je tiho i pu- sto, a on je odrastao na asfa- ltu. Vrlo dobro znaš da se ne snalazi dobro ni na jednom me- stu udaljenom više od sto jar- di od točionice za pivo!

— Što ga i čini dragocnim pomoćnikom, čak i za jednog ninđu, ne zaboravi!

— Ne zaboravljam to nijed- nog trenutka — odvrati ninđa ozbiljnim glasom. — Bez nje- ga bi posao sa Lukasom bio mnogo teži.

— Dobro, hoćeš li mi reći ka- kva je to zamka bila?

— Vrlo savremena. Stotine senzora povezanih sa računar- om koji upravlja laserskim zra- cima iz nekoliko izvora. Koliko sam uspeo da shvatim, zamisao se sastojala u tome da senzori registruju svaki pokret u pro- storiji, osim jednog dela oko Lukasovog pisaćeg stola. Posle toga, u tom pravcu delovali bi laseri. Mislim da su veoma ma- li izgledi da ih izbegne, za sva- kog ko dospe u zamku.

— Šta si ti učinio?

— Probio sam otvor u spoljnom zidu uz pomoć jedne od svojih eksplozivnih kuglica — osmehnu se Lesli — i tako došao sa one strane sa koje me ni Lukas, ni njegov računar ni su očekivali. Taj prostor nije bio pokriven senzorima, znaš. A i da jeste, verovatno bih uspeo da prođem, jer bi me haragei upozorio na svaki pokret koji bi mogao doneti opasnost. Jedino što bi to trajalo mnogo duže i dalo vremena Lukaslu da nešto pokuša. Ovako, sve je bilo gotovo još pre nego što se razišao dim od eksplozije...

Devojka se strese.

— Užasno — reče. — Kad samo pomislim kakvoj si opasnosti bio izložen...

On joj dlanom nežno pokri usta.

— Dogovor je da sve to zaboravimo, bar dok smo ovde — podseti. — Hajde da prošetamo duž obale. Pitam se šta je iza one hridine tamo, to još nismo stigli da pogledamo.

Devojka klimnu glavom, dižući se na noge. Za to vreme, ninda još jednom pređe pogledom po okolini.

— Šta je bilo? — upita Sumiko, primetivši promenu na njegovom licu.

— Ništa od naše šetnje — odgovori on, hrabreći je osmehom. — Staviše, moraćemo čak i da se obučemo...

— Da se... Zašto, Les?

— Imaćemo posetu. Neko dolazi stazom...

*

* *

Mladić, gotovo dečak, lako skoči sa svoje mazge, praćen pažljivim pogledom ninde.

Odrpana odeća, šešir koji nerвозno gužva rukama, ali iskreno lice i otvoren pogled očiju na preplanulom licu. Licu koje, uostalom, govori da ova iznenadna poseta neće doneti ništa dobro paru koji je svoj mir potražio na ostrvu Utili...

— Senjor Eldridž — počeo on nesigurnim glasom. — Ja... ja sam...

— Ti si Eladio Portenjo — osmehnu se ninda da bi ga ohrabrio. — Tvoj otac drži prodavnicu u kojoj sam kupio na mirnice pre dva dana, je li tako? Govori slobodno španski, Elado, oboje ga prilično dobro razumemo.

— Ovaj... ja sam učio engleski u školi u La Seibi, senjor Eldridž...

— Ali je ipak bolje da go-
voriš španski — osmehnu se i
Sumiko, govoreći tim jezikom.
— Mi smo iz San Franciska, a
tamo ga mnogi razumeju, čak
i kada ga ne govore naročito
dobro. Nešto se dogodilo u se-
lu, Elado? Zato si došao?

— Da — dečak obori pog-
led. — Senjor Eldridž... ja...
mene niko nije poslao, došao
sam sasvim sam...

— Zbog čega?

— U selu se dogodilo nešto
strašno... Horhe Ramos je u-
bijen. I cela njegova porodica.
I... i Pakita... Franciska Ra-
mos...

Njih dvoje se zgledaše. Kao
brana koja kad jednom popusti
propušta čitav poplavni talas,
tako je iz dečaka provalio du-
go suzdržavani bol. Pokrivši li-
ce rukama, on pade na kole-
na, tresući se od jecaja čitavim
telom.

— Pusti ga da se isplače —
tiho reče Lesli. — Biće mu la-
kše posle toga...

On sam kleknuo je uz deča-
ka, obavio mu ramena rukama
i privukao ga sebi. Krećući se
sasvim tiho, Sumiko se ukloni
u kolibu; nijedan muškarac, a
naročito ovako mlad kao što je
Eladio, ne može a da ipak ne
oseti stid što plače pred jed-
nom ženom.

— U redu je, Eladio — reče
ninda nekoliko trenutaka kas-
nije. — Možeš li sada da mi ka-
žeš šta se dogodilo?

Dečak klimnu glavom, brišu-
ći lice rukavom izbledele ko-
šulje. Ipak, oči su mu bile mu-
tne kada je podigao pogled.

— Jutros — počeo nesigur-
nim glasom — jutros je u selo
dotrčao mali Roberto Tekos,
senjor Eldridž... Poslali su ga
iz Čekobe, to je ono drugo na-
selje na ostrvu, da nam javi za
ubistvo... Potrčali smo svi pre-
ma molu, jer se čamcima mno-
go brže stiže do Čekobe nego
putem, ali smo onda otkrili da
su svi naši čamci potopljeni i
da leže na dnu mora!

— Da li je mali Tekos do-
šao pešice zato što su i u Če-
kobi svi čamci potopljeni, Ela-
dio?

— Otkuda to znate, senjor
Eldridž? — iznenađeno ga po-
gleda dečak.

— Samo pretpostavka — sle-
že ninda ramenima. — Da li je
ispravna radio-stanica lučkog
kapetana u tvom selu?

Pogled dečaka i usta rašire-
na od iznenađenja govorili su
dovoljno. Štaviše, u očima se
iznenada rodilo jedno novo ose-
ćanje, osećanje koje svaki nin-
đa odlično poznaje.

Strah...

— Ne brini, Eladio — reče on sa umirujućim osmehom. — Ni sam ja učinio sve to... ali bih postupao baš tako ako bih želeo da ovo ostrvo potpuno odsečem od sveta!

— Senjor Eldridž... tamo... neki ljudi, oni su rekli da...

— Znam šta su mogli reći. Svaki stranac je automatski su mnjiv kada se nešto slično do godi. Znam da tebe nisu ubedili u to, a ni većinu ljudi u tvom selu. Da li se varam?

— Ne, ne varate se, senjor Eldridž, jer se brzo pokazalo da su ubice došle tiho, sa mora. I otišle istim putem, pošto su učinile sve da vlasti u La Seibi ne doznaju za njihov zločin...

— Dobro, Eladio. Možeš li sa da tačno da mi kažeš ko je sve ubijen?

— Svi, senjor Eldridž. Horhe Ramos, njegova žena Klara, ma li Hoselito i...

— Znam — tiho reče ninda. — Pakita Ramos. Devojka tvojih godina?

Elado nemo klimnu glavom. Krupne suze ponovo mu se sko trljaše niz obraze.

— Dosta je bilo, Eladio — reče Lesli, sada malo oštrijim tonom. — Njih treba osvetiti, a ne plakati za njima. Zbog to

ga si došao upravo kod mene. je li tako?

— Da, senjor Eldridž — oči dečaka blesnuše. — Proći će bar deset dana pre nego što dođe brod iz La Seibe koji dovozi robu mom ocu, a za to vreme oni bi nas mogli sve pobiti ako nešto ne učinimo...

— A ne možete učiniti mnogo toga?

— Ne, ne možemo. Na ostrvu je svega dvadesetak muškaraca sposobnih za borbu, a od oružja imamo svega četiri dvocevke, dobre jedva za lov na ptice. Ja... ja sam mislio da biste vi, senjor Eldridž...

— Da bih hteo da se borim na vašoj strani ako ubice ponovo dođu? Otkud ti ta ideja?

Eladio obori pogled.

— Nemojte se naljutiti na mene, senjor Eldridž... ali malo sam preturao po vašem prtljagu dok ste bili u očevoj radnji...

— Gle, gle! Otkrio si nešto zanimljivo?

— Da... veliki mač u koricama, jedan manji i još neke stvari za koje ne znam kako se zovu, ali mi izgledaju kao opasno oružje...

Ninda se glasno nasmeja.

— I oko toga si odmah ispleo romantičnu priču o borcu za pravdu koji je prinuđen da

se skloni na tvoje ostrvo pred progonom bogatih i moćnih!

Dečak pocrvene, obarajući pogled.

— Ne baš tako, ali...

Ninđa ga potapša po ramenu.

— Ostavimo se toga sada — predloži. — Možda na kraju ipak nećete morati da se borite sa ubicama. Možda postoji i neko jednostavnije objašnjenje za ono što se dogodilo...

— Ne verujem. Stari Gutijeres već priča svima kako je Horhe Ramos umro zato što je video nešto što nije smeo da vidi...

— A to je...?

— Ne znam. Niko ne zna, čak ni stari Gutijeres. Ramos mu ništa nije rekao, ali Gutijeres kaže da je sinoć izgledao kao čovek koji je video duha dok se iskrcavao iz svog čamca. I da mu je čamac bio potpuno prazan, a Horhe Ramos bio je jedan od najboljih ribara na ostrvu, senjor Eldridž!

— Sve mi se čini da je stari Gutijeres u pravu — zamišljeno klimnu Leslie glavom. — Hmmm... ne postoji nikakav način da se stupi u vezu sa kopnom, je li tako?

— Ne, nikakav. Potopljeni su svi čamci, rekao sam vam...

— Ume li ko od vas da gradi čamce, Eladio? Da popravi

jedan od onih koji se mogu dići sa dna? Koliko sam video, more kraj mola nije jako duboko.

Eladio pređe rukom preko čela mokrog od znoja.

— Možda — reče. — Stari Gutijeres popravljala sve naše čamce. Ali... izgleda da tako prosta pomisao nikom od nas nije pala na pamet.

— Nikakvo čudo posle onoga što se dogodilo — klimnu Leslie glavom. — Međutim, treba ipak razmisliti i o odbrani ako ubice ponovo dođu, jer čamac neće biti gotov tako brzo.

Eladijeve oči zablistaše.

— Poći ćete sa mnom u selo, senjor Eldridž? I poneti onaj opasni mač?

— Poći ću, ali bez mača. Ja se bavim arheologijom, znaš. Pokušavam da dokažem da mačevi kao što je taj potiču od španskih konkvistadora koji su se nekada ovde iskrcali.

Eladio se lukavo osmehnu.

— Ta vaša priča možda bi mogla prevariti ostale u selu, senjor Eldridž, ali mene neće. To nije španski mač, video sam sasvim dobro. To je jedan od onih mačeva kakve su nosili japanski samuraji, je li tako?

Umesto odgovora, ninđa se samo osmehnu, uspravljajući se. I Eladio se uspravi, pažljivi-

vo proučavajući lice mnogo višeg čoveka.

— Možemo li... možemo li odmah da krenemo, senjor Eldridž?

Lesli klimnu glavom. Sumiko je ponovo prišla izašavši iz kolibe. Potpuno odevena i sa čizmama za jahanje na nogama.

— Tvoja odeća je spremna, Les — reče tiho. — Eladio — dodade na španskom — da li si možda gladan? Žedan?

— Nisam gladan, senjora... ali bi mi malo vode dobro došlo. I meni i mojoj mazgi. Sirota životinja, nije godinama prešla ovoliki put kao danas!

Ninda se u međuvremenu odevao hitrim potezima, razmišljajući o onome što mu je Eladio ispričao. Inteligentan dečak, bez sumnje, sa onim posebnim darom da nebitne činjenice odvoji od bitnih i na osnovu ovih drugih stvori sliku o nekom do gađaju. Čak i kada je i sam pogođen, kao ovoga puta, smrću devojčice koju je bez sumnje voleo prvom dečačkom ljubavlju...

Ostrvo Utila, po svemu sudeći, ipak nije tihi i mirni raj... I ovamo su se uvukle zmije u ljudskom obliku, sejući smrt oko sebe...

Stari Gutijeres je bez sumnje bio u pravu: Horhe Ramos i njegovi pobijeni su zato što je ribar nešto video. Ubicama se nije učinilo praktičnim da pobiju i sve ostale stanovnike ostrva, ali su ih efikasno izolovali od ostatka sveta.

Da li je to samo privremeno rešenje, pre nego što dođu da dovrše svoj krvavi posao? Ili im je bilo potrebno samo izvesti kraće vreme da bi izmakli poteri koja će krenuti sa kopna kada se ubistvo otkrije?

Karipsko more nekada je bilo omiljeno područje za pirate. Danas pirata u ovim predelima nema, ali organizovani zločin ima duge pipke. Putevi droge sa juga na sever i oružja sa severa na jug preplitali su se i nad ovim morem, oko obala srednjoameričkih država neprestano potresanih unutrašnjim nemirima.

Mora da je Horhe Ramos imao nesreću da ugleda neku od tajanstvenih operacija u blizini ostrva i još veću da ubice ugledaju njegov ribarski brodić.

Delovali su brzo, odlučno i nemilosrdno, najbolji dokaz da u pitanju nije sitna krajumčarska operacija, već nešto veliko i opasno, nešto što donosi veliki rizik i veliku zaradu.

Kada je izašao iz kolibe, Ela dijeve oči zablistаше. Preko le vog ramena ninđe bila je prebačena duga, siva vreća od cerade, nalik jednoj od onih torbi u kojima se nose štapovi za golf.

— Ipak ste poneli oružje, se njor Eldridž! — uskliknu dečak. — Pokazaćete i meni kako se njime rukuje?

— Možda — osmehnu se Lesli, gladeći ga po kosi. — Hajde, skači na svoju mazgu, vreme je da krenemo.

Sumiko je već bila u sedlu, pridržavajući uzde Lesliejevog konja. Njihovi pogledi se sretoše.

Bez reči.

Nikakve reči, uostalom, i nisu potrebne među ljudima koji se vole. Oboje su veoma dobro znali da je njihovom snu o du gom odmoru na ostrvu Utila došao kraj...

*
* *

Stari Gutijeres je bio u pravu, bez obzira na to što su ga ostali stanovnici sela smatrali matorom budalom koja više i ne zna šta govori...

Pod ostrvom Utila postoji pećina i u nju se može dospeti i čamcem kada je oseka.

Severozapadni kraj ostrva u stvari je samo gomila bez reda nabacanih bazaltnih stena, tek ponegde prekrivenih rastinjem. Kanal kojim čamci mogu prići do ulaza u pećinu vijuga među tim stenama i ponegde je tako plitak da dna teže natovarenih čamacaca katkad sigurno stružu po kamenu.

Nizak je i svod ulaza pećine, skriven od pogleda sa mora stena koje ga zaklanjaju sa svih strana, ali se u njega takođe može ući čamcem, proceni ninda, oprezno se privlačeći po još vlažnom kamenju koje je voda do maločas pokrivala.

Noći u ovo doba godine nisu duge, ali ipak ima dovoljno vremena da teško natovareni čamac, ili više čamacaca, nekoliko puta pređu put između pećine i broda usidrenog milju dalje, na pučini, noseći teret na jednu ili drugu stranu.

Ciji čamci? Kakav teret?

Odgovor na to svakako se može dobiti u pećini. Osmotrivši još jednom okolinu, ninda se bez šuma spusti u vodu i zapliva.

Bio je ponovo sasvim nag, ako se ne računa široki pojas od crne kože oko bokova. Za

pojas je zadenut vakizaši, kratki mač teškog sečiva, mnogo pogodniji za ovakvo privlačenje od katana, ali je i u džepovima našivenim na pojas bilo pu no sitnog i opasnog oružja koje predstavlja pravi mali pokretni arsenal japanskih nindži.

Sunce tek što je zašlo, ali u tropskim predelima mrak naglo pada. Kada je zaronio, imao je osećaj da pliva kroz more gustog crnog tuša, od one vrste kojom japanski kaligrafi ispisuju svoja remek-dela.

Osećaj za orijentaciju nindži, međutim, ne zahteva da se pređeni put neprestano kontroliše pogledom. Kada je ponovo bešumno izbio nad površinu vode, Lesli se nalazio onde gde je i želeo da bude: uz stanoviti zid koji se nekoliko stopa dalje uzdizao iz vode da bi oslobodio prolaz u pećinu.

Veoma veliku, ako je verovati starom Gutijersu. Ali je starac sam priznao da je nikada nije video i da za pećinu zna samo iz priča ljudi koji su bili starci u doba kada je on bio tek dečak...

Voda odlično prenosi zvuk i zato mora biti oprezniji nego na suvom. Međutim, voda će isto tako doneti do njega i svaki šum koji bi stvorili ljudi skriveni pod svodom pećine.

Nema takvih šumova iz mraknog lučnog otvora. Prepuštajući se da ga voda sama nosi, ninda se približi ulazu u pećinu.

Čulo vida ovde mu neće mnogo pomoći. Tama u unutrašnjosti pećine je potpuna, neprozirna.

Zaronivši tako da mu nad površinom vode budu samo oči, on nastavi da pliva, držeći se bočnog zida ulaza u pećinu. Šum kojim je voda udarala o kamen reče mu da ovaj kanal nije previše širok, ali da se zato svod nad njim naglo uzdiže.

Još nekoliko opreznih zamaaha. Zid sa njegove desne strane savijao je udesno i on ga je sledio, shvativši da se sada pred njim otvara prostor unutrašnjosti pećine.

Još uvek potpuna tama. Ako tamo negde i ima ljudi, oni su veoma, veoma opreznji.

Sumnjao je, međutim, da tu uopšte nekoga ima. Nije u ljudskoj prirodi da može dugo podnositi potpunu tamu. Klaustrofobija je mnogo češća bolest nego što se misli.

Sem toga, ljudi stvaraju karakteristične šumove, a takvih šumova nije bilo pod visokim svodom pećine koji bi ih pojačao, zahvaljujući specifičnoj akustici podzemnih prostoriya.

Ninđa je osluškivao još nekoliko trenutaka, a onda slobodno ispuni pluća vazduhom i kroz skupljene usne ispusti zvuk nalik zvižduku veoma visoke učestalosti.

Sluh ninđe tako je oštar, nje govori refleksi tako dobri, da mogu razlučiti ispušteni zvuk od onoga koji će se vratiti, odbijen o suprotni zid pećine. Štaviše, iako je vremenski interval između ta dva šuma veoma mali, ponekad jedva nekoliko stotih delova sekunde, ninđa će ga uočiti i tako, uz pomoć improvizovanog prirodnog sonara, utvrditi stvarne dimenzije prostorije u kojoj se našao.

Nekoliko sledećih pokušaja bilo je dovoljno da u mašti dočara unutrašnji izgled pećine, gotovo isto onako precizno kao da je proučio pogledom, koristeći neki snažni svetlosni izvor.

Do suprotnog zida je gotovo stotinu jardi, a svod nad njim visok je najmanje pedeset. Pećina ima ovalni oblik, sa nešto izduženijom desnom polovinom. I, što je najvažnije, na toj strani voda ne doseže do samog bočnog zida, ostavljajući povećí prostor koji ostaje suv čak i pri najvišoj plimi.

Ako je u pećini sada nešto skriveno, onda će se nalaziti upravo tamo. U najgore

čaju, tragovi koje zatekne možda će pomoći ninđa da otkrije tajnu ostrva Utila...

Umesto da odabere sigurniji način, plivanje uz zid, on se baci napred i malo ukoso, prema mestu koje je ocenio kao najpogodnije za iskrcavanje tajanstvenog tovara.

Iako je bio gotovo siguran da je sam, u ovoj pećini čak i disanje čoveka moralo bi da se čuje sasvim jasno, pa je i dalje nastavio da pliva bez ijednog šuma, često zastajući da još jednom oslušne.

Sada, kada su mu se oči navikle na tamu, mogao je sasvim jasno da razabere i pogledom nešto svetliji luk ulaza u pećinu. Kroz taj otvor čak i sa noćnog neba dopreće nešto svetlosti i to će mu pomoći u orijentaciji.

Još nekoliko zamaha rukama i trebalo bi da stigne do uzdignute kamene zaravni...

Da.

Osetljivi prsti ninđe opipaše neravne ivice stene. Neko im je dao grub oblik stepenica udarcima čeličnih poluga. I ne samo to: napipao je levo i desno nekoliko alki učvršćenih u kamenu da bi se za njih mogli vezati čamci.

To što se u pećini događa nije ništa novo, sudeći po ovim

prvim nalazima. Neko je već prilično dugo koristi kao bazu, i svakako ima nameru da to i dalje čini...

Opipavajući rukama, ninda je plivao i dalje duž kamene obale. Bilo bi suviše lako izaći iz vode na stepenicama, ali će na njima ostati izdajnički tragovi koji se u ovoj vlažnoj atmosferi neće tako brzo osušiti.

Takve, naizgled sitnice, o kojima neprestano vode računa, čine ninde praktično nepobedivim. Oni ne znaju za trenutke opuštanja, neopreznosti, nespremnosti. Njihov mozak neprestano radi samo u jednom pravcu, nalik elektronskom računaru koji izvršava svoj program sve dok ga uspešno ne dovede do kraja.

Tajanstveni noćni posetioci ostrva mogli bi, recimo, stići svakog trenutka i on mora biti spreman na to. Ne samo da ga ne iznenade, već i za obračun sa njima ukoliko to bude potrebno...

Izašao je iz vode u samom uglu pećine, na mestu za koje je mogao biti gotovo siguran da će ostati u senci čak i ako ljudi koje uhodi imaju sistem unutrašnje rasvete. A imali su ga svakako, jer se bez svetla ovde ne može zamisliti nika-kav obiman posao.

Dok je strpljivo čekao da mu se koža bar donekle osuši, ninda je analizirao lako strujanje vazduha koje je osetio na licu. Neobično i složeno strujanje, sastavljeno od više komponenti. Po tome bi se reklo da iz pećine u unutrašnjost vodi više podzemnih hodnika, i da neki od njih i negde na drugoj strani imaju dodir sa atmosferom.

Nimalo čudno, s obzirom na poreklo ostrva. Vulkanski gasovi načinili su veliki mehur od rastopljenih delova Zemljine kore, izdižući ih nad površinu mora. Pre nego što se rastopljena stena potpuno ohladila, gasovi su se na nekoliko mesta probili, ostavljajući otvore nepravilnog oblika i verovatno čitav splet hodnika u raznim pravcima.

Krenuo je oprezno napred. Nije pružio ruke ispred sebe, kako svi mi instinktivno radimo u mraku. Bio je siguran u svoja ostala čula da će ga na vreme upozoriti ako naiđe na neku prepreku.

Nije morao daleko ići da se stvarno sretne sa njom. Zastavši pred naizgled bezobličnom još tamnijom masom ispred sebe, on je dotače vrhovima prstiju.

Cerada. Pomalo vlažna od dugog stajanja na ovom mestu...

Ispod nje pravilni, čvrsti oblici. Saginjući se, ninda zadiže slobodni kraj grubog prekrivača.

Drveni sanduci. Oružje? Municija?

Prihvatio je na ruke prvi sanduk odozgo i odmerio njegovu težinu pre nego što ga je pažljivo vratio na mesto. Njegov mozak već je procenjenu brojku upoređivao sa težinama pakovanja pojedinih vrsta municije u memoriji.

Zaključak ne mora biti tačan, jer su krijumčari, na primer, mogli promeniti pakovanje, ali je bio gotovo siguran da je maločas u njegovim rukama bio sanduk sa municijom za K-45, popularni ruski »kalasnikov« čije se verne kopije izrađuju na mnogo mesta u svetu.

Produžio je put, uskim hodnicima ostavljenim između uredno složenih sanduka prekrivenih ceradama. Tu i tamo je zastajao da bi još jednom proverao čega ima u sanducima različitih oblika i veličina.

Poprilična količina oružja i municije, zaključio na kraju. Od ovoga ovde mogla bi se potpuno opremiti grupa od stotina

gerilaca, i to sa priličnim rezervama municije.

Dve do tri stotine dolara, procenio je, znajući cene oružja na crnom tržištu. Dobar posao, bez sumnje. Posao tako krupan da u poređenju sa njim život jednog bednog ribara i njegove porodice nema nikakvog značenja.

Samo sa tačke gledišta trgovaca smrću, naravno. Lesli Eldridž, američki ninda, imao je sasvim suprotno mišljenje o toj tezi.

Ostali stanovnici ostrva, verovatno, nisu u neposrednoj opasnosti. Vođa grupe krijumčara oružja reagovao je hladno krvavo i brzo, uklanjajući nepoežljivog svedoka pre nego što bi ostalima mogao ispričati šta je video i presecajući vezu ostrva sa kopnom. Tovar iz pećine će možda još ove noći biti prekrčan na brzi obalski brodić koji će ga pre jutra poneti do njegovog odredišta, negde na nemirnoj karipskoj obali Srednje Amerike.

Vlasti nemaju ni vremena ni sredstava da pretraže svaku stopu ostrva Utila, čak i pored najbolje volje. Ninda je sumnjao i u tu dobru volju; kada je reč o siromašnim ribarima, birokratija će ih tretirati gotovo isto kao noćasnje ubice...

Ninđa se lako osmehnu u tami, prisećajući se ratnih priprema stanovnika dva sela. Svi su se sakupili u Ičumulu, Eladijevom selu, koje je, sa dvadeset šest stanovnika bilo skoro dva puta veće od Čekobe. Naoružani do zuba, sa svojim lovačkim puškama, jednim sumnjivo zarđalim koltom iz tridesetih godina. I ribarskim harpunima koji bi, u veštirim rukama, mogli da postanu njihovo najopasnije oružje.

Nemaju nikakvih izgleda protiv kriminalaca naoružanih automatskim puškama, svakako. Upravo zato ninđa i mora učiniti sve da ih spreči, za slučaj da nekome padne na pamet kako bi bilo dobro istrebiti čitavo stanovništvo ostrva.

Sumiko je tamo sa njima, a don Hulio, seoski alkalde i ujedno i lučki kapetan, već je shvatio da je ona mnogo veštija u stvarima koje se tiču borenja od svakog stanovnika ostrva. Ako bi se slučajno i dogodilo da napad počne pre nego što se ninđa vrati do sela, Sumiko će učiniti sve da spasi što više nevinih života...

Krećući se između složenih sanduka, ninđa dopre do suprotnog kraja prostora koji je krijumčarima oružja služio kao privremeno skladište. To mes-

to bilo je uređeno za odmor: napipao je nekoliko grubih pokrivača na kamenom podu i ohlađene ostatke vatre naložene u sredini.

Da, još nešto zanimljivo. Pažljivo složene kante sa gorivom u jednom uglu i nešto dalje električni agregat, od kojeg su provodnici išli u nekoliko pravaca...

Kleknuvši, radeći hitro i sigurno u potpunoj tami, ninđa onesposobi agregat tako da bi bilo potrebno nekoliko sati rada prvoklasnog servisa da ga vrati u prvobitno stanje.

I gorivo za agregat dobro će mu doći. Dohvatajući dve kante u ruke, on još jednom žurno prođe između redova sanduka, zadižući cerade i polivajući ih uljkastom tečnošću oštrog mirisa.

Taj miris ostaće da lebdi u unutrašnjosti pećine, ali se tu ne može ništa učiniti. Čak i ako ga krijumčari osete, neće moći da učine nešto naročito da spreče ninđu da ih zapali kada dođe čas za to...

Vratio je dve poslednje ispražnjene kante na mesto i zastao da na trenutak predahne. Žurba je bila neophodna; od zalaska sunca prošlo je prilično vremena i moglo bi se dogodi-

ti da oni koje čeka stignu svakog trenutka.

I ovoga puta sluh je bio taj koji ga je upozorio da neko dolazi. Potmulu zvuk nevelikog broskog motora, milju ili miljlu i po od ulaza u pećinu.

Ima, dakle, sasvim dovoljno vremena da još jednom detaljno pretraži okolinu. Brod ne sme prići previše blizu obali, u strahu od podvodnih grebena, a ljude u čamcima čeka do brih desetak minuta veslanja pre nego što stignu do ovog mesta.

Biće spreman kada se oni iskrcaju u pećini, ali neće napasti odmah. Nema ni razloga za to: onoga trenutka kada uđu ovamo, oni su praktično već mrtvi.

Ninđa će ih dovršiti kada to njemu bude odgovaralo...

*
* *

Svetlo reflektora na pramcu prvog čamca blesnulo je čim je on prošao kanal na ulazu. Jasan znak da se krijumčari na ovom mestu osećaju potpuno sigurni i da ne očekuju nikakvo iznenađenje.

U bezbednom zaklonu, ninđa sklopi oči. Biće potrebno ne koliko trenutaka da se navikne na svetlost, ali on nije jedini. I ljudi u čamcima sada trepću i saginju glave nad vesla, zaslepljeni iznenadnim mlazom bele svetlosti.

Dva čamca, sa po tri veslača i po jednim čovekom na pramcu. Sa mesta na kome se nalazi, ninđa vidi da su sva osmorica naoružani, ali da nijednom od njih puška nije u rukama.

I još nešto zanimljivo: i pored gomile pušaka AK-45 u pećini, svi oni bili su naoružani američkim puškama M-1!

Prvi čamac, onaj sa upaljenim reflektorom, pristade uz kameno stepenište i čovek sa pramca lako iskoči na suvo, do hvatajući svoju pušku. Zastao je i osvrnuo se dok je jedan od veslača vezivao čamac za alku, ali u tom stavu nije bilo ni tra ga sumnjičavosti, samo pogled dobrog domaćina koji kontroliše da li je na njegovom imanju sve u uobičajenom redu.

Videlo se da već mnogo puta rade ovaj posao. Drugi čamac je tek pristajao uz stepenište, a jedan od ljudi iz prvog krenuo je prema uglu sa agregatom. Sve to bez jedne je dine glasnije izgovorene reči ili zapovesti.

Oštri pogled ninđe pratio je jednog po jednog. Jedva primetni detalj u držanju, brzini i skladu pokreta njegovom iskusnom oku unapred će otkriti kakav je ko borac. Ako dođe do otvorenog obračuna, pažnju pre svega mora posvetiti onima koji deluju opasnije od ostalih.

Čudna mešavina, među tih osam ljudi. Potpuno svetla put, preplanula od sunca, maslinasta lica Južnoamerikanaca, crnac čije lice blista od znoja pri svetlosti reflektora.

Vođa je onaj koji se prvi iskrcao, to je već sasvim očigledno. Ostali stoje pred njim, strpljivo čekajući da onaj u uglu konačno pokrene agregat.

Iz ugla, međutim, dopiru samo poluglasne psovke. Na engleskom, onako kako taj jezik govore ljudi rođeni na jugu Sjedinjenih Država.

— Šta je s tom spravom, Ma ldun? — strpljivo pita vođa.

— Ne znam, do đavola! Neće da krene!

Na nemi znak vođe, crnac kreće prema uglu, široko se cereći. Mora da ovo nije prvi put kako mora da dokaže belcu sa Juga kako i crnci ponešto znaju oko komplikovanih motora.

Ninđa koristi to što ga ostali prate pogledima da hitro

promeni zaklon. I tu dvojicu uz agregat treba držati na oku, a mesto gde se do maločas nalazio nije bilo baš pogodno za to.

Psovka u uglu sada je dvostruko glasnija. Ostaje dugo da odzvanja pod svodom pećine.

— Šta je sad, Hač? — pita vođa. Nervozan pogled na ručni sat pre toga. Jedan od onih bivših vojnika kojima je tačnost već ušla u krv, vidi se to i po njegovom dražnju i načinu na koji drži pušku.

— Prokleta sprava je crkla! — objavljuje crnac punim plućima. — Da nije na ovom prokletom mestu, zakleo bih se da je neko čačkao oko nje, časna reč, šefe!

— Jesi li pogledao ima li go riva, boga mu?

Crnac odmahuje glavom, ali drugi čovek bez razmišljanja prilazi zidu i dohvata najbližu kantu. Ponovo psovka, još gdnija nego maločas.

Kante zveče dok lete po kamenom podu pećine. Već i sam taj zvuk dovoljan je da pokaže kako su sve prazne.

— Dosta!

Mrtva tišina, iznenada. Jedi no pod svodom još odjekuje metalno treperenje izazvano udarom lima o kamen.

Vođa sada glasno udiše vazduh, nalik dobrom lovačkom psu.

— Prokletstvo! — cedi kroz stisnute zube. — Miris nafte!

Zbijaju se u gomilu, instinktivno, kao stado ovaca koje je začulo urlikanje pume. Jedan od njih nema dovoljno nerava da se uzdrži i čuje se metalni zvuk zapinjanja zatvarača na njegovoj pušci.

— Ostavi tu pušku! Jesi li poludeo? — sikće vođa. — Jedna varnica je dovoljna da ta prokleta nafta plane, a znate šta će se posle toga desiti sa svim ovim sanducima?

— Mora da su oni još tu, šefe! — šapće neko iz gomile. — Zadah je još vrlo jak!

— Tišina! — odluka je već doneta, još jedan dokaz nindi da ima posla sa čovekom koji ume da koristi svoje iskustvo. — Pedrito, na reflektor. Ti, Lu is, uključi drugi. Vi ostali, bacite puške, do đavola! Pretražićemo pećinu, ali neću da nas neka budala sve digne u vazduh ako joj se učini da se nešto pomaklo u mraku!

I drugi reflektor se pali, tako da sada dva mlaza svetlosti osvetljavaju naslagane sanduke. Puške preostale šestorice su na tlu i oni, sledeći znake ko-

je vođa daje rukama, kreću u potragu.

U rukama su im noževi. Drže ih tako da se vidi kako dobro znaju da ih upotrebe.

Na svom mestu ninda dopusti sebi kratak, prezriv osmeh. Opasnost od vatre je postojala, ali ni izbliza nije tako velika kako vođa misli. Iskra izazvana udarom usijanog metka o kamen teško može zapaliti razliveno dizel-gorivo, i pored malog sadržaja benzina u njemu, karakterističnog za mešavine koje pokreću agregate.

Ipak, i to je deo plana ninde. Sa noževima u rukama, oni su mnogo manje opasni nego sa puškama koje u nekoliko sekundi mogu izbaciti ogromnu masu metaka...

Sa mesta na kojem se nalazio bilo je lako bešumno skliznuti u vodu. Plivajući pod samom površinom, ninda ponovo izroni iza krme bližeg čamca.

Pedrito je lagano pokretao reflektor obema rukama, osvetljavajući put svojim prijateljima. Drugi reflektor bio je uprt u svod pećine, dopuštajući im tako da koriste odbijenu, difuznu svetlost, od koje će imati mnogo više koristi nego od prvog reflektora u uskim prolazima između naslaganih sanduka.

Bez žurbe, ninda se levom rukom osloni o krmu čamca, tako lako da Pedrito ne oseti nikakav pokret.

Među prstima desne ruke ninda je držao dva šurikena, smrtonosne šestokrake zvezde ninda čije su oštrice obrađene da seku kao brijači. Ninda se obično služe šurikenima kada žele da pogode udaljeni cilj.

Ovaj cilj, međutim, nije bio čak ni udaljen...

Dva kratka zamaha rukom, pravo malo remek-delo veštine ninducua. Dva sitna metalna predmeta, izbačena iz iste ruke u dva različita pravca sa takvom preciznošću da doslovno istovremeno pogode svoj cilj, poduhvat na koji se čak i ninda retko odlučuju.

Oštri kraci jednovremeno prerezaše debele kablove kojima su reflektori u čamcima bili povezani sa izvorima struje. Tama se kao lavina sruči na pećinu.

Kažu da su strah od mraka i strah od padanja jedine vrste straha urođene ljudskoj vrsti. Možda to i nije tačno, ali je reakcija krijumčara bila od one vrste kakvu može roditi samo bezgranični, nezadrživi strah!

Najpre nekoliko desetina sekundi grozne tišine, onakve tišine kakva nastaje u grupi lju-

di kojima se naglo presekao dah.

A onda — krik!

Vrisak panike, iz mnogo grudi istovremeno. Vrisak u kojem je reč »svetlost« dominirala, izgovorena na tri različita jezika.

Ljudska pluća ne mogu bezgranično dugo ispuštati vazduh kroz dušnik. Pre ili kasnije onaj ko urla mora zastati da udahne.

Pedrita je smrt stigla upravo u tom trenutku i zato je i umro veoma tiho. U času kada je vazduh navro u njegova pluća, ninda mu je obavio levom rukom grlo, zadajući desnom precizan udarac vrhom vakizašija s leđa kroz srce.

Spustio je opušteno telo na dno čamca i sigurnim pokretom potražio svoj šuriken, zariven u drvo kod presečenog kabla. To oružje sada je veoma retko, jer je tajna njegove izrade nestala pre skoro dve stotine godina, sa poslednjim starim japanskim kovačem. Kad god je mogao, ninda se trudio da svoje šurikene povрати pošto obave svoj krvavi posao.

Nekoliko koraka dalje, Luis mora da je imao sluh kao plašljivi miš. Ko zna kako, ali on je shvatio da se Pedritu, na drugom čamcu, dogodilo nešto loše...

— Senjor Tafnel! Senjor Tafnel! Ovamo, za ime božje!

Tek povraćeni šuriken morao je gotovo istog trenutka na no vo putovanje. Ciljajući samo po zvuku Luisovog glasa, ninda postiže još jedan pogodak.

Sudeći po zvuku, oštri krak čelične zvezde zario se Luisu posred čela. I pljusak vode, od mah zatim, svedočio je da je mrtvo telo izbačeno iz ravnoteže i palo preko ivice čamca.

Pod svodom pećine ponovo su lebdeli samo odjeci malopredašnjih krikova kada je ninda ponovo bešumno skliznuo pod vodu. Oni na obali mogu da čekaju; ako i imaju poneku džepnu lampu uz sebe, ona im neće mnogo pomoći. Mrak je oduvek bio najbolji saveznik sva kog ninde.

Presreo je Luisovo telo koje je lagano tonulo ka dnu i potražio rukom. Da, pogodak posred čela. Bilo je potrebno prilično napora da iščupa šuriken iz čeone kosti koja je neugodno škripala pod vodom.

Tafnel, vođa, vikao je kada je ninda ponovo izronio nad mračnu površinu vode.

— Dosta tog urlanja, proklete kukavice! Tišina! Luis... Luis, šta se tamo dogodilo? Šta je sa prokletim reflektorima?

Tišina puna napetosti. Samo šum nesigurnih koraka ljudi koji oprezno hodaju, pokušavajući da se okupe u potpunosti u tami.

— Mrtvi su! — reče neko šapatom koji jezivo odjeknu u tišini. — Mora da su obojica mrtvi, Tafnel...

— Zaveži, Kroft. Okupite se oko mene, ljudi. Svi ovamo...

U potpunosti u tami plamen upaljača blesnu gotovo zaslepljujuće, ali ljudi zažagoriše, ohra-breni tim jedinim tračkom nade u tmini.

Ninda odmahnu glavom. Još uvek u vodi, on okrete leđa plamčiku koji je Tafnel oprezno držao u visini ramena, daleko ispruženom rukom.

Zatim se nasmejao. Dubokim, grohotnim smehom vampira iz filmova strave i užasa koji se već unapred raduje ukusu tople krvi iz žila žrtvi osuđenih na smrt!

*
* *

— Gospode bože! — prošapu ta neko u ponovnoj tišini. — Gospode bože!

Odbijen od suprotnog zida, avetinjski smeh, činilo im se,

dopirao je sa svih strana istovremeno. Osećali su, instinktivno, da se to ne smeje čovek, već neko drugo biće, biće pred kojim je nemoćno i najopasnije oružje koje im je u ovom trenutku dostupno!

Tafnel ugasi upaljač. Sada, kada je potpuno siguran da su tajanstveni protivnici u pećini, nije želeo nimalo da reskira hitac iz tame. Njegova mašta nije mogla da dočara ništa strašnije od toga, bez obzira na užasni smeh koji, činilo se, nema u sebi ničeg ljudskog.

— U redu, šaljivdžijo! — reče glasno Tafnel. — Zabava je završena!

Rafal iz automatske puške za pljusnu mirnu površinu vode. Daleko od ninde, u bezbednom zaklonu pored stepeništa.

Ni Tafnel nije očekivao da će nešto pogoditi, naravno. Taj rafal je njemu i njegovim ljudima potreban kao ohrabrenje, dokaz da još uvek mogu dobiti borbu protiv nevidljivih protivnika.

Zveket metalā o metal. I ostali, ponovo okupljeni u gomilu koja kod njih stvara iluziju sigurnosti, spremni su da otvore vatru na prvi šum, prvi pokret u neprozirnoj tami.

— Ne pucajte! — Tafnel sada šapuće, u nadi da ga skri-

veni protivnik ne može čuti. — Neka dvojica pođu do čamaca, ljudi... Oni su nam glavni. Ako izgubimo čamce, ostaćemo zakopani u ovom prokletom grobu!

— Šalješ ih u smrt, Tafnel!

Glas ninde i ovoga puta vraća se odbijen od suprotnog zida, tako da se ne može odrediti mesto odakle govori. Novi rafal ipak zasipa vodu i kamen, odbijeni meci jezivo zvižde u akustičnoj školjci pećine.

— Ne pucaj! — nadvikuje Tafnel tu buku. — Ne pucaj, do đavola!

Mrtve tišine od ovog trenutka više neće biti u pećini. Čak i kada drugih šumova nema, ispunjavaće je bučno disanje ljudi koji više ne uspevaju da kontrolišu svoj strah.

Tafnel sada nešto nerazgovetno šapuće, verovatno sa ustima na uhu najbližeg čoveka. Čak i sluh ninde ne može da razabere značenje tih reči, ali to i nije previše teško naslutiti.

— Dobro, šaljivdžijo! — viče Tafnel glasno. Preglasno. Naravno, time neće uspeti da prikrije šum koji stvaraju dva čoveka što se nespretno šunjaju kroz tminu. — Šta hoćeš od nas, do đavola?

— Da vas kaznim, ubice.

Glas ninđe nije snažan, ali ga odjek, možda baš zato, čini još strašnjim. Nečiji zubi u go mili sasvim razgovetno cvokoću, jedan drugi glas užurbano mrmlja molitvu na španskom.

— Da nas kazniš? Zašto? I ko si ti, boga mu?

Ona dvojica sada su previše blizu da bi ih mogao zavarati odjek odbijen o suprotni zid. Ninda ne odgovara, znajući da je tišina jedino što Tafnel sebi u ovom trenutku ne sme do pustiti.

— Hej, šaljivdžijo! — viče on. — Još si tu?

Ninda nad svojom glavom osluškuje bliske šumove. Oni se pomeraju stopu po stopu, pridrživajući se jedan za drugog, svesni da je obala tu negde, pred njima.

Glasan izdah, na samoj ivici. Obojica padaju na kolena i njihovi prsti slepo pipaju po kamenu, tražeći alku za koju je vezan čamac.

— AAAAA!

Izdižući se iz vode, ninda levom rukom hvata zglavak jedne od te dve šake i naglo ga povlači naniže. Čak i najteži čovek nema dovoljno inercije da spreči tako iznenadan potez kada se nalazi na ivici.

Glasni pljesak vode u koju je čovek pao naglavačke, naglo prekinuvši krik. On više ne će izroniti; u padu je njegovo telo zakačilo vrh vakizašija, po stavljen drugom ruke ninđe na putanju kretanja.

Grlo, grudni koš, trbuh, ra-sečeni su još pre nego što je dotakao površinu vode glavom. On će potonuti brzo, ali će se gužva creva iz njegove utrobe lagano razmotavati, pokazujući mesto gde će mrtvo telo mirovati na dnu...

Drugi čovek odskočio je od ivice kao oparen i otkotrljao se po kamenu, glasno urlajući od straha.

— Rekao sam ti da ih šalješ u smrt, Tafnel! — gromko reče ninda. Sada više nema opasnosti da bi neko mogao tačnije proceniti njegov stvarni položaj. — Jedan je već mrtav, a drugi... Pomiriši vazduh, Tafnel... možda će ti to pomoći da shvatiš koliko je strah moćno oružje!

Ninđi nije bilo prvi put da oseti smrad čoveka koga je strah potpuno savladala. A ni Tafnelu verovatno; po njegovom izgledu i godinama moglo bi se zaključiti da je bio oficir u jednoj od elitnih jedinica u Vijetnamu, na primer. U tom zelenom paklu prizor vojnika mo

krih pantalona iz kojih izbija užasan smrad nije bio nikakva novost.

— U redu! — Tafnelov glas sada je mirniji, bez gneva. — Hoćeš li konačno reći šta hoćeš od nas, do đavola?

— Zar nisam rekao? Kazniću vas za ono što ste prošle noći učinili u selu, Tafnel!

Tišina. Pa, Tafnel bar neće pokušati da poriče to nedelo. Svestan, svakako, da mu to ne bi pomoglo...

— Recimo — počinje Tafnel — da nas za sada imaš u rukama...

Ninđa čuti. Zna šta će Tafnel predložiti.

— Zašto se ne bismo pogodili, ortak? — produžava Tafnel. — U ovom poslu leže ogromne pare, boga mu! Pomeni svoju cifru i videćeš da ćemo se dogovoriti...

— Ne budi glup, Tafnel. Novčane kazne policajci naplaćuju za sitne prekršaje. Ja policajac nisam... a smrt je jedina kazna za koju znam!

— Ha-ha-ha!

Oni sada pucaju svi. Pet pušaka jezivo grmi pod niskim svodom, kiše metaka zasipaju vodu, okolne zidove, zajedno sa kišom psovki koje pet izbezumljenih ljudi dobacuje tami oko sebe.

Ninđa strpljivo čeka da se ta kanonada završi, da suvo škljocanje objavi kako su im okviri pušaka ispražnjeni.

Prva puška... druga... treća...

Dvojica su ipak oprezni. U njihovim okvirima ostalo je po nekoliko metaka.

Što im neće pomoći, naravno. Svi oni uhvaćeni su u sopstvenu zamku, u jazbini koju su smatrali najbezbednijim mestom na svetu.

Tafnel ponovo šapuće i ninđa čuje zvukove zamene okvira u puškama.

Ponovo nešto smeraju, svakako.

Jedna okrugla džepna lampa širi mlaz žućkaste svetlosti prema vodi koja pod tim mlazom izgleda potpuno crna, nepokretna, nalik moru usirene krvi.

Vlasnik lampe bio je dovoljno oprezan da je po kamenom podu otkotrlja daleko od sebe. Ipak, oni sada imaju bar malo svetlosti koja će im pomoći da se orijentišu i procene razdaljinu do toliko željenih čamaca.

— Sad! — oštro kaže Tafnel. — Idemo svi!

Njih petorica u zbijenom streljačkom stroju kreću prema mračnoj vodi. Ne pucaju, ali su svi spremni na to. Svaki po-

kret u prostoru ispred njih izazvaće pravu kišu metaka.

Do ivice su stigli gotovo istovremeno, sagibajući se da bolje vide čamce koji nepomično leže na mirnoj vodi.

— Nema nikoga — šapuće Maldun, južnjak. — Tu nema nikoga...

Tafnel se lagano osvrće oko sebe, oči su mu sužene, zubi stisnuti.

— Pođi po tu lampu, Maldun — kaže vrlo tiho. — Vi ostali, u čamce!

Dva čoveka spremno padaju na kolena da bi privukli čamce vezane užetom.

Gotovo pod njima, nešto naglo probi mračnu površinu vode i izlete kroz nju, nalik raketi lansiranoj sa dna. Možda se oni i ne bi toliko uplašili da je to odista bila raketa...

Malo je ljudi na ovom svestu koji bi uspeli da mirno podnesu prizor mrtvog tela, raspostenih grudi i trbuha, raširenih ruku, sa utrobom koja se još uvek lagano odmotava za njim dok stremi naviše, činilo im se, do samog svoda pećine!

Ninda je sa savršenom preciznošću odabrao svoj trenutak. Oslonjen o tvrdo dno, odbacio se svom snagom svojih moćnih mišića prema površini, izbacujući najpre pred sobom mrtvo

telo čoveka koga je ubio nekoliko minuta pre toga,

Tafnel je bio jedini koji je uspeo da opali. Ispraznio je pre ostale metke iz okvira u mračnu siluetu mrtvog tela, a njegovi hici razbacivali su unao-kolo, kao krvavu kišu, komade unutrašnjih organa i utrobe...

Ninda izbi iz vode samo delić sekunde kasnije. Oslonivši se samo vrhovima prstiju leve ruke o kamen, on iskoči na obalu. Sve je bilo izvedeno tako brzo da se u polutami zastrašenim ljudima moralo učiniti kako je to ono isto rasposteno telo koje je iznenada oživelilo i sada se vraća da ih kazni zato što su ga nemilosrdno poslali u smrt!

Tafnel je jedini sačuvao dovoljno prisustva duha da ne učini ništa što bi bilo glupo ili nepotrebno...

Zavitlao je ispražnjenu pušku prema figuri ninde i odmah odskočio unazad, okrećući se. Ščepao je Malduna za ruku i povukao ga za sobom, gotovo ga oborivši, jer je ovaj sve do tle stajao, nalik samo sopstvenoj fotografiji u prirodnoj veličini.

Ninda se saže da izbegne teško oružje koje je letelo prema njegovom licu. Od trojice ljudi pred njim, nijedan još ni

je uspeo da shvati šta se odigralo. Stajali su, sleđeni, nalik voštanim figurama komičnih vojnika koji ne znaju šta da počnu sa puškama u rukama.

— Ne beži, Tafnel! — glasno se nasmeja ninda. — Ne možeš mi pobeći!

Ovaj se samo na trenutak obazre preko ramena, saginjući se da ščepa lampu sa poda, dok je drugom rukom još uvek vukao ukočenog Malduna za sobom.

Glas ninde, međutim, kao da prenu onu trojicu. Nimalo čudno, uostalom; svaki od njih bio je i više nego spreman da se bori kad shvati da je pred njim, ipak, samo običan čovek.

Tri figure pokrenuše se iz mrtvila. Tri cevi počеше pokret koji će ih dovesti u liniju sa telom ninde...

.*

* *

Zvuk vakizašija u punom zamahu daleko je od zvuka kojim katana reže vazduh, nalik fujuku divljeg, slobodnog vetra kome se ništa ne može suprotstaviti.

Međutim, i kratka oštrica ubija isto onako sigurno kao i duga u rukama pravog majstora. Jedina razlika je u tome što sa vakizašijem u ruci treba prići korak bliže.

Krećući se horizontalno, vrh vakizašija otvori vratnu žilu prve žrtve na desnoj strani i ninda odskoči u stranu, da izbegne mlaz krvi iz otvorene rane i rafal ispaljen iz puške onoga koji će umreti sledeći.

On je bio znatno niži i zato vrh vakizašija završi u njegovom levom oku, dosežući s lakoćom do mozga i donoseći trenutnu smrt. Istovremeno, ninda preciznim udarcem leve noge izbi oružje iz ruku trećeg čoveka.

Ovaj takođe odskoči, posežući za nožem zataknutim za opasač. Vrlo hitro, ali čak i najbrži borac noževima podseća na mnogo puta usporeni film kada mu je protivnik pravi japanski ninda.

Lesli je imao dovoljno vremena da istrgne krvavi vrh mača iz očne duplje druge žrtve i podigne oštricu, zadržavajući je na trenutak u vazduhu kako bi čvršće stegao dršku.

Plemeniti čelik sa zvaždukom raseče vazduh, gotovo ne smanjujući brzinu dok je prodirao u vrat. Obrćući zglavak

desne šake, ninda produži pokret horizontalno, glatko odvajajući od tela glavu koja kao lopta odskoči od kamena i sruči se s mekim šumom u vodu.

U tom času tama se ponovo spusti, kao zavesa na pozornici. Tafnel je imao dovoljno prisustva duha da ugasi džepnu lampu, i sada je samo čulo sluha odavalo nindi da on i Maldun trče prema zadnjem zidu pećine.

I ulazu u jedan od onih hodnika koji će ih izvesti iz pećine!

Ali, nema razloga za žurbu. Oni moraju upaliti lampu ako žele da nađu izlaz u hodniku. Sledeći tu svetlost ninda će im biti neprestano za petama, nevidljiv i nečujan, spreman da ih ščepa upravo u onom trenutku kada pomisle da su konačno spaseni...

Leslijevi prsti na trenutak dotakoše jednu od onih čudesnih eksplozivnih kuglica nindi što ih je krio pod opasačem, ali odmah odustade od te namere. Ovo skladište oružja i municije svakako treba uništiti, ali ne dok je on sam pod kamenim svodom pećine. Bez detaljnog proračuna ne može se predvideti energija udarnog talasa takve eksplozije, ili više eksplo-

zija, još manje čvrstina kamena nad njegovom glavom.

Krug žute svetlosti skliznu po stenama i zaustavi se na jednom mračnom otvoru. Malo skrećući, ninda se uputi u tom pravcu.

Njegova čula mnogo sigurnije su ga vodila po neravnom podu pećine nego Tafnela i Malduna njihova. Zato se našao na svega pet ili šest jardi iza njih kada su obojica nestali u podzemnom hodniku.

Jasno je čuo njihovo dahtanje i prezrivo se nasmešio. Ta dvojica misle da su dobri i opasni borci, do đavola, a čine sve da nevidljivom protivniku odađu svoj položaj.

I ta njihova svetlost. Strah ih goni na žurbu, a nijedan od njih ipak nema dovoljno nerava da se u potpunoj tami prepusti isključivo čulu dodira.

Za oči ninde biće sasvim dovoljno odbijene svetlosti da ih može slediti, bez obzira na sve prepreke koje i oni sa dosta napora prelaze. Ovaj deo hodnika je vrlo strm i vodi naniže, tako da mora biti oprezan. Jedan komančić otisnut neopreznim korakom mogao bi upozoriti Tafnela i Malduna na im je ninda već za petama.

Mada to i nije naročito bitno, jer mu se oni ne mogu suprotstaviti, pod bilo kakvim uslovima. Jedino što želi jeste da oni sami, na svojim nogama, izađu iz pećine, uštedeći mu trud da onesvešćeno telo jednog od njih tegli za sobom.

Jedan mi je potreban živ, na ravno. Tafnel, pre Malduna. On je verovatno jedini koji ima nešto potpuniju sliku o operaciji krijumčarenja oružja i ljudima koji iz pozadine vešto vu ku konce, ne izlažući se gotovo nikakvoj opasnosti.

A oni su glavni, naravno. Tafnel i njegove ubice su samo sitni pioni u igri vrednoj nekoliko stotina hiljada, ponekad i nekoliko miliona dolara...

— Čekaj, do đavola! — kaže Maldun pod njim. — Ne mogu više...

— U pravu si — Tafnel zastaje takođe i mlaz svetlosti se okreće da bi osvetlio put kojim su došli.

Ninđa je već nevidljiv među stenama, ali tako blizu da čuje čak i najmanji šum šuštanja odeće na njihovim oznojenim telima.

— Ide li za nama?

— Ne znam... Čuti malo!

Obojica uspevaju da na trenutak obuzdaju svoje bučno disanje. Podzemni hodnik je

tih, kao grob. Dvostruki uzdah olakšanja; njih dvojica sada čak i dišu mnogo lakše nego nekolicu trenutaka ranije.

— Tamo je prava zbrka od stena — mrmlja Maldun. — Ni je mogao naći otvor u koji smo ušli...

— Ne znam... Imam utisak da se momak snalazi u mraku kao slepi miš...

— Momak? Ti ne misliš da ih je bilo više, Taf?

— Ne. Čuo si samo jedan glas, do đavola!

— Jesam, ali... Čoveče, ubio je trojicu naših pre nego što ga je bilo ko video!

— Tačno. Zato i kažem da se izvršno snalazi u tami. Čuo sam za takve ljude, ali nisam verovao da ću sresti nekoga od njih.

— I to na ovom od boga zaboravljenom ostrvu — pljuje Maldun. — To ti je baš naša prokleta sreća, boga mu!

— Misliš da je on meštanin, Maldun?

— A ko bi drugi bio, do đavola?

— Ne znam... njegov engleski je suviše dobar, a?

— Uhhh... nisam o tome razmišljao...

— I meni je upravo sada palo na pamet — isceri se Tafnel. — Hajde, dosta priče. Imaj

ćemo vremena za naklapanje kada se vratimo na brod!

— Kako? Plivajući?

— Makar i plivajući, ako dru-
kčije ne može. Srećom, imamo
ovu lampicu; nekoliko signala
biće dovoljno da nam Frost po-
šalje čamac; nisam raspoložen
za noćno plivanje u ovim vo-
dama...

Uspravio se i malo protegao,
još jednom osvetljavajući strmi
hodnik niz koji su njih dvoji-
ca došli. U svom zaklonu, ni-
nda se smeškao. Tafnel je po-
vratio samopouzdanje, ali...

Ali to neće trajati još dugo!

Maldun je pohitao za svojim
vođom, ne želeći da ostane da-
leko iza kruga žućkaste svetlo-
sti. Srećom po njih, hodnik je
ovde bio ravniji, postepeno se
penjući naviše, tako da su na-
predovali brže nego maločas.

Sa jednom nečujnom i nevi-
dljivom senkom iza sebe, Se-
nkom koja je vrebala trenutak
da vrati strah u srca dvojice
progonjenih, i to u trenutku
kada pomisle da je njihovim
mukama došao kraj.

— Vazduh — promuklo re-
če Tafnel. — Osećaš li kreta-
nje vazduha, Maldun?

Ninda je pojačano strujanje
osetio nekoliko minuta pre njih,
znak da su već veoma blizu

otvoru koji će ih izvesti iz po-
dzemnog lavirinta.

— Osećam! — veselo reče
Maldun. — Čoveče, izvukli smo
se još jednom, a?

— Izgleda da jesmo — op-
rezno odvratila Tafnel. — Ali ti
ho sada... ko zna, možda nas
neka zaseda čeka na izlazu?

Maldunu se ta ideja očevid-
no nije dopala. Stežući čvršće
svoju pušku, on je tiho otkoči.

Zaista, poslednjih nekoliko
desetina jardi prešli su oprez-
no se šunjajući, od kamena do
kamena, sa ugašenom lampom.
Ninda je sada bio samo na ko-
rak iza Malduna.

Tafnel prvi promoli glavu
kroz otvor nepravilnog oblika,
jedva dovoljan da se kroz nje-
ga provuče odrastao čovek.

— U redu je, izgleda — pro-
šaputa. — Idem napolje...

Maldun se saglasi tihim mr-
mljanjem, pomažući drugom čo-
veku da se podigne do otvora.
Nekoliko kamičaka se skotrlja
u hodnik, jedini šum osim na-
petog disanja dvojice ljudi.

Na samo korak iza Malduna,
ninda ispruži ruku.

Dlan pade iznenađenoj žrtvi
preko usta i nosa. Krik pohrli
iz njegovih grudi, ali se začu
samo vlažno šištanje, jer ume-
sto kroz glasne žice, vazduh iz
pluća projuri kroz otvor u gr-

kljanu, načinjen delić sekunde ranije oštricom vakizašija.

Ninda spusti na tle mrtvo Maldunovo telo i oslušnu.

Tafnel se kretao kroz šiblje isušeno toplotom sunca. Čak se više nije posebno trudio da bude tih, očevidno umiren time da nije našao nikoga u blizini otvora.

Smeškajući se, ninda je strpljivo čekao, motreći nešto svetliji otvor kroz koji su se viđele krupne tropske zvezde.

Tafnelova glava i ramena na trenutak zakloniše otvor.

— Hajde — šapnu on. — Sve je u redu!

— Daj mi ruku — promrmlja ninda.

Sa psovkom na usnama, Tafnel se naže, pružajući ruku naniže. Čvrsto je šcepavši, ninda se izvuče kroz otvor i elastično se uspravi pred Tafnelom.

Oči ovoga se raširiše, ruka posegnu za pištoljem u futrolji.

Ledeni vrh vakizašija dotakne mu grlo i čovek se ukoči.

— Ne budi šašav, Tafnel — tiho reče ninda. — Jedan pogrešan pokret i gotov si!

Ovaj proguta pljuvačku i klimnu glavom.

— To si, dakle, ti — reče promuklo, naginjući se da bo-

lje vidi lice ninde. — Prokletstvo, ne poznajem te!

— Ne dovoljno dobro, u svakom slučaju — nasmeja se ninda. — A nismo ni proveli mnogo vremena zajedno, zar ne?

— Ko si ti?

— Ime mi je Lesli Eldridž. Ako ti to nešto znači. Ne bi trebalo.

— Ne... nikada nisam čuo to ime... Zašto... zašto...?

— Zašto sam ti za petama? Pitao si me to već, Tafnel. Da osvetim smrt porodice Ramos. A pošto sam u međuvremenu otkrio vaš mali arsenal, ispričaćeš mi nešto i o ljudima koji se nadaju dobroj zaradi od trgovine smrću.

— Porodica Ramos? Misliš na ribare u selu. Nisam to ja učinio, do đavola, već Maldun!

— Bez tvog znanja? Šališ se, Tafnel!

Vrh kratkog mača zari se u kožu na grlu, ali se Tafnel ne usudi da se izmakne. Nimalo čudno, stopu iza njega bio je neravni otvor hodnika, dubok više od šest stopa.

— Znao sam za to — prostenja — ali...

— Ali ti je bilo svejedno — nemilosrdno odgovori ninda. — To smo, dakle raščistili. Da čujemo sada onu drugu priču.

— O... o oružju?

— Da, o oružju. I bez laži, Tafnel. Možda mi nećeš verovati, ali ja imam ugrađen detektor laži u glavi!

Obliznuvši suve usne, Tafnel počeo da govori...

*

*

— To je sve — reče na kraju, oprezno podigavši ruku da obriše znoj koji mu se u potocima slivao niz lice.

— Da, i meni se čini da je to sve — osmehnu se ledeno ninda. — U redu, nisi previše puta pokušao da me slažeš, Tafnel.

— Idi do đavola! Ubij me, proklet bio!

— Još ne. Treba da mi učiniš još jednu, oprostajnu uslugu, Tafnel.

— Tebi? Ni slučajno, čoveče...

— Dodaj mi tu lampu iz džepa. Ne bih hteo da se razbije kada padneš na to kamenje dole...

Tafnel se isceri, jezivo iskripljenog lica. Desna ruka mu pođe prema džepu pantalona iz kojeg je virila lampa.

I naglo promeni pravac, grabeći dršku pištolja u otvorenoj futroli!

Ninda se osmehnu. Sačekao je da se prsti sklope oko drške, da munjeviti pokret istragne oružje iz futrole, da se pištolj uspravi prema njemu i da leva ruka krene kako bi naviknutim pokretom ubacila metak u cev.

Sve to je Tafnel izveo munjevito, brzinom rođenom iz očajanja.

Presporo, naravno, i za običnog čoveka koji ga vreba sa oružjem već spremnim u ruci. Za refleksse ninde ovo je bila dečja igra.

Vrh vakizašija zari se Tafnelu pod bradu, i on zabaci glavu unazad u instinktivnom pokušaju da izbegne udarac. Nije uspeo, naravno, i čelik mu se zari u mali mozak, bacajući čitavo telo unazad silinom svog udara.

Vakizaši ostade nindi u ruci. Mrtvo telo se stropošta u mračni otvor među stenama, meko se sudarivši sa Maldunovim telom koje ga je čekalo na dnu.

Ninda otvori svoju levu šaku. Munjevitim pokretom mađioničara, uspeo je da istragne lampu iz Tafnelovog džepa trenutak pre nego što je njegovo telo poletelo naniže.

Pažljivo je obrisao oštricu vakizašija o osušeno grmlje i

vratio oružje za pojas, a onda se okrenuo prema pučini.

Mesec još nije bio izašao, ali se svetlost zvezda ogledala na mirnoj, glatkoj površini. Nije bilo nimalo teško uočiti obrise nevelikog obalskog teretnjaka, usidrenog na milju rastojanja od obale, iako je brod bio veoma efikasno zamračen.

Lampa u ruci ninde zatrepata. Dugo, kratko, dugo...

Nekoliko trenutaka kasnije svetlosni signali sa palube poslaše odgovor. Da, čamac kreće odmah...

Bio je među stenama na samom nivou mora kada je iz tame začuo tiho pljeskanje vesala po vodi. Još jednom svetlosni signal, kako bi im pokazao da je na dobrom pravcu, a potom nepotrebne lampe nestade pod tamnom površinom vode.

»Samo dva veslača«, pomisli ninda. »Šta to znači«?

Njegov prvi signal je rekao da se dogodila nezgoda i da kapetan Frost hitno treba da pošalje novi čamac... Zar je moguće da je ovaj to tako hladnokrvno prihvatio, ne pitajući se nije li Tafnelova grupa možda u opasnosti?

Zašto da ne, uostalom? Frost je svakako pretpostavio da su se čamci sudarili u tami, jer u poruci nije bilo ni reči o bi-

lo kakvoj drugoj opasnosti. Sta više, potrudio se da pošalje čamac sa samo dvojicom veslača, kako bi ostalo više mesta za teret i Tafnelove ljude.

Zguren među stenama, ninda potraži pogledom obrise čamca. Da, dobro je čuo, samo dva veslača. I ponovo figura na pramcu, ali ovoga puta bez reflektora.

Još dvadesetak jardi... deset...

— Taf? — začu se glas sa pramca. — Taf, gde si, do đavola?

Ninda upitno podiže obrve. Ženski glas?

— Taf!

Sada već sasvim sigurno ženski glas. Nestrpljiv ženski glas.

Tafnel nije pomenuo nikakvu ženu, govoreći o posadi broda. Ili je njena uloga potpuno nevažna, ili je — naprotiv! — veoma važna!

— Taf, proklet bio, javi se!

Ta žena je neko i nešto u organizaciji krijumčara oružja, inače se ne bi tako obraćala Tafnelu koji je i sam zauzimao prilično visok položaj, bar među onima koji su direktno obavljali poslove.

— Idemo dalje, mis Šort — reče jedan od veslača. — Mo-

žda se vratio do ulaza u pećinu?

— Kako, do đavola, dalje, kad ne znam put među ovim stenama?

— Nas dvojica znamo — reče drugi veslač. — Tafnel nas je nekoliko puta dovodio ovamo.

— Pa u redu, onda — sleže ramenima. — Idemo...

Ninda je nastojao da probije pogledom tamu, ali nije uspeo da razabere ništa drugo sem siluete žene sa dugom kosom. Ima prijatan i topao glas, neobično kultivisan za mesto na kojem ga je čuo. I ume da ga upotrebi kako bi izdavala zapovesti...

Pokretan veslima, čamac skliznu ispod stene na kojoj se ninda krio. Još samo dve stope, a onda...

Zamka od tanke čelične žice pade niz stenu i sa savršenom preciznošću se steže oko vrata zadnjeg veslača. Naglim pokretom ninda povuče njegovo telo naviše, ne dopustivši mu čak ni da lupi nogom o bok kako bi privukao pažnju svojih prijatelja okrenutih njemu leđima.

Jedino što su čuli bilo je priгуšeno šuštanje odeće po kamenu kada ga je ninda povukao preko stene u zaklon. Ok-

renuli su se, oboje, ali prekasno da bi mogli videti bilo šta.

— Neka sam proklet! — reče prigušenim glasom drugi veslač. — Mis Šort... Dejv... ne stao je!

Metalni zvuk repetiranja automatskog pištolja. Mis Šort, dakle, ima oružje i ume da se služi njime.

— Neverovatno! Kako je mogao tek tako da nestane, Adamof?

— Ne znam, mis Šort... Okrenuo sam se... i njega nije bilo!

Žena na pramcu se strese.

— Ovde se događaju čudne stvari. I ta Tafnelova poruka... nije mi se sviđala od samog početka. Glupi Frost nije hteo da mi veruje da nešto nije u redu!

— Mislite da je bolje da se vratimo?

— Ne znam...

— Poznajem tu pećinu, mis Šort. Plima samo što nije počela, do sledeće oseke neće moći ni da se uđe ni da se izađe iz nje.

— Idemo onda da vidimo — odlučno reče žena. — Ali oprezno, boga mu! Da ne nestane i neko od nas dvoje!

Ostavljajući među stenama telo sa slomljenim vratom, ninda skliznu u vodu, sledeći be

šumno čamac. Adamof je veslao sporo, neprestano se osvrćući. Žena na pramcu držala je podignutu ruku sa pištoljem, spremna da opali na prvi znak opasnosti.

— Tu je — tiho reče Adamof. — Ulaz u pećinu...

— U pravu si, između svoda i površine vode ima taman dovoljno prostora da se provučemo. Kako bi bilo da viknem?

Adamof se vrpolio na sedištu.

— Nekako mi se to ne čini dobrom idejom, mis Šort. Ovo je mesto đavolski tiho, kad se uzme u obzir da su pre tri sata tu ušla dva čamca sa osmoricom ljudi...

— To se i meni čini — klimnu žena glavom. — Učinićemo onda ovako: samo do ulaza da malo zavirimo. Ako vidimo da su Tafnel i njegovi unutra, uveslaćemo u pećinu. U suprotnom...

— Punom parom nazad! — uz dahnu Adamof, podižući svoju pušku sa dna čamca i ubacujući metak u cev. — Ako ste spremni, mis Šort...?

Veslajući što je tiše mogao, Adamof približi čamac niskom svodu. Žena na pramcu je gotovo ležala, nastojeći da prod-

re pogledom u unutrašnjost pećine.

— Odavde bi već trebalo da se vidi svetlost, zar ne, Adamof?

— Trebalo bi... Ne vidi se?

— Ne. Mrkli mrak. Nazad, a?

— Odavno nisam čuo nešto tako privlačno — zastenja Adamof, naprežući se svom snagom da jednim veslom okrene u mestu teški čamac. — Sto mu gro mova!

— Šta se dogodilo?

Adamof je tiho psovao, izvlačeći svoje veslo iz vode. Lopate sa njega je nestalo, drška je bila glatko prerezana nekoliko palaca iznad mesta gde se do maločas nalazila.

Oboje su se nagli na levi bok čamca da bi bolje videli. Iskušenje je odista bilo preveliko.

Vrativši za pojas vakizaši kojim je trenutak ranije odrezao lopatu vesla, ninda zaroni do kamenitog dna, a onda se obema nogama odbaci od njega.

Njegove ispružene ruke sa savršenom preciznošću ščepaše desni bok čamca, odvajajući čitavu tu stranu od površine vode.

Suprotni bok utonu, tako da malo mora zapljusnuti dno čamca. Ljudi u njemu, međutim, nisu mogli očekivati ništa slično; ni jedno ni drugo nisu us-

peli da učine više od nespretnog pokušaja da skoče na noge pre nego što ih je iznenadni pokret čamca bacio u vodu.

Smešeći se, ninda bešumno uskoči u čamac koji se još uvek ljuljao. U rukama mu se nađe debela drška vesla bez lopate, izvučena iz svog ležišta.

Žena izroni prva, dahćući i obema rukama zabacujući una zad kosu sa lica. Njeno oružje, dakle, leži na dnu, ali je i porred toga ne treba potcenjivati kao protivnika.

Krajičkom oka, ona opazi siluetu na čamcu, u času kada je i njen partner izronjavao.

— Adamof! — vrisnu ona. — Pazi!

Udarac teškom drškom vesla, međutim. pao je tako munjevito da nesrećna žrtva nije stigla ni da vidi šta se događa pre nego što je ponovo nestala pod površinom, ostavljajući na njoj veliku krvavu mrlju i komadiće sivkaste mase mozga...

Klečeći na pramcu, ninda pruži ruku.

— Izvolite u čamac, mis Šort — reče ljubazno. — U ovo doba noći voda nije baš prijatna za plivanje, zar ne?

Ona zamlatara rukama i nogama u pokušaju da se udalji od čamca. Jedini pravac, međutim, u kojem je to mogla uči

niti, vodio je u mračno grotlo pećine kojom je površina vode bila sve bliža.

— Hajde, hajde, mis Šort — posavetova je ninda sa osmeom na licu. — Udite u čamac. Pre nego što ovo malo mozga što ga je Adamof imao u glavi ne privuče ajkule. Kanal je dovoljno dubok da mogu stići i do ovog mesta, znate...

Lica ukočenog od straha, žena konačno prihvati pruženu ruku i Lesli je izvuče u čamac.

Prvi put je dobio priliku da je bolje pogleda. Tiho je zviznuo...

— Da nemate dve tako ljupke noge, mis Šort — reče — neko bi vas mogao smatrati za morsku sirenu... U pravu su bili moji prijatelji: ribolov u Karibima ponekad daje zaista fantastične rezultate!

Ona gnevnim pokretom zabaci kosu na lica, streljajući ga očima, ali nema žene koja će doleteti laskanju, pa čak i u ova kvoj situaciji. Dve krupne šiljate dojke podigoše prkosno svoje vrhove od tog pokreta, gotovo sasvim vidljive kroz mokru tkaninu tanke bluze.

Ovalno lice, dva velika tamna oka, velika usta, pune, sočne usne. Prava lepotica, sa telom morske sirene, vitkim, čvrstim, poželjnim.

— Do đavola! — reče žena.
— Pa ti.. ti si potpuno nag!

— Znam — snuždeno reče ni
nda. — Nadam se da tu činje-
nicu ne smatrate napadom na
svoju čednost, mis Šort.

Ona se promuklo nasmeja.
Kako je i mislio, žena koja ne
gubi lako glavu.

— Moja čednost uživa u ta-
kvim napadima od dana kada
sam napunila petnaest godina,
stranče. Iako moram priznati
da je retko koji napadač bio ta
ko lepo građen kao ti...

— To vam verujem. Uostal-
om, svi uslovi za romansu su
tu: nas dvoje, tropske zvezde,
toplo more pod nama...

Ona lagano odmahnu glavom.

— Priznajem da ne bih imala
ništa protiv... da smo se sre-
li u malo drukčijim okolnosti-
ma, stranče. Ovo do sada, me-
đutim, mnogo više liči na priču
strave i užasa nego na roman-
su!

— Donekle i mojom krivi-
com — složi se ninda. — Pa,
onda, u redu. Ako nema ništa
od romanse, idemo natrag na
brod.

— Ha — ha! Dobar vic!

On joj dobaci tobože zbunjen
pogled.

— Ja mislim ozbiljno, mis
Šort. Idemo na brod.

— Na brod? Ne razumem...
Šta se dogodilo sa Tafnelom i
njegovim ljudima? Sa mojim
čovekom Dejvom?

— Mrtvi su.

— Mrtvi?! Svi? Gospode bo-
že!

— Pre bih rekao da su u na-
dležnosti gospodina đavola —
sleže ninda ramenima. — Ali,
ja i dalje želim na brod.

— Ti si ih pobio? Sve? Sam?

— Ja sam ih pobio. Sve. Sam.

Žena se promuklo nasmeja.

— Do đavola, ako stvari već
tako stoje, onda je najbolje da
ispunim svaku tvoju želju, a?

*
* *

Čak i ovako mali brod izgle-
da kao planina kada se gleda
sa površine vode, pomisli ninda
dok se čamac približavao boku
uz tiho pljuskanje vesala.

Mis Šort je dobro veslala, pa
su dosta brzo prešli put do bro-
da. Nije se čak ni bunila kada
joj je pokazao glavom mesto
veslača. Treba je, međutim, dr-
žati na oku. Žene poput nje su
kao mačke, nikada se ne preda-
ju, računajući na svojih sedam
života.

Neke velike opasnosti, istina, više i nema. Osim kapetana Frost, na brodu su još svega pet mornara i kineski kuvar. Više nije ni potrebno za plovidbu od devedeset milja oko Rta Honduras do Limona.

Na obali kod tog gradića Tafnel i njegovi ljudi trebalo je da predaju tovar sa oružjem sledećoj grupi. Ni Tafnel ni mis Šort, mis Morin Šort, da ne za boravimo njeno puno ime, nisu znali šta će se posle toga dogo diti.

Ni to nije bilo teško pretpostaviti, uostalom. Iako je njima bilo savršeno svejedno šta će se sa oružjem jednom dogoditi kada planinskim putem stigne na Sijera de Agaltu, u graničnom području prema Nikaragvi. Možda je to oružje potrebno pravim gerilcima. Ili ne ko jednostavno želi da svet veruje kako Rusi još uvek snabdevaju oružjem sandiniste u Nikaragvi.

Ove ljude zanima samo novac od te transakcije. I učiniće sve da dođu do njega...

— Hej! — dopre sa palube tihi glas. — Ko je to?

— Ja sam — odgovori žena poluglasno.

— Mis Šort? Ko je sa vama? Šta se dogodilo sa Tafnelom, boga mu?

— Duga priča, Frost — doba ci ona hladno.

Kako su se i dogovorili, ninda je prvi krenuo uz lestvice, pitajući se da li će ona sada pokušati da upozori posadu na opasnost.

Nije to učinila. Možda je sve sna činjenice da ljudi na brodu i ne mogu učiniti ništa efikasno protiv čoveka koji je već, potpuno sam, pobio Tafnela i njegove tvrde momke.

Ili jednostavno ima neku svoju igru koja će uskoro postati razumljivija...

— Ko je to? — promrmlja kapetan Frost, naginjući se bliže čoveku koji se penjao uz lestvice. Kapetan Frost je bio nizak i debeljuškast i od njega se u talasima širio zadah znoja i jeftinog antilskog ru- ma.

Ninda je već bio na palubi, prisiljavajući kapetana da mu se ukloni sa puta.

— Pomozi devojci da se popne, Frost — oštro reče ninda. — Gde su tvoji ljudi?

— Ko... ko je to, do đavola!

Još jednom je dodir hladne oštrice na debelom podvoljku učinio prava čuda. Frost se ukruti i ispravi, povlačeći glavu unazad kao kornjača.

— Š-š-ta se to događa?

Morin Šort u međuvremenu se uspela na palubu i stala nekoliko koraka dalje, ali tako da je ninda može dobro videti.

— Pozovi ih, Frost! — zapovedi ninda. — I upozori da neću nikakve gluposti, inače...

— Hej, momci! — kukuriknu Frost. — Svi ovamo, boga mu! Brzo! I neka neko prodrma Padilju, taj kučkin sin je opet pijan!

Za manje od tri minuta ostatak posade bio je na palubi, ne koliko koraka iza kapetana, mrmljajući i izmenjujući začuđene poglede. Jednom je, videlo, se, i to bilo sasvim svedjedno; oči su mu bile sklopljene i svakako bi pao na palubu da ga dva suseda nisu s naporom pridržavala.

— Ako neko od vas ima oružja kod sebe, neka ga odmah baci na palubu — reče slabašnim glasom Frost. — Poslušajte me, ljudi... Ovaj tip ovde se ne šali!

Nekoliko noževa s tupim treskom pade na palubu. Nikakvo bolje oružje nije se moglo naći kod ovakvih propalica.

— U redu je — ledeno se osmehnu ninda, sklanjajući vrh vakizašija sa kapetanovog grla. — Ti sada silaziš prvi u čamac, Frost, a ostali za tobom.

Do Teile imate tridesetak milja veslanja, a i plima će vam malo pomoći.

— Do Teile? Ali...

Vrh mača, nalik jeziku razljućene zmiје, još jednom zapalaca pred Frostovim očima.

— Rekao sam do Teile i tako će i biti. Moji ljudi su spremni da vas dočekaju ako nekome od vas padne na pamet da je ostrvo Utila mnogo bliže.

— Ali, trideset milja...

— Šta je to za momke kao što ste vi? — suvo se osmehnu ninda. — Naravno, ako se u međuvremenu ne digne bura. Kakva je prognoza za sutrašnji dan, kapetane?

Promrmljavši nešto što je mnogo više ličilo na psovku nego na vremensku prognozu, kapetan prvi pođe niz lestvice. Bilo je malo muke sa Padiljom, ali su nekoliko minuta kasnije svi bili u čamcu, dobacujući plašljive poglede naviše.

— Hej! — začu se Frostov glas. — Jedno veslo nedostaje!

— Utoliko bolje — nasmeja se ninda. — Tako ćete češće moći da se smenjujete na tom jednom paru vesala, zar ne? Srećan put, kapetane Frost!

Oslonjena o ogradu, žena je sve vreme ćutala, prateći nindu zainteresovanim pogledom.

— I? — reče ona kada se čamac konačno odvojio od broda i krenuo kursom oko severozapadnog rta ostrva.

— Imaš još nešto da mi kažeš?

— Samo jedno pitanje — osmehnu se ona. — Šta sa mnom?

— Zanimljivo pitanje. Imaš neki predlog.

Ona uzdahnu, dižući ruke.

— Pristajem na sve — reče rezignirano — pod jednim uslovom.

— A to je?

— Da pre toga mogu da se istuširam, isperem svu ovu so iz kose i presvučem se. Može?

— Može. Pošto najpre pregledam tvoju kabinu. Kao što vi diš, i ja imam izvesnih uslova...

— Nema ničeg opasnog u mojoj kabini — nasmeja se Morin Šort. — Ali je i to dobar izgovor da tamo dospeš, zar ne?

Krenula je da prođe pored njega, ali je on zaustavi pokretom ruke.

— Kada te budem pozeleo, Morin — reče svojim dubokim, muževnim glasom — to ću ti i reći. Nikakvi bolji izgovori mi nisu potrebni za to, znaš!

— Oprosti — promrmlja ona. — Nije trebalo to da kažem... Mogu li u kabinu?

On klimnu glavom i pođe za devojkom. I protiv svoje volje morao se diviti maloj predstavi koju mu je pripremila, njišući kukovima na vrlo privlačan način.

— Sada valjda mogu da upalim svetlo — promrmlja žena kada su se našli na početku metalnih stepenica potpalublja. — Više nije opasno i ako nas neko opazi, zar ne?

— Ne, nije. Na brodu nema nikakvog kompromitujućeg materijala, zar ne!

— Sem možda malo kubanskog ruma koji kapetan Frost švercuje za svoj račun — nasmeja se žena. — Evo, ovo je moja kabina. Ništa posebno, ali na ovom prljavom brodu i nema kabina de luks kategorije.

— Na kakve si, bez sumnje, navikla?

— To je pitanje, zar ne?

— Vreme je da se bolje upoznamo, Morin. Ono što mi je Tafnel rekao nije dovoljno. Rekao bih da ti mnogo bolje od njega znaš ljude koji stoje iza ove priče.

— A šta ako je tako?

Stajala je uz vrata kabine, ruku prekrštenih na grudima, ali tako da se njihova lepota u

tom položaju još više istakne. Sledila je nindu pogledom dok je na brzinu pretraživao sobu.

— Pomoći ćeš mi da dođem do njih.

— Zašto bih ja to učinila? Oni me jako dobro plaćaju — sleže žena ramenima.

— Mrtvima novac nije potreban — suvo se osmehnu ninda, otvarajući vrata kupatila. Gotovo sasvim prazna prostorija, sa improvizovanim tušem pod tavanicom.

— U redu — Morin klimnu glavom. — Mogu li sada u kupatilo?

— Samo izvoli.

Ona zastade pre nego što je zatvorila za sobom vrata.

— Čuj, kako bi bilo da negde potražiš neke pantalone, ortak? Dekoncentrišeš me, a kako smo od sada poslovni partneri... razumeš?

Vragolasto se nasmešila i zalupila metalna vrata za sobom. I Leslie se osmehnu, ali taj osmeh nije trajao dugo. Tiho je izašao iz kabine i krenuo u novi žurni pretres u nekoliko glavnih prostorija broda.

Kada se vratio, Morin je sedela, prekrštenih nogu u stolici i fenom sušila kosu. Haljina na njoj bila je strogo zatvorena sprema, ali dovoljno tesna da

se ispod nje vide obrisi lepih grudi.

— Hej, ortak! Gde si do sada?

— Bio sam u šetnji — kratko odvрати ninda, spuštajući se na slobodnu stolicu.

— Nisi našao pantalone, kako vidim...

— Nisam ih ni tražio — sleže on ramenima. — Ovako se osećam mnogo prijatnije.

Žena na trenutak zadrža pogled na njegovom telu.

— Priznajem da sam impresionirana — reče suvo — ali ne toliko da bih sada pala na kolena i zamolila te da me uzjašeš!

— Ti si vrlo privlačna žena, Morin, ali grešiš ako misliš da svaki muškarac počne da dahće čim te ugleda. Kao što vidiš, nisi me nimalo uzbudila.

— Hmmm... je li to poziv da pokušam?

— Nije. Imamo poslovni razgovor pre svega drugog.

— Nema poslovnog razgovora bez pića — osmehnu se žena. — Viski?

— Pretpostavljam da nemaš ničeg drugog?

— Konjak, rum, anizet. Nije baš neki izbor, priznajem.

— Onda ipak konjak.

Neupadljivo je pratio njene pokrete dok je punila čaše za

malim bifeom u uglu. Sasvim prirodni pokreti, ali nije bilo potrebe da ono što radi zakloni svojim telom. Slučajno?

Pružila mu je čašu, sa širokim osmehom na licu. Malo zarumenjena i užasno, užasno pri vlačna.

Klimnuo je glavom i obavio čašu obema rukama da bi zagrejao tečnost u njoj. Ona ga za čuđeno pogleda, otpijajući gutljaj viskija.

— Neki ritual, a?

— Poznavaoči kažu da konjak treba piti upravo ovako — osmehnu se ninda. — Lično ne vidim neku posebnu razliku, ali... poznavaočima treba verovati.

Sklopio je oči i udahnuo miris konjaka koji se širio iz čaše.

— To je ono pravo — reče, otpijajući gutljaj. — Još kada se malo zagreje u rukama...

Žena se nervozno okrete da doda još jednu kocku leda u svoju čašu. Lesli iskoristi taj trenutak da ispljune tečnost iz usta na pod i odlije pod postelju veći deo konjaka iz čaše.

Njegovo čulo mirisa, razvije no dugotrajnim vežbanjem, reklo mu je da u konjaku ima ne čega čemu tu nije mesto. Mis Morin Šort, kako je i pretpo-

stavljao, još uvek se nije predavala...

Dočekao je osmehom njen pogled kada se okrenula. Obe šake i dalje su mu bile obavijene oko čaše dok se pravio da povremeno otpija pomalo iz nje.

Sredstvo za uspavljivanje, ne otrov, reče mu čulo mirisa pošto je još jednom pomirisao tečnost u čaši, sa izrazom ekstaze na licu. Utoliko bolje po Morin Šort...

Spustio je skoro ispražnjenu čašu na sto i prešao rukom preko čela.

— Možemo li sada da pređemo na... stvar? — upita tiho, monotonim glasom.

— Ako želiš — nasmeja se ona. — Smesti se udobnije, ortak. Imao si naporan dan, kako mi se čini.

— Đavolski... naporan — potvrdi ninda — smeštajući se ugodnije u stolici. — Do đavola... šta sam ono hteo da kažem...?

— Nešto o poslu?

— Da... o... poslu... Uhhh, boga mu...

Glava mu pade na grudi i on tiho zahrka.

— Hej! — tiho pozva žena.

— Čuješ li me?

Nikakvog odgovora. Smeškajući se, žena dohvati čašu za konjak sa stola, prosu ostatak

pića u kupatilu i dobro ispra-
čašu pre nego što je ponovo
sipala u nju istu količinu ko-
njaka.

Nagla se nad Leslija i blago
ga prodrmala. On malo pome-
ri glavu i nešto nerazgovetno
promrmlja.

Osvrnuvši se oko sebe, Mo-
rin hitro istrča iz kabine, ne
zatvarajući vrata za sobom. Os-
luškujući njene hitre korake,
ninda otvori oči i uspravi se.

Nije se osvrnula nijednom na
kratkom putu do kabine radio-
telegrafiste., Nije ni bilo raz-
loga za to, uostalom. Još jedn-
om je ostavila odškrinuta vrata
tako da je ninda mogao čak vi-
deti šta radi u kabini.

Bacila se na stolicu, natičući
slušalice na glavu. Nije okleva-
la ni trenutka pred prekidači-
ma radio-uređaja, pokazujući
da ga dobro poznaje.

Ninda je video samo iz pro-
fila, ali je i taj deo lica sasvim
jasno pokazao kako se iznena-
da namrštila.

Glasno je opsovala, tresnula
slušalice o sto i otvorila fioku
sa alatom. Sa nekoliko većih
pokreta skinula je zadnju plo-
ču radio-uređaja i zagledala se
u njegovu unutrašnjost, nabiru-
ći zamišljeno čelo.

Ninda bešumno otvori vrata
i nađe se u nevelikoj prostori-
ji.

— Ovo tražiš? — upita tiho,
šireći levi dlan. Otpornik je
sitian i jeftin deo, ali kada se iz-
vuče sa nekog ključnog mesta
u uređaju, od njega niko nema
mnogo koristi...

Ona tresnu odvijah o pod i
lupi nogom.

— Neka si proklet! — reče,
dok joj je iz očiju sebao pla-
men. — Neka si proklet po hi-
ljadu puta!

*
* *
*

Helikopter obalske straže kru-
žio je nad brodom, a more oko
njega bilo je izbrazdano trago-
vima motornih čamaca. Nešto
dalje na talasima se ljuljao raza-
rač mornarice Hondurasa, do-
punjavajući sliku velikih mane-
vara na moru.

Dva čamca na vesla, puna u-
niformisanih mornara približa-
vala su se kanalu koji će dove-
sti do ulaza u podzemnu gale-
riju. Na pramcu prvog ninda ja-
sno razabra dežmekastu figuru
kapetana Frosta.

Bila je mudra odluka što je
još pre nego što je sunce izaš-

lo prevezao Morin Šort na jednom od gumenih splavova za spasavanje, računajući upravo s tim da će neka od obalskih patrola već u zoru primetiti čamac sa kapetanom Frostom i njegovim ljudima.

Tako su njih dvoje bili u prilici da iz neposredne blizine posmatraju operaciju koju je mornarica obavljala na svoj uobičajeni način: efikasno i sa stilom. Morin, naravno, nije bila oduševljena time što će ogromna količina oružja spremnog za transport pasti u ruke vlastima, ali se rezignirano prepustila svojoj sudbini.

— Idemo — reče Leslie, proveravajući još jednom da li je gumeni splav, izduvan da bi za uzimao što manje mesta, dobro skriven u grmlju.

— Kuda? — iznenađeno ga pogleda žena.

— Na južnu obalu ostrva. Tamo me očekuju.

— Pešice?

— Sem ako ne umeš da letiš — nasmeja se ninda. — Postoji i mogućnost da plivaš oko ostrva, naravno.

— Do đavola! Ima najmanje pet milja, po stenama i trnju!

— Staza nije loša. Moja devojka i ja smo pre dva dana ovamo dojahali sasvim udobno.

— O-ho! Ti imaš i devojku ovde?

— Nimalo čudno, s obzirom da sam došao na odmor.

— Misliš da ću poverovati u tu bajku? — prezrivo reče žena. — Pročitala sam te, Eldridž: hteo si da se dočepaš našeg tovara i gotovo da si uspeo. Pogrešio si što si pustio Frosta i mornare; da si njih likvidirao, mornarica se ne bi umešala i ti bi mirno mogao dići plien!

— Još uvek mi ne veruješ, Morin? Frost, Tafnel, pa čak i ti, samo ste sitne figure u velikoj igri. Ja hoću one glavne. Recimo onoga koga si noćas pokušala da pozoveš putem radija...

— Floresa? Flores je i sam sitna riba. Njegov posao bio je samo da prihvati tovar u Limonu i prebaci ga u planine.

— Floresova uloga je poznata, ali ti nisi zvala njega, Morin.

— Nego?

— Da li ti nešto govori ime Ernest Tonto?

Vidno se trgla, iako je trenutak kasnije odmahнула glavom.

— To ti je Tafnel rekao, je li? Jadna budala... mora da ti je u strahu izbrbljao gomilu

mena, ali ne i ona prava, ne i ona prava!

— Videćemo — osmehnu se ninda. — Možda ćeš se predomisliti na putu do Ičumula, de vojko!

On je krenuo napred, siguran da će ga Morin slediti. Sada je bio potpuno odeven i obuven, u odeću u kojoj je i došao iz sela, sportskog kroja. Na nogama je imao meke mokasine. Žena će imati mnogo više problema u svojim elegantnim cipelama, bez obzira na to što nemaju visoku štiklu.

— Hej, Eldridž! Sačekaj me!

Nije se ni osvrnuo, ali je zvuk njenih koraka govorio kako je potrčala za njim.

Dobro je. Vreme sada radi za njega. Svaki novi korak na stazi koja vijuga preko stenja i kroz šumu dovešće Morin bliže odluci da konačno sve prizna.

Mogao je do sada naterati da to učini, naravno. Metode koje ninde koriste za izvlačenje podataka od svojih zarobljenika možda nisu za ljude sa slabim želucem, ali su zato veoma efikasne...

Lesli je, međutim, imao konture zanimljivog plana u kojem bi Morin Šort, kao voljni saradnik, mogla odigrati značajniju ulogu. Ako ne uspe da ga

ubedi da će iskreno raditi za njega, on će ipak biti prinuđen da je ukloni sa puta.

Bez žaljenja. I Morin Šort bila je u uskom krugu ljudi koji su doneli odluku da ribar Ramos i njegova porodica budu hladnokrvno ubijeni...

Malo je usporio korak da bi ga mogla stići. Da li je ova prva polovina pređene milje učinila da žena promeni mišljenje?

— Hej, Eldridž... Lesli...

Zastao je i okrenuo se. Njen glas sada je bio mnogo blaži, gotovo molećiv.

— Vruće je — zastenja žena — a ti suviše brzo hodaš!

— Svuci haljinu — sleže ninda ramenima. — Osećaćeš se mnogo prijatnije.

— Ah! To bi hteo, je li? — ona prkosno zabaci glavu.

— Kako hoćeš — sleže Lesli ramenima i produži, onim istim hitrim i elastičnim korakom kojim je i do tada hodao.

Šumovi iza njegovih leđa rekoše mu da se Morin Šort odlučila za mudrije rešenje. Suncu je zaista bilo već visoko na nebu i ovde, daleko od obale, postalo je zaista veoma vruće.

Nekoliko puta je morao da uspori korak, dajući ženi priliku da ga dostigne, ali se nije-

dnom nije osvrnuo. Uostalom, bili su sasvim blizu mestu koje je još unapred odabrao za odlučni razgovor.

— Hej! Eldridž! Do đavola, stani! Nemoj me ostavljati!

Nije zastao. Skrenuo je oko stene koja je na tom mestu pri siljavala stazu da načini veliki zavoj i tek tada se spustio u hlad u njenom podnožju.

Mali izvor tiho je žuborio i on otpi nekoliko gutljaja prijatne hladne vode. Ovaj izvor bio je pravo blago da voda samo nekoliko stopa dalje nije nestajala u pukotini u kamenu.

Morin Šort dotetura se nekoliko dugih minuta kasnije i sruči na kolena pored izvora. Haljina joj je kao turban bila omotana oko glave, a na sebi je imala gaćice od ružičaste svile.

Nije se ni osvrnula na zainte resovani Lesliejev pogled dok je žudno pila vodu i kvasila lice i grudi. Umor je savladao, očevidno, dovodeći je u ono stanje duha u kojem se reaguje samo na najprimitivnijem nivou, kada se oseća samo još glad, žeđ i bol.

Ali ne i strah. Lesliju je bilo važno da Morin u ovom trenutku ne oseti strah pred njim...

Osveživši se, ona se stropošta na tle i duboko uzdahnu sk-

lapajući oči. Grudi su joj se još uvek ubrzano dizale i spuštale, noge drhtale od napora.

— Lepa si, Morin — tiho reče ninda.

— Idi do đavola — odgovori ona mehanički, bez prave ljutnje u glasu.

— Da li je Tonto tvoj ljubavnik, Morin?

Sela je, skupljajući kolena i obavijajući ih rukama. Ipak, pogled joj je bio mutan.

— I šta ako jeste?

— Po onome što mi je Tafnel ispričao, on je poznat kao plejboj koji vrlo često menja žene.

— Pa?

— Pitam se nije li ovaj posao na koji te je poslao sa Tafnelom imao za cilj da te jedno stavno ukloni?

Ona se nasmeja, ali joj oči ostadoše zamišljene.

— Erni mi to ne bi uradio...

— Ne bi. Da li se sećaš šta se dogodilo sa devojkom koja je pre tebe bila u njegovoj milosti?

— Sa Lolom? Ništa loše joj se nije dogodilo. Jednostavno je odletela u Rio, na karneval.

— I više se nije vratila?

— Ne... ali to ne znači da joj se dogodilo nešto loše, zar

ne? Kažu da je Rio divan grad...

— Tačno. Divan grad u kojem se događaju i mnoge ružne stvari. Tafnel zna ime čoveka kome je Tonto platio pet hilja da dolara da ukloni Lolu u Riju, Morin. Antonio Koimbra, zvani Lepi Toni. Takav čovek postoji, zar ne?

— Lepi Toni? — prošaputa Morin. — Da, postoji... Erni ga vrlo često poziva telefonom, ali nikada ne znam o čemu govore...

— Tonto zna portugalski. Tafnel mi je i to rekao.

— Da, govore portugalski, ali... Ma ne, Erni meni to ne bi učinio, do đavola!

— Uvek te je slao na ovakve poslove?

— U stvari, ne... Vodio me je samo kad bi išao i sam, tako da sam nekoliko puta bila ovde.

— Šta još treba da ti kažem da bi ga videla u malo drugačijem svetlu? Ne budi slepa, Morini. Tonto je propalica koja se ne može dugo zadovoljavati jednom devojkom.

Tamne oči sevnuše novim gnevom. Nekoliko trenutaka od mora učinili su pravo čudo.

— Lažeš! — prosikta kroz zube. — Ti želiš da izdam Erni-

ja, je li? Nikada, čuješ li? Nikada!

— Poslušaj onda i ovo, Morin. I pokušaj da budeš iskrena prema samoj sebi, ako već meni ne želiš da priznaš istinu.

— Idi do đavola!

Ponovo je legla na leđa, stavljajući ruke pod glavu.

— Koliko je vremena prošlo otkako si poželeva nekog drugog muškarca osim Tonta, Morin? — tiho upita ninda.

— Šta?!

— Nemoj mi ništa odgovoriti ako ne želiš. Samo razmisli o tome...

Žena je ćutala, ali su suptilni, jedva primetni pokreti mišića njenog lica i tela odali nindi da razmišlja o njegovim rečima.

Ljudi uopšte, a žene naročito, spremni su da oproste praktično sve biću koje vole. U času kada konačno shvate da ih to biće zapravo vara, ljubav se pretvara u mržnju, utoliko jaču ukoliko je i ljubav bila veća.

Morin Šort se još jednom uspravila u sedeći položaj i zagledala u nindu.

— I to sam doznao od Tafnela — odgovori ovaj na naizrečeno pitanje. — Tonto se poslužio starim sredstvom Indijanaca sa Jukatana. U pitanju je napitak

koji se daje ženama uhvaćenim u neverstvu. Taj napitak jednom zauvek uništava seksualnu želju i ona se može samo privremeno povratiti jednim drugim sredstvom.

Dva tamna oka sada su bila puna užasa.

— Ti... ti misliš da je Erni... meni...?

— Siguran sam u to. Erni je užasno ljubomoran tip, zar ne?

— Da... ali...

— Eto ti odgovora! — sleže Lesli ramenima. — Kad god bi te on sam pozeleo, davao bi ti protivsredstvo i u tebi se rađa la želja za muškarcem. Čim nje govo dejstvo prođe, ti gubiš interesovanje za druge muškarce.

— Nemoguće! — jedva čujni šapat.

— To nije teško proveriti — osmehnu se Lesli.

— Šta hoćeš da kažeš?

Umesto odgovora, Lesli raskopča svoju košulju i baci je u stranu. Ustao je, skinuo mokasine sa nogu, a zatim bez žurbe počeo da raskopčava pantalone.

Ona ga je posmatrala bez reči, razrogačenih očiju.

— Bože! — šapnu. — Zaista je ogroman...

— Dopadam ti se, Morin? Na laziš da sam privlačan?

— Da... da...

— Onda se svuci do kraja i pusti da uđem u tebe — šaputao je on, prilazeći joj sve bliže i bliže. — Želim te, Morin! Čini mi se da još nijednu ženu nisam želeo koliko sada tebe želim!

Njene ogromne oči postadoše još veće, ali je samo nemo odmahнула glavom.

— Ti mene takođe želiš, Morin — sada je klečao pored nje, milujući joj bradavice veštīm, iskusnim pokretima. — Zar ne osećaš sada vrelinu u utrobi, želju da prodrem u tebe, duboko, duboko, da te stegnem, da...

— Nemoj — reče ona umorno, odgurnuvši mu ruku. Glas joj je imao metalni prizvuk.

Nasmejao se i uspravio, dohvatajući pantalone sa zemlje.

— Tafnel me ipak nije slagao — reče mirno, oblačeći se. — Tvoj dragi Ernest Tonto načinio je od tebe nešto što ne bi smelo da postoji na svetu: ženu koja može da poželi samo jednog muškarca...

— Čega lošeg ima u tome? — prkosno upita Morin. — Ja njega volim, do đavola!

— I on tebe, bez sumnje? — ironično upita ninda. — Morin, ponašaš se kao balavica, do đavola!

Ona se ugrize za usnu, malo ustajući sa zemlje. Kao da joj

se iznenada jako žuri, smače o-
bema rukama gaćice niz duge
noge i ponovo leže, šireći noge.

— Dođi! — reče promuklo.

— Videćeš kako... kako...

Ninda nastavi da se oblači.

— Nisi toliko dobra glumica
da bi mogla mene da prevariš
— nasmeja se. — Obuci se, Mo-
rin, vreme je da krenemo da-
lje...

*
* *

Ernest Tonto nervozno zagla-
di kosu pred ogledalom i još je
dnom se okrete pisaćem stolu,
pritiskujući taster interfona.

— Da li je Dalkvist konačno
stigao, Mod?

— Ne, nije još — odgovori
prijatni ženski glas iz zvučni-
ka. — Imate još tri minuta do
sastanka s njim, mister Tonto!

Tonto dobaci gnevan pogled
časovniku na zidu koji je tvr-
dio isto što i glas sekretarice,
da je tri minuta do jedanaest.

Zarivši ruke duboko u džepo-
ve, on je zviždukao, u poku-
šaju da sebi dâ nonšalantan iz-
gled. Njegove oči, međutim, ni
su videle ništa od panorame
grada koji se prostirao pod
njim.

Okrenuo se još jednom na vi-
sokim petama blistavih kožnih
čizama i dobacio pogled časov-
niku. Minut do jedanaest. Do
đavola, mora da izgleda užas-
no u ovako rano doba dana!

Ponovo je buljio u svoje pre-
planulo lice u ogledalu.

— Zgodan si ti kućkin sin,
Erni Tonto — reče poluglasno.
— Đavolski zgodan. I pametan,
do đavola... Nećeš dozvoliti da
te nasamari ta kučka!

— Mister Dalkvist je stigao!
— začu se glas iz interfona.
Čak u tom glasu osećalo se ola-
kšanje. — Da ga pustim, mister
Tonto?

— Da! — reče on, nastojeći
da mu glas ostane miran. Oči
su mu bile uprte prema tava-
nici. Ah, te žene!

Dalkvist nije imao ničega od
Švedske na svom licu ili ko-
si, uprkos imenu. Onizak i ple-
ćat, jako crne kose i očiju, mno-
go više je podsećao na Kreola
iz Lujizijane.

Upitno je pogledao Tonta i
ovaj mu je pokazao fotelju po-
red bara. Nisu progovorili ni
reči pre nego što je Tonto is-
ključio sve uređaje na svom
stolu.

Prateći nezainteresovanim po-
gledom te pripreme, Dalkvist
otpi gutljaj svetlozelene tečno-
sti iz već spremne ledene čaše

ostavljene nadohvat njegove ruke.

— Dobar je, Erni — reče klimuvši glavom. — Kao i uvek! Pogrešio si što nisi ostao barem u Ki Vestu, čoveče!

— Obogatio bih se, a? — nasmeja se Tonto, ali mu lice ostade napeto. — Hvala, sasvim lepo se snalazim i bez prljavog šanka i pijanaca koji ti duva-ju u lice...

— Tako se i meni čini — Dal kvist pređe pogledom po ogromnoj prostoriji. — Ponovo novi enterijer, kako vidim?

— Moramo napredovati — sleže Tonto ramenima. — U biznisu ti je tako: uvek korak ispred konkurencije, inače...

Pokret rukom ispod brade bio je vrlo rečit. Uopšte, činilo se da se njih dvojica savršeno dobro razumeju i bez suvišnih verbalnih objašnjenja.

— Tako, dakle — uzdahnu Dalkvist, ispivši još jedan gutljaj. — Ovo je sveto piće, nema šta! Gde gori, Erni?

— Izgubili smo tovar za Sijera de Agalta, Maks.

— To je loše, Erni. Davolski loše.

— Slažem se. I to nije sve...

Maks Dalkvist otpi još jedan gutljaj, nepokretnog lica.

— Pucaj, sinko. Ja sam spreman na sve.

— Ona prokleta kučka. Morin Šort, pala je u ruke nekom tipu koji želi da je iskoristi kako bi me srušio, Maks.

— Uh—uh! Od početka sam ti govorio da je mala suviše pametna za tvoj ukus, Erni. Nisi hteo da mi veruješ. Kako se to, do đavola, dogodilo? Tafnel i Frost su zabrljali?

— Do kraja. Tafnel je mrtav, Frost u rukama policije.

— Ništa strašno. Naš čovek u Tegusigalpi će izvući Frosta. Što se Tafnela tiče... jedino što mogu da učinim jeste da popijem ovu čašu za njegovu dušu u paklu... Ko je tip koji drži Šortovu, Erni?

— A šta misliš zbog čega sam te zvao, do đavola?

— Stari dobri Erni — nepokretnog lica, reče Dalkvist. — Uvek zna kad su mu potrebni dobri prijatelji. Da čujemo, ko liko ti ovoga puta vredi moje prijateljstvo?

Tonto pređe rukom preko lica.

— To uvek radiš kad imaš nameru da oboriš cenu — upozori Dalkvist, šireći usne u hladan osmeh. — Loša navika, Erni. S takvim navikama ljudi gube grdnu lovu na pokeru, znaš. Dakle?

— Dvadeset hiljada?

— Dvadeset hiljada — klimnu Dalkvist glavom. — Lepa cifra, nema šta!

— Dopada ti se?

— Veoma. Međutim, ima jedna cifra koja mi se dopada dvostruko više...

— Ma đavola! — planu Tonto. — Prokletstvo, Maks, moraćeš drugi put da ponesesh pištolj ako misliš da dobiješ toliku lovu od mene!

— Poneo sam ga — hladnokrvno odvrati Dalkvist. — Samo što znam da nikada nemaš toliko para u onom sefu iza lažnog Braka.

— Brak je pravi, propalice — isceri se Tonto. — A što se love tiče, tamo imam jedan lep svežanj koji vredi deset hiljada. Jedna trećina odmah, kao akontacija... Može?

— Deset hiljada je trećina od trideset hiljada — zamišlje no reče Dalkvist. — Ili je bar tako bilo kada sam ja išao u školu. Hmmm, kad uzmem u obzir da smo stari prijatelji...

Vrteći glavom, Tonto otvori sef iza slike, ne trudeći se čak da prikrije kombinaciju brojeva koju je okrenuo. Dalkvist vešto uhvati u letu dobačeni svežanj novčanica i gurnu ga u unutrašnji džep sakoa.

— Pravo je zadovoljstvo poslovati s tobom, Erni — reče.

— Možemo li sada da predemo na detalje? Šta se, do đavola, dogodilo sa našim tovarom?

— Moji ljudi dole još nemaju potpunu sliku, ali izgleda da je sve počelo time što se nekom ribaru učinio sumnjiv brod sa koga smo iskricali tovar na uobičajeno mesto...

— Utila? Tako se zvaše to ostrvce?

— Da, Utila. Tafnel i Forest naredili su da ribara uklone, ali su Tafnelovi ljudi zabrljali. Nisu ga stigli pre nego što se iskrcao, tako da su morali da pobiju čitavu porodicu. Uništili su sve čamce i radio-uređaje, jedini na ostrvu, kako bi sprečili da vlast dozna za ubistvo pre nego što Frost dođe po tovar.

— Taj Tafnel mi se nikada nije dopadao — klimnu Dalkvist glavom.

— Izgleda da je ubistvo toliko razgnevilo domoroce, da su napali Tafnela i njegove ljude i pobili ih u pećini gde obično krijemo tovar. Frost je u svojoj izjavi pominjao i visokog belca, potpuno nagog i sa mačem za pojasom, ali mi to zvuči suviše neverovatno...

— Šta se dogodilo sa Šortovom? Imam osećaj da je trenutno baš to ključno pitanje, Erni.

— Po Frostovim rečima, ostala je na brodu zajedno sa tim nagim belcem. Vlasti su, međutim, zatekle brod usidren i potpuno prazan kada su uhvatili Frosta i prinudili ga da prizna. Da, zaboravio sam da ti kažem, taj tip je Frosta sa kompletnom posadom ukrcao u čamac i naredio im da veslaju do kopna. Tako su bili i uhvaćeni, preklete šeprtlje!

— Koliko ona zna, Erni?

— Suviše.

— Toga sam se i bojao — klimnu Dalkvist glavom. — Čuj, naliž mi još jednu čašu, važi? Nekako nema isti ukus kada sam sipam, do đavola!

— Eto, Maks, stvari uglavnom tako stoje. Mislim da taj tip želi moju glavu. A i Morin Šort takođe.

— Koji joj je đavo? Kad sam je video poslednji put gledala je u tebe kao da si jedino biće na ovoj planeti koje ima nečega u pantalonama!

— Ne znam, boga mu! Možda je Tafnel nešto izlajao o tome kako je trebalo da je se otarasi pošto obavi posao sa oružjem...

— Možda. Šta se potom dogodilo, Erni?

— To možeš i sam da čuješ. Mod je snimila razgovor sa njom na traku...

— Dobra ideja. Zvala te je telefonom?

— Da, kasno juče popodne. Već sam bio otišao odavde, ali je Mod shvatila da je u pitanju nešto važno, pa je poziv prebacila na moj broj u kolima i snimila sve za svaki slučaj.

— Ona ne pravi kopije, Erni?

— Mod? Prokletstvo, Maks, ti vidiš opasnost svuda oko sebe?

— Ja sam paranoik — mirno odvratí Dalkvist. — Sasvim sve sno: statistike kažu da paranoiici žive mnogo duže! Hajde, pu sti već jednom taj snimak...

Početak razgovora nije bio posebno zanimljiv, dok je Mod pokušavala da objasni Morin Šort kako ne može dobiti Tonta.

— Mod — čuo se oštri glas žene iz zvučnika — veoma dobro znam da ti znaš gde je Erni u svakom trenutku... što ja za sebe baš ne bih mogla reći!

— Ali, mis Šort, on...

— Mod, ako me smesta ne povezeš sa Ernijem, sve večernje novine na Jugu imaće moju priču o njemu na naslovnim stranama!

— Trenutak, mis Šort... pokušaću nešto da preduzmem. Ostanite na vezi...

— Ta mala brzo misli — poluglasno primeti Dalkvist. — Ako ne pravi kopije, onda je mnogo bolja sekretarica nego što ti zaslužiš...

— Halo, mister Tonto — čuo se sada iz zvučnika glas Mod. — Imam Morin Šort na vezi na telefonu u vašoj kancelariji...

— Morin Šort? — začu se zapanjeni Tontov glas. — Sigurno si u to, Mod?

— Potpuno. Mislim da je bolje da govorite s njom...

— Ni slučajno! Reci da ne možeš da me nađeš, da sam van grada, u Njujorku, bilo šta!

— Onda nemojte kupovati večernje novine. Mis Šort tvrdi kako će na naslovnoj strani biti njena priča o vama...

— Oh, boga mu! Pa u redu, daj mi vezu...

Nekoliko trenutaka tišine, a zatim ponovo Tontov glas.

— Halo?

— Zdravo, Erni — reče malo promukli glas Morin Šort. — Tebe je, izgleda, sve teže pronaći.

— Morin! Dušo, tako sam srećan što se javljaš! Mislio sam da si...

— Loše, loše! — progundā Dalkvist. — Nekad si bio bolji glumac, dečko!

— Mislio si da sam mrtva, zar ne — prekide ga Morin. — E, nisam mrtva, kao što čuješ! Naprotiv, Ti ćeš biti mrtav ako ne saslušaš ovo što ću ti reći!

— Ali, Morin! Bebice! Šta se to dogodilo s tobom?

— Probudila sam se — jetko se nasmeja žena. — I shvatila s kim imam posla. Moramo da se vidimo, Erni.

— Svakako, i to što pre! Odakle zoveš, mala?

Ona se promuklo nasmeja.

— I mislila sam da bi to voleo da znaš, Erni. Samo što ovoga puta nećeš doznati...

— Morin, kakva je to glupa šala? Kad sam čuo šta se dogodilo dole, gotovo sam poludeo od brige za tobom! Ako misliš da sam ja...

— Zaveži, Erni! I nemoj pokušavati da doznaš odakle zovem, jer nećeš uspeti. Mnogo je pametnije da do mog sledećeg poziva skupiš što veću gomilu sitnih, neobeležanih zelenih novčanica...

— Mala je dugo bila stobom — osmehnu se Dalkvist. — Usvojila je neke od tvojih omiljenih izraza, Erni...

— Razmisli o tome koliko vre di ono što znam o tebi, Erneste Tonto — nastavljao je gnevni glas žene iz zvučnika. — Ja još nisam odredila svoju cenu...

ali možeš unapred računati da će biti vrlo, vrlo visoka. I što je još lepša, neću nikakve posrednike, razumeš! Ti lično ćeš doneti novac, Erni!

— Ali, draga...

— Ne moraš me zvati — nasmeja se žena trenutak pre nego što je prekinula vezu. — Ja ću pozvati tebe... kad dođe vreme, Erni!

Odmahnuvši glavom, Tonto zaustavi traku i pogleda prema Dalkvistu.

— To ti je to, Maks — reče sasvim tiho. — U govornima sam do guše, a?

— I dublje. Hmm... ne vidim način da otkrijem gde se ta ženska nalazi. Taj poziv mogao je stići iz telefonske govornice na uglu isto onako kao i iz Montreala ili Buenos Airesa.

— Toliko blizu nije — blede se osmehnu Tonto. — Veza je bila prilično loša.

— Utoliko gore, sinko, utoliko gore. Ovaj grad poznajem i ti i ja i lako bismo joj ušli u trag. Do đavola, u čitavom Biloksiju ne bi našao nikoga da joj pruži utočište kada bi se pročulo da je ti tražiš!

— Tačno. Ne, nisam ni mislio da je negde blizu. Šta predlažeš?

— Da je uklonimo — isceri se Dalkvist. — Šta bismo drugo? Nema te sume koja bi ženu poput nje učinila zadovoljnom!

— To sam znao i bez tebe, do đavola!

— Jesi. Ali ne znaš KAKO to izvesti, Erni. Zato me i plašiš. Trideset somova, sećaš se?

— U redu, čoveče, u redu! KAKO?

Maks Dalkvist sa uživanjem ispi poslednji gutljaj iz visoke čaše i ustade.

— Počni da skupljaš tu lovu, sinko — reče prijateljski. — Jedini način da dođemo do nje jeste sa koferčićem para u ruci.

— Ali, Maks... ona zahteva da JA lično odnesem lovu! To je zamka, shvataš li!

— Naravno da je zamka, glu pane, ali to nimalo ne menja stvar. Ti si taj koji je mora namamiti na lovu i tvoje ljupko lice. To se može srediti.

— Čekaj malo... imaš već neku ideju, do đavola?

Dalkvist zastade na vratima, smešeći se.

— Tata-Dalkvist uvek je pun ideja, sinko — objavi svečano. — Moja nevolja je jedi-

no u tome što nema dovoljno ljudi spremnih da plate onoliko koliko te ideje vrede!

*
* *

Ostrva Šandeler, čije ime, uz mnoga druga na ovom delu obale Meksičkog zaliva svedoči o vremenu kada su Lujizijanom vladali Francuzi, zapravo su puščani bedem koji štiti deltu Misisipija od talasa otvorenog mora. Šezdeset milja istočno od Nju Orliensa, nisu nikada privlačila posebnu pažnju čak ni turista koji traže usamljenost.

Razlog za to je svakako što je većina ostrva toliko niska da ih talasi plime, ili jedan od čestih uragana u ovom zalivu, jednostavno prelivaju, ne dopuštajući nikakvom rastinju da se učvrsti. Izuzetak je nekoliko najvećih ostrva koja se ponose sa ponešto žilavog tropskog rastinja, otpornog na udare vetra i so koju pena sa talasa neprestano diže u vazduh nad ostrvima.

U ovo doba godine, kada su i bure i uragani veoma česti, ostrva Šandeler praktično su pusta.

Što ih, verovatno, čini jako privlačnim za ljude koji ne žele svedoke u svojim malim ili velikim poslovnim poduhvatima...

Jedna omanja jahta, recimo, ljuljala se na prilično velikim talasima stotinak jardi od ostrvceta koje je svoje lice izlagalo vetrovima Meksičkog zaliva. Levo, desno i iza ležala su druga, uglavnom manja ostrva, sa čitavim spletom uskih kanala kroz koje su talasi nadirali prema kontinentu, sukobljavajući se sa nižim, ali ništa manje snažnim talasima što ih reka Misisipi šalje u zaliv.

Na palubi jahte krupan mlađić, sa dugom plavom kosom, na trenutak prekide svoj posao da bi se iscerio ženi koja je nervozno šetkala unaokolo.

— Smiri se, dušo. Tvoj dragi samo što nije stigao!

Ona mu dobaci prezriv pogled i okrete leđa, stežući sa obe ruke oko sebe ogrnuti kišni mantil. Kiše neće biti, ali je vetar bio oštar i svež, neprestano zanošeći jahtu prema obali ostrvceta i zatežući kabl kotve.

Uprkos tome, plavokosi je na sebi imao samo izbledele farmerke i majicu koja je prosto pucala na njegovim moćnim plećima. Visok gotovo punih se

dam stopa i težak sigurno dvesta četrdeset funti, bez imalo suvišnog sala, kretao se hitro i lako po nemirnoj palubi, zauzet time da uz nisku ogradu jahte pažljivo naređa niz neotvorenih konzervi sa pivom.

— Tako! — reče sa olakšanjem pošto je postavio i poslednju. — Može, pivo, mis Šort?

— Pivo? Prokletstvo, za koji minut oboje možemo biti mrtvi, a ti misliš o... o odvratnom pivu!? — prasnu žena.

— Odvratnom pivu?! OVO pivo nije odvratno, do đavola! Stiglo je iz Australije, a tamo nema odvratnog piva, čime se ova zemlja ne može pohvaliti, boga mu!

Morin Šort procedi nešto za sebe, uvijajući se u mantil. Po gled joj još jednom odluta, najpre prema pučini, a zatim i u suprotnom smeru, do najbližeg ostrvceta.

— Nemaš čega da se plašiš, Morin — reče plavokosi druckčijim tonom. — Sumiko osmatra iz aviona i upozoriće nas ako neki sumnjivi čamac krene prema nama sa otvorenog mora. Lesli je negde u onom grmlju i motri na prilaz iz pravca kopna.

— Siguran si da je to dovoljno? A ja nisam... Prokletstvo, Erni Tonto nije protivnik

za koga je dovoljno samo troje ljudi!

— Videćemo, videćemo — isceri se mladić, otvarajući vešt看 pokretom prvu konzervu u nizu. — Predomislila si se za pivo?

— Nisam. I zar nije bolje da budeš na krmi? Ako se nešto dogodi, nećeš imati vremena ni motor da uključiš!

Duga plava kosa zaleprša na vetru kad on glavom pokaza prema voki-tokiju položenom na palubu uz njega.

— Niko nas ne može iznenaditi, mala. Uzalud paničiš, videćeš. Ako nešto krene naopako, pod ovom neuglednom palubom krije se motor sposoban da razvije brzinu o kakvoj skiperi na ovom delu obale mogu samo da sanjaju. Prokletstvo, sâm sam ga prepravljao pune tri nedelje, a nemoj ni da me pitaš koliko je koštalo da ga ovamo prebacim čak iz San Franciska!

Morin podiže pogled prema nebu, odakle vetar na trenutak donese tiho zujanje motora sportskog aviona. Taj pogled kao da je umiri i ona na trenutak zastade uz ogradu jahte.

Samo stotinak jardi dalje, među šibljem na ostrvu, ninda je čekao mnogo strpljivije od

Morin Šort. Plan koji je smislio bio je jednostavan i skup, ali će svi troškovi biti više nego pokriveni novcem koji će Ernest Tonto doneti s namerom da plati ćutanje Morin Šort.

Iz svog aviona iznajmljenog na sportskom aerodromu u Nju Orleansu, Sumiko motri na približavanje sumnjivih brodova koji bi mogli priskočiti Tontu u pomoć. Samo malo dalje, skriven u žbunju, stoji lanser sa već spremnom protivoklopnom raketom. U slučaju potrebe, ništa će sigurnim pogotkom biti u stanju da potopi jahtu ili motorni čamac kojim će Tonto doći na zakazano mesto.

Tabasko Pit je na palubi, uz Morin Šort. Kao njen telohranitelj i kormilar, ali njegov posao nije borba sa naoružanim Tontovim pomagačima, ako takvih bude.

A biće ih, bez sumnje. Čovek koji se kao Ernest Tonto, strelovito uspinje u krugovima organizovanog zločina, ne može biti glup.

I Tontu je do sada jasno da je novac samo izgovor, i da oni žele njega. Uslovi pogodbe su, međutim, takvi da on lično mora doneti novac, prelazeći potpuno sam na palubu jahte.

Tabasko Pit je u stanju da ga savlada, ma kako Tonto bio na

oružan. Što se tiče posade Tontovog broda, raketa će se pobrinuti da oni potpuno zaborave na poteru...

— Les! Pite! — začu se glas iz uređaja položenog na pesak uz nindžu. — Jedan gliser približava se sa severa! Sudeći po kursu, to je naš čovek!

— Samo neka izvoli! — javi se Pit. — Posluženje je spremno... plašim se jedino da ovo moje pivo ne bude previše jako za njega!

Lesli je ćutao, prelazeći još jednom u mislima sve detalje svog plana. Tonto mora smisliti nešto zaista dobro ako želi da se ovoga puta izvuče!

Vetar malo promeni pravac i donese do njegovog uha zvuk snažnog motora sa severa. Kako je i dogovoreno, Tonto će stići do ovog mesta za pet ili šest minuta.

— Les!

Glas Sumiko je uzbuđen. Rečak događaj, odista!

— Šta se dogodilo, devojčice? — reče on tiho u mikrofona. Mogli su da govore potpuno otvoreno, jer su sva tri uređaja bila opremljena spravicom koja je svaku izgovorenu reč pretvarala u besmisleni zbrku signala, razumljivu samo za istu takvu spravu u ostala dva vočki-tokija.

— Helikopter, Les. Leti duž istočne ivice grupe ostrva, gotovo nad samom vodom!

— Vrlo dobro — mirno odgovori ninda. — Videla si ga na vreme. Možeš se vratiti na aerodrom.

— Ali...

— Vрати se na aerodrom, Sumiko. Ti helikopteri mogu da ponesu i protivavionske rakete, zar si zaboravila?

— U redu — odgovori ona kratko. — Vidimo se, Les, Pitel! Mnogo sreće!

Prekidajući kruženje na nebu, avion skrete na sever. Običići će ostrva Šandeler u širokom luku, kako ne bi izazvao pozorenje posade helikoptera...

Pomoć Sumiko, uostalom, više i nije potrebna. Ona je svoj zadatak obavila i otkrila način na koji će njegovi ljudi podržati Tonta.

To sa helikopterom je odlična ideja. Čelična ptica koja ne poznaje prepreke, vrebaće negde u zaklonu ostrva na razvoju događaja. Nema tog motornog čamca koji može umaći helikopteru, a on je mnogo pogodniji od aviona za napad na objekte na površini mora.

Helikopter može jednostavno razneti Pitovu jahtu pogotkom raketom, zasuti palubu meci-
ma iz mitraljeza ili spustiti na

nju jednog ili više do zuba naoružanih ljudi, uprkos vetru koji će otežati tu operaciju i učiniti je opasnom.

Tonto je bez sumnje računao da će podrška iz vazduha odlučiti susret u njegovu korist. Njegova nesreća je, međutim, u tome što je sa takvom mogućnošću računao i ninda...

Ovoga puta u odeći boje pe-ska, mnogo pogodnijoj za ovo posebno mesto od uobičajene crne svile, ninda se šunjaio među grmljem, iako je znao da posada helikoptera neće obraćati mnogo pažnje na ostrva pred sobom. Njihov cilj je da se privuku što bliže dok buka motora Tontovog glisera prigušuje i pokriva šum koji stvara motor helikoptera.

Da bi ostali skriveni, helikopter ne sme napuštati zaklon drveća, toliko retkog da mora da lebdi gotovo nad samom ne-mirnom površinom mora.

To će samo olakšati posao nindi, ali je on ipak hitao kroz grmlje kako bi što pre mogao da se vrati natrag, prema mestu gde će se odigrati sukob glavnih snaga.

Helikopter se klatio samo desetak jardi od njegovog poslednjeg zaklona, a nemirni talasi povremeno su doticali lim na njegovom podu. Pilot je ner-

vožno buljio pred sebe, nimalo zadovoljan ovakvim razvojem događaja, dok je čovek kraj nje ga ustao sa sedišta da bi kroz pleksiglas kabine bolje video šta se događa na suprotnoj strani ostrva.

Preostala dvojica, odeveni u odeću sličnu vojničkoj, mirno su sedeli iza njih, sa puškama prebačenim preko kolena.

Postoji li način da posada helikoptera bude likvidirana, a da ljudi u gliseru, na drugoj strani ostrva širokog jedva pola milje ništa ne primete?

Postoji.

Užasno drzak i užasno opasan način, naravno. Međutim, za ninde reč »opasnost« ima sasvim drukčije značenje nego za običnog, prosečnog čoveka...

Malo izdižući glavu, ninda palac po palac prouči rastojanje koje ga razdvaja od obale. Tamo, uz samu ivicu, pesak će biti mek i vlažan, što će znatno usporiti njegovo kretanje. Činjenica o kojoj mora voditi računa, ali ne i činjenica bitna za konačni ishod opasnog pokušaja.

A sada... sada mora biti brz, đavolski brz!

Odvojio se od tla i bacio unapred, nalik sivoj strelici iz-

bačenoj iz luka. Ako ga jedan od one četvorice u helikopteru i primeti, proći će bar desetina sekunde pre nego što shvati da se radi o napadu, a sledeće desetina dok donese odluku kako na taj napad reagovati.

Dve desetine sekunde su vreme potrebno prosečnom sprinteru da pređe gotovo dvadeset jardi. Ovo rastojanje je bilo dvostruko kraće, ali zato pod nogama ninde nije bio tartan atletske staze, već sitni, vlažni pesak u koji bi noge upadale do članaak kada bi samo ostale dovoljno dugo na jednom mestu.

Samo nešto više od jedne desetine sekunde proteklo je do trenutka kada se ninda doslovno stvorio kraj čelične ptice. U obe ruke imao je oružje kojim će započeti obračun.

Pomalo apsurdno oružje, ako se ima u vidu da je helikopter jedna od savršenijih mašina dvadesetog veka...

Međutim, kamen, sasvim običan krupan oblutak uglačan delovanjem talasa, služi kao oružje za ubijanje već hiljadama godina. Možda je upravo jednim takvim oblutkom i iz-

vršeno prvo ubistvo u ljudskoj istoriji.

*

* *

Bliži od one dvojice sa puškama nije ni shvatio šta se do godilo; smrskavši pleksiglas pred njegovim licem u milion blistavih komadića, kamen produži svoj put pravo do čeonke kosti. Glava i čitavo telo u sedištu poleteše unazad, ali se telo vrati, odbijeno od naslona. Ono što je sada nosilo na vratu, međutim, bila je samo karikatura ljudskog lica, bez gornjeg dela glave i čela, sa krvavim ostacima mozga koji se slivaju prema bradi.

Drugi kamen nije bio ništa manje precizan, iako oslonac niče na mekom pesku nije pružio optimalne uslove za to. Pogoden u levu slepoočnicu, čovek se sruči na bok, a noge mu se refleksno trznuše, sudarajući se sa naslonom sedišta ispred sebe.

Druga desetina sekunde. Izgleda vrlo kratka, ali je u tom intervalu smrt stigla dvojicu ljudi...

Treća desetina tek je počinjala kada se pilot zapanjeno okrenuo prema obali. Komadići

razbijenog pleksiglasa tek u tom trenutku počеше da pljušte po vodi ispod helikoptera, još jedan dokaz koliko može da bude brz ninda u akciji.

Katana blesnu. Dugi samurajski mač, kažu, predstavlja samo produžetak ruke borca i njime potpuno gospodari njegova volja.

Probodenog grudnog koša, sleva udesno, tako da vrh mača izbi kod desne mišice, pilot se samo trže, pokušavajući da ustane, poslednjom snagom već mrtvog tela.

Sigurnosni pojas ga vrati na trag u sedište, ruke padoše sa komandi.

Odbacujući se desnom nogom iz peska, ninda se levom dočeka na jedan od saonika helikoptera, na trenutak narušavajući osetljivu ravnotežu čelične ptice.

Samo na trenutak; koristeći mač kao oslonac u desnoj ruci, još uvek zariven u grudni koš pilota, ninda zadade udarac levičicom u kojoj se u magnovenju stvorio vakizaši.

— Hej! — zaurala onaj koji je stajao na sedištu.

Bilo je to sve što je uspeo da kaže, jer vakizaši prodre odozdo naviše, kroz trbuh i dijafragmu do srca, bacajući mrtvo telo na desnu stranu heli-

koptera i uspostavljajući malo čas narušenu ravnotežu.

Ispuštajući oba svoja oružja iz ruku, ninda se dočepa koma ndi helikoptera, kao akrobata se obrćući u uskom prostoru is punjenom mrtvim telima i zadahom krvi.

Gaseći motor, ninda dopusti helikopteru da sklizne još dvetri stope naniže, kroz vodu do nestabilnog peščanog dna. Ništa više od toga nije ni bilo potrebno...

Zgrabio je desnom rukom najpre vakizaši, a zatim i katana, već u skoku koji će ga odvesti dalje od čelične ptice koja je već tonula. Voda nije bila dovoljno duboka za to; naginjući se, palac po palac, helikopter ostade pod nagibom, oslanjajući se desnim krajem na jedan od krakova rotora.

Ninda je već trčao natrag, prema svojoj prvobitnoj osmatračnici. Sa druge strane ostrva nije više dopirala buka motora glisera.

Znači li to da je Tonto već sišao u gumeni čamac i da sada oprezno vesla po uzburkanoj površini mora prema jahti na kojoj su Pit i Morin Šort?

Ili je već stigao do nje, sa nekim neočekivanim planom, a ninda će zakasniti da vidi početak njegovog ostvarivanja?

Ne...

Padajući u pesak, ninda oprezno proviri kroz grmlje. Čovek u gumenom čamcu bio je tek na polovini puta do jahte. Talasi su postajali sve veći, a i vetar ga je gurao natrag, tako da je morao uložiti puno napora u rukovanje jednim jedinim kratkim veslom.

Tonto, naravno. Opis je potpuno odgovarao...

Tabasko Pit i Morin su na palubi, u položaju koji im je ninda i preporučio, kako ne bi pružili priliku eventualnom snajperu na palubi Tontovog broda da ih ukloni pre nego što igra odista započne.

Uostalom, ako igra bude postavljena na tako grub način, i on će se umešati. Bio je dovoljan sasvim mali pokret cevi raketnog lansera pa da ona bude uprta tačno u bok Tontovog glisera.

Vetar je duvao sa pučine, do noseći do njega odlomke reči izgovorenih na palubi oba brodića. Tri čoveka sa puškama čučali su na boku glisera, spremni da otvore vatru, četvrti je bio uz točak krme, istežući vrat da bi bolje video.

— Ovamo! — vikao je Pit dajući znak čoveku u čamcu da priđe prednjem kraju jahte,

tamo gde se iz zaklona pomaljala glavu Morin Šort.

Ovaj samo mlitavo odmahnu rukom. Zaklonjen od vetra bo kom jahte, sada je napredovao sa nešto manje napora.

— Baci tu torbu na palubu, Erni! — ču se metalni glas Morin Šort. — I ne mrdaj sa tog mesta dok ne proverim koliko love ima unutra!

S mukom održavajući ravno težu u zanjihanom čamcu, čovek obema rukama dohvati ovelu torbu od impregniranog platna i baci je preko ograde jahte.

Motor zagrme doslovno u trenutku kada je torba zaplivala kroz vazduh. Kao pas naglo oslobođen lanca, jahta poskoči, pokazujući kakvo fantastično ubrzanje daje motor posle Pitovih prepravki. Kotva je bila presečena trenutak pre; kao i obično, Pit je pokazao da ume da misli o detaljima i u najneugodnijim situacijama.

Od tog trenutka stvari su se odvijale fantastičnom brzinom, mnogo njih često u jednom istom deliću sekunde...

Odbacivši torbu, Tonto se baci čitavom dužinom po svom čamcu. Ostavljajući krmu, Tabasko Pit se pojavi uz bok jahte. Na palubi jahte, strelec za-

urlaše i prinese svoje puške ramenima.

Ninda povuče kratko uže okidača. Mlaz plamena, naglo se šireći, oprlji grmlje i pesak na dužini od čitavih dvadeset stopa. Kao zmija sa vatrenim repom, raketa jurnu prema gliseru, paralelno sa površinom mora.

Ne dopuštajući da ga jezivi fijuk rakete zbuni, Tabasko Pit okrete jednom nad glavom klasični kaubojski laso sa širokom omčom. Jahta je jurnula tako brzo da je gumeni čamac ostao iza nje, ali su oko i ruka Tabasko Pita bili precizni kao i uvek.

Omča pade oko Tontovih ramena i naglo se steže, vučena ne samo Pitovim šakama, već i silinom kretanja jahte.

Tontov krik se ne ču, jer raketa u istom trenutku dospe do boka glisera.

Pogođen pravo u rezervoar sa gorivom, gliser se u hiljaditom delu sekunde pretvori u vatrenu loptu u kojoj su se tek ponegde nazirali tamniji delovi.

Ninda je sklopio oči trenutak ranije, da ga blesak ne bi zaslepio. Kada ih je ponovo otvorio, vatrene lopte je nestalo ali je sada uzburkana površina mora gorela kao jezero zapalje

ne nafte, a oni teži delovi raznetog broda počeli su da padaju u to jezero plamena, dok su lakši još uvek zviždali leteći prema nebu.

Motor jahte začuta, isto onako naglo kako je i proradio. Prepuštajući brodiću da ga nosi inercija, Tabasko Pit se naže preko ograde, namotavajući uže onako kako se radi sa strukom na koji je uhvaćena velika riba.

Ninđa se uspravi i baci na posao da demontira lanser za rakete na tronošcu. Posao je bio obavljen, ali sada treba što pre otići odavde. Eksplozija je bila tako snažna, plamena lopata tako velika da je to neko jednostavno morao primetiti.

Obalska straža u ovim vodama vrlo je efikasna, a ninđa nije želeo da dođe u situaciju da mu bude nametnuta borba sa ljudima koji samo rade svoj posao.

Odbacivši Tonta kao lutku na palubu, Tabasko ponovo dohvati točak krme i jahta se u elegantnom luku vrati do ostrvca. Sa svojim teretom u rukama, ninđa je bio spreman da se ukrca, gazeći po vodi koja mu je dosezala do kukova.

— Jug, Pite — zopovedi on, pokazujući rukom pravac. — Obići ćemo ostrva Šandeler sa

juga i uploviti u Beomiju kao da se vraćamo iz ribolova.

— I vraćamo se! — isceri se Tabasko — i to sa bogatim plenom...

Stežući torbu sa novcem na grudima, Morin Šort je dolazila sa pramca. Oči su joj sevale već poznatim munjama gneva.

— Pogledajte! — reče ona istresavši sadržaj torbe na palubu. — Gledajte!

Gomila zelenkastog papira sruči se na daske, ali mnogi od njih i ne dotakoše palubu. Kada se Pitova jahta ovako brzo kreće, nikakav komadić hartije ne može se zadržati na njenoj palubi.

— Hej! — zaurla Tabasko. — Šta radiš, glupačo!

Žena je pratila pogledom gomilu hartija koje je vetar kao mećavu rasipao po belom tragu jahte iza njih. Zavitlavši le vom rukom ispražnjenu torbu, ona je pošla istim putem.

— To nije pravi novac, Pite — reče ninđa, u prilici da malo bolje pogleda hartiju izručenu na palubu. — To je ono što se zove pozorišni novac. Bezvredni komadi papira.

— Onda do đavola s njim! — sleže Tabasko filozofski rameni ma, dohvatajući slobodnom rukom sledeću konzervu piva u nizu. — Ono glavno smo dobi-

li, boga mu. Ernesta Tonta, živog i zdravog!

Blistavih očiju, zalepršane kose, Morin Šort je prilazila preko palube, nalik mački koja se trijumfalno približava mišu sateranom u ugao iz kojeg više ne može pobeći.

— I za ovo ćeš mi platiti, Erni! — reče stežući pesnice. — Sita sam tvojih prljavih trikova, prokletniče!

Čovek se u međuvremenu zgrčio uz ogradu jahte, uplašeno gledajući oko sebe.

— Trenutak! — reče slabašnim glasom. — Ja nisam...

Tužna pojava, uistinu. Mocar do gole kože, uplašenog lica niz koje se tamna boja sliva u mlaževima nejednake debljine i...

Tamna boja?

Nitko priđe hitrim korakom i nađe se nad Tonta. Boja je poticala sa kose, koja, u stvari, nije crna, već svetlosmeđa...

— Prokletstvo! — zastenja Morin. — To nije on... to nije Erni Tonto!

*

* *

— Nismo prošli ni tako loše — sleže Tonto ramenima. — Šta smo izgubili, do đavola: je-

dan helikopter, jedan gliser, desetak ljudi...

— I tvog dvojnika — zabrunda Dalkvist. — Nije to u pitanju, Erni... problem je što nisam navikao da gubim, do da vola!

— Svi mi ponekad doživljavamo poraze — velikodušno se osmehnu Tonto.

— Tačno. Ali ne od jednog jedinog čoveka. I to je ono što me zabrinjava.

— On ne radi sam — odmahnu Tonoto glavom. — Tu grešiš, Maks. Ima još pomoćnika, uverio si se u to.

— Nije ih imao na ostrvu Utila. Pročitao si detaljni Frostov izveštaj. Čak ni sada mu nisu bili neophodni, znaš.

— Đavola nisu! Nije mogao sam napasti helikopter, rukovati lanserom i upravljati jahtom!

— To ne, ali sam spreman da se kladim u šta hoćeš, Erni sinko, da je čitav posao mogao izvesti i sam.

— Na neki drugi način, možda.

— Baš tako. Na neki drugi način.

Tonto pažljivije pogleda Dalkvista. Sedeo je na svom uobičajenom mestu, sa već poznatom visokom čašom zelenkastog koktela u ruci.

— Opet imaš neku ideju, Maks.

— Imam jednu primedbu.

— Na mene?

— Pre na sebe — isceri se Dalkvist. — Gde sam pogrešio, Erni? Hajde, reci mi!

— Ne znam, do đavola! Plan mi se činio tako sigurnim da ni sam video ni najmanje mogućnosti da ne uspe!

— I ja. A zbog čega smo tako mislili?

— Bili smo suviše samouvereni. To hoćeš da kažeš, Maks.

— I to, ali ima još nešto.

— A to je...?

Dalkvist se leno proteže i odloži čašu na stočić.

— Tip s kojim imamo posla nije običan protivnik, sinko. To ti je čitav problem.

— Hmmm... U pravu si. I još nešto: mi ne znamo gotovo ništa o njemu, do đavola!

— Gotovo ništa — složi se Dalkvist, ponovo dohvatajući čašu. — Znaš, Erni, ovaj tvoj koktel stvarno stimulise moj mozak. Kad god ga pijem, ideje samo vrcaju!

— Samo nemoj preterivati! — upozori Tonto. — Sadržaj votke nije baš za zanemarivanje.

— Čoveče, ja sam odrastao na votki... Kada si primio sledeći poziv od tvoje prijateljice, Morin Šort?

— Sinoć. Upozorila me je da više ne pokušavam sa sličnim trikovima. I da je cena sada povećana za pedeset odsto. Mala ima stila, a?

— I previše. Ona, dakle, nije zakazala novi sastanak?

— Ne, nije. Zvaće me ponovo kada bude spremna, to su upravo reči kojima se poslužila.

— Oni znaju da smo i mi tvrd orah — nasmeja se Dalkvist. — Erni, čuješ li nešto?

Tonto se trže i preko lica mu prelete izraz straha.

— Šta, do đavola?

— Kmećanje — glasno se nasmeja Dalkvist.

— Kmećanje — glasno se nasmeja Dalkvist.

— Kmećanje? To je neki vic, a?

— Prilično star. Jedna moja nova blistava ideja upravo je rođena!

— Idi do đavola! — zavrte Tonto glavom. — Da je čujemo...

— Ne još. Neka malo sazri u mojoj glavi. I dok ona to radi, kaži mi imaš li kakvih poslovnih veza na Zapadnoj obali?

— Nikakvih — odmahnu Tonto glavom. — Otkud ti ta ideja?

— Onako uzgred. Znao si da ja imam takvih veza?

— Ne, nisam. Krio si to od mene, matora propalice!

Dalkvist je sa uživanjem pri-
nosio čašu ustima.

— Nisam — sleže ramenima.
— Jednostavno, nismo nikada dotakli tu temu. Dakle, Zapadna obala... vrlo zanimljivo tržište, zar ne? Kalifornija je još uvek najbogatija država na ovoj planeti.

— I baš zato tamo nije lako prodrati.

— Slažem se, iako postoji nekoliko načina. Pitim te sve ovo, sinko što mi je nešto prilično zanimljivo palo u oči...

Tonto je ćutao, okrenut leđima, sa rukama duboko zavučеним u džepove pantalona. Ponovo je gledao kroz prozor, na grad i danas mirno more iza njega.

— Momci na Zapadnoj obali imaju sličnih problema kao ti i ja — nemarno reče Dalkvist, prekidajući ćutanje. — Već prilično dugo.

— Sličnih problema, Maks?

— Vrlo sličnih — klimnu Dalkvist glavom. — Nije u pitanju ni policija, ni FBI, već neki slobodni strelac koji, naizgled iz čiste zabave, pokušava da omete poslovanje naših kolega.

— I verovatno uspeva u tome?

— Veoma često. Njegov metod veoma je sličan onome korišćenom na ostrvu Utili i ovde. Dolazi, udara i nestaje, a niko ne zna ni koje, ni kako za pravo izgleda.

Dalkvist se spusti u fotelju iza radnog stola, zamišljeno pro-
učavajući Dalkvistovo lice.

— Tebi je palo na pamet da bi ovo mogao biti on, Maks?

— Baš to, sinko. U san Francisku su ga nazvali Vampir, znaš.

— Vampir? I priliči mu, proklet bio!

— Pre izvesnog vremena jedna grupa poslovnih ljudi uložila je prilično para u čoveka po imenu Lukas — produži Dalkvist. — Koliko sam uspeo da doznam, njegov posao bio je da im skine Vampira sa vrata.

— Nije uspeo?

— Ne, nije. Za Lukasa su'tvrdili da je jedan od najspretnijih i najlukavijih profesionalnih ubica na svetu, sinko.

— Vampir je ubio njega.

— Aha. Našli su ga, bukvalno presečenog nadvoje u vili u kojoj je postavio zamku Vampiru.

— Presečen nadvoje? I to ne što govori, a?

— I meni je odmah palo na pamet. Veoma su retki ljudi koji tako vešto barataju stari-

nskim mačevima. I znaš šta je još bilo smešno?

— Ne verujem da je tu bilo ičega smešnog — promrmlja Tonto. Masirajući slepoočnice — ali mi ipak reci...

— Izgubili su još četiri čoveka pokušavajući da prodru u vilu pošto je Vampir otišao iz nje.

— Lukasova zamka je bila dobra, dakle?

— Nisam uspeo da otkrijem detalje, ali je i ovo dovoljno da se zaključi da jeste. Prema tome, sinko, i ti i ja moramo biti đavolski oprezni idući put...

— Prokleta kučka! — prosi-kta Tonto kroz zube. — Da nije nje bilo, do svega ovoga ne bi došlo!

— Ne vredi plakati nad pro-sutim koktelom, Erni — osme-hnu se Dalkvist. — Hajde, iz-mešaj mi još jednu turu, pa da ti kažem o mojoj novoj ideji...

Ovoga puta Dalkvist je bio taj koji je prišao prozoru da se divi panorami Miloksijsa dok je Tonto spremao koktel.

— Čini li se i tebi ponekad, Erni, da nam je taj tip za peta-ma? Da nas neprestano drži na oku? — upita, ne okrećući se.

— Dobro došao u moju omi-ljenu noćnu moru — reče Tonto s gorčinom u glasu.

— Verovatno to i čini — uz-dahnu Dalkvist. — Na tvom mestu ja ne bih tako često pri-lazio prozoru, znaš. Snajperi su postali đavolski precizni u pos-lednje vreme.

— Ti ih se ne bojiš?

— Ja? — Dalkvist se leno vraćao svom uobičajenom me-stu. — Ko bi želeo mene da sma-kne, do đavola? Svi kojima sam se zamerio već su pod zemljom. Sa nekoliko izuzetaka.

— Ah! Ipak ima izuzetaka!

— Ima. Oni su na dnu mo-ra — zacereka se Dalkvist, do-hvatajući ledenu čašu. — Veru-ješ li u onu šašavu teoriju da delfini postaju inteligentniji za to što jedu mozgove ljudi koji stradaju na moru, Erni?

— Glupost!

— I ja tako mislim. Ali, ako je slučajno to tačno, onda sam ja, posle nekolicine admirala, jedan od najzaslužnijih što de-lfini postaju sve pametniji, ha-ha-ha!

Tonto iskrivi lice. Tema mu se očevidno nije dopala.

— Kakva je tvoja ideja, Ma-ks?

— Dobra.

— Sve tvoje ideje su dobre. Ti jednostavno uživaš u tome da stavljaš moje strpljenje na probu, zar ne?

— Moda, sinko, ali je ova stvarno dobra. Sinula mi je sinoć na bezbolu.

— Da nije i to neka šala?
— sumnjičavo upita Tonto.

— Ne, nije. Sinoć je lokalna ekipa dosta glatko dobila goste iz Nju Orliensa, iako oni imaju mnogo veći izbor dobrih igrača.

— Imali su loš dan, a?

— Možda. Da li si se ikada upitao zašto u većini sportova domaći teren predstavlja toliku prednost?

— Nisam, do đavola! Konjske trke su jedini sport koji me zanima, i ti to dobro znaš.

— Moja teorija važi i za konjske trke. Dalkvistov zakon, možda će se jednog dana to baš tako zvati.

— U redu, priznajem da sam nestrpljiv! — pomirljivo se osmehnu Tonto. — Hoćeš li mi jednom reći, ili nećeš?

— Suština je u ovome: sinoć je Biloksi dobio utakmicu zato što je najbolji igrač Nju Orliensa povredio članak kad je stao u jedva primetno udubljenje na terenu.

— Da. Pa?

— Nijednom domaćem igraču se to nije dogodilo, razumeš. Bez obzira što će ti većina njih tvrditi da je teren savršeno ravan, oni su podsvesno registro-

vali to udubljenje i isto tako podsvesno ga izbegavaju.

— Hmm... recimo da je tako, ali ja ne vidim u čemu...

Dalkvist podiže ruku da ga učutka.

— U tome je — produži — suština Dalkvistovog zakona: dovedi najboljeg protivničkog igrača tamo gde će povrediti nogu, pa ćeš dobiti utakmicu! Shvataš li dubinu te misli, Erni?

— Aha...

— Vidim da ne shvataš. Da bismo dobili ovu utakmicu, moramo nekako dovesti protivnika u neravnompravan položaj.

— Da, do đavola! Ali, kako? Kako?

— Primorajmo ga da igra na terenu koji mi najbolje poznajemo — isceri se Dalkvist. — U tome ti je sva mudrost, Erni — sinko.

Tonto ga je nekoliko trenutaka zamišljeno posmatrao, a onda mu oči zablistaše.

— To bi moglo da upali, Marks — reče oduševljeno. — Boga mu, to bi baš moglo da upali!

*

* *

— Ovo mi se ne dopada — promrmlja Tabasko Pit, razgle

dajući avionske snimke raširene po stolu.

— Prava tvrđava, Les — do dade Sumiko. — Pogledaj samo ovo...

— Tvrđava? — Morin Šort gnevnim pokretom ruke zbaci nekoliko uveličanih fotografija sa stola. — Koji vam je đavo? O čemu govorite?

— Nisi pažljivo pogledala fotografije, Morin — mirno reče ninda, vraćajući oborene slike na sto. — To jeste prava tvrđava, iako spolja liči na obično prljavo predgrađe kakvo ima većina gradova na Jugu.

— Gledala sam te slike dok mi oči nisu iskočile, do đavola!

— Onda nisi dobro videla. Pazi: na zapadu je obala jezera, na istoku dva visoka paralelna nasipa, za prugu i autoput broj 59. Naselje je stisnuto u međuprostoru, toliko uskom da je veći deo kuća podignut na drvenim ili betonskim stubovima. Ako bolje osmotriš, primetićeš da se u njega može ući samo sa severa i juga. Jednom jedinom ulicom kojom se automobili mogu kretati.

— Pa?

— Policija je odavno digla ruke od toga kraja — zacereka se Tabasko Pit. — Čak ni masovne racije u kojima je naselje pretresano kuću po kuću, ni

su dale nikakvih opipljivih rezultata.

Morin se odmače od stola, sti snutih pesnica.

— Da li to, do đavola, znači da odustaješ?

Troje prijatelja se zgledaše.

— Ni slučajno — odgovori ninda — ali ne želimo da bezglavo uletimo u gomilu od najmanje dve stotine opasnih tipova koji već znaju naš opis. Erni Tonto nije štedeo ni vreme, ni novac; ako se bilo ko nepoznat pojavi u naselju, svi će skočiti da brane Tonta.

— I on je odrastao u tom kraju — podseti Tabasko Pit. — Propalice se uvek lako udruže protiv opasnosti spolja, to treba da znaš, Morin. Provela si dovoljno vremena u njihovom društvu...

— Erni se već danima krije u toj gomili, a mi obilazimo kao mačka oko vruće kaše! Vreme je da nešto preduzmemo, Eldridž, inače će nam umaći!

— Na primer?

— Upašćemo ove noći u naselje, ščepati za gušu prvoga na koga naletimo i primorati ga da nam oda gde se Erni krije.

— Plan koji bi se Tabasko Pitu bez sumnje dopao — osmehnu se Lesli. — Na žalost, nešto takvo nema ni mrve izgle da na uspeh, Morin.

— Zašto?

— Pre svega zato što ne možemo upasti neprimećeni. Čitavo naselje naviknuto je da se čuva opasnosti spolja, a njihova unutrašnja obaveštajna služba funkcioniše besprekorno.

— A zašto jednostavno ne priznaš da se plašiš, Eldridž? Čemu sve te krupne reči, do đavola?

Lesli se osmehnu i naglo ustade sa svog mesta.

— Dođi — reče.

Ona povuče ruku van njegovog domašaja.

— Kuda me vodiš?

— Tamo kud želiš da odeš, do đavola! U naselje!

— Sada?

— Mrak će pasti pre nego što stignemo. To si i želela, zar ne?

Sumiko je takođe ustala, zabrinutog lica.

— Les, pre samo dva minuta govorio si kako taj plan nema ni mrve izgleda na uspeh, a sada...

— Nemam izbora, devojčice. Morin nam neće poverovati dok sve to ne vidi svojim očima.

— Budi oprezan, molim te!

— Svakako — osmehnu se ninda. — Pomoći ćeš joj da se obuče i našminka, Sumiko. Želim da izgleda kao nova drolja u naselju, razumeš?

— Kao...? Ti si lud, Eldridž!

— Moramo se prurušiti ako uopšte želimo da uđemo u naselje, Morin — sleže ninda ramenima. — Ako si se predomisla...

— Ne, nisam. — žena čvrsto steže usne. — Idemo, Sumiko.

Dvadesetak minuta kasnije, kada se vratila, izgledala je upravo onako kako je ninda i želeo. Uske farmerke i minijatur na majica koja je više otkrivala nego skrivala njene savršene grudi. Kosa joj izgledala kao da je na njoj upravo dovršio operaciju neki vrlo jeftin frizer, a debeli sloj šminke činio je i starijom i ružnijom nego što je u stvari bila.

— Hej, sestro! — uzviknu Tabasko Pit. — Može li jedan na brzaka?

Ona je ćutala, buljeći u krupnog crnca pored Tabaska. Čitavo brdo ukovršane crne kose, minđuše u ušima, retka bradica i majica crvena kao krv na mišićavom telu koje se presijavalo od znoja.

— Može da prođe — reče crnac Leslijevim glasom. — Ime mo, Morin?

Ona razrogači oči.

— To... to si ti, Eldridž?

— Naravno da sam ja. Očekivala si nekog drugog?

Mahnuvši Pitu rukom, ninda povede Morin prema izlazu. I on je bio u uskim farmerkama, ali je oko kukova ponovo imao onaj široki kožni opasač sa delom svog arsenala. Ni čizme sa visokom petom nisu služile samo kao obuća. Za slučaj potrebe u njima i na njima takođe je bilo skriveno nekoliko predmeta koji mogu poslužiti kao opasno oružje.

Neukusno bleštavi »ševrolet« ogromnih dimenzija takođe se slagao sa slikom koju je ninda želeo da dočara. Seo je za volan i poterao ga, nestrpljivo i grubo, nimalo nalik svom uobičajenom stilu vožnje.

Veština prerusavanja nindi stara je gotovo koliko i sam ninducu i upravo zato su je ninde i dovele do savršenstva. U trenutku kada usvoji jednu masku, ninda počinje da govori, ponaša se i misli kao osoba koju predstavlja...

Od iznajmljene kuće na obali jezera Ponšartren do autoputa broj 12 nije bilo daleko. Nepunih dvadeset milja dalje ovaj autoput ukrštao se sa autoputem broj 59, sa čije se petlje silazilo skoro direktno do ulaza u naselje na istočnoj obali jezera.

Morin je ćutala sve vreme, praveći se da ne primećuje poglede koje joj ninda dobacuje.

— Ne možeš tako sedeti u kolima, Morin — reče on iznenada — kad stignemo u naselje.

— Zašto, do đavola?

— Tako u kolima sede pristojne dame. A ti momci tamo imaju nos za takve razlike, znaš...

Ona se zaveli u sedištu, šireći lagodno noge.

— Ovako je bolje, a?

— Prilično. Raskopčaj još je dno dugme na bluzi: što više budu mogli da vide od tvojih grudi, utoliko će manje pažnje obraćati na naša lica.

Slegnuvši ramenima, ona ga poslušala, gotovo otkrivajući levu dojku. I ne gledajući je, ninda nastavi kratko predavanje o tome kako treba da se ponašaju, kako govore i šta piju žene one vrste koju Morin sada treba da odglumi.

— Dosta! — reče ona odjednom. — Prokletstvo, čini se da će uskoro ženi biti potrebna i nekakva diploma da bi postala obična, jeftina kurva!

Ninda se nasmeja.

— Oprosti, Morin — reče. — Zaboravio sam da ti nauku već poznaješ?

— Šta?!

— A u čemu je razlika između tebe kakva jesi i žene koju pokušavaš da glumiš? Samo u ceni.

— Čekaj malo, ortak! Ja možda jesam spavala sa priličnim brojem muškaraca, ali nikada za novac, boga mu!

— Za gotov novac.

— Ni za gotov novac, ni za čekove, ni kreditne kartice, prokletstvo!

— Ali si spavala sa muškarcima koji su te izvodili u skupe hotele, kupovali ti nakit, haljine, bunde?

— Đavola! To nije isto!

— Ne, nije isto. Razlika je u ceni, kako sam i rekao — nasmeja se ninda.

— Stani, do đavola! To je uobičajeni način da muškarac pokazuje ženi da mu se dopada i da...

— Slažem se. Koliko si ti ode la kupila, recimo, Erniju Tonutu? Dopadao ti se, zar ne? Čak si bila i zaljubljena u njega.

— Ne shvataš... Erni, on ima gomilu para, a ja...

— Da formulišem onda pitanje malo drugačije: kada si poslednji put izašla sa muškarcem koji nije imao gomilu para?

Morin ga začuđeno pogleda, prolazeći rukom kroz neurednu kosu.

— Možeš li da se setiš? — na smeja se ninda. — Koliko si godina imala? Petnaest? Šesnaest?

— Tako nešto — odvrati žena nesigurnim glasom. — Prokletstvo, taj tvoj jezik... uspeo si da me zbuniš...

— Ne ja. Sama si sebe zbunila. To se događa kada prvi put uspeš da neku stvar razmotriš i sa neke nove tačke gledišta...

Glomazni »ševrolet« sada je već jurio niz odvojak koji će ga dovesti do obale jezera i ula za u naselje, poznato u Nju Orliensu kao »Četvrt ajkula«. Stanovnicima četvrti, začudo, taj se naziv dopao, tako da su ga sada i sami koristili među sobom.

Buka se čula još izdaleka, jer su lokali u daščarama nanizani duž obe strane uske ulice smatrali za pitanje časti da na svoje lažne fasade okače što veće zvučnike iz kojih su dopirale sve moguće vrste muzike pojačane do granica izdržljivosti membrana.

Ninda uspori, jer je ulica već bila prepuna vozila svih oblika i godina starosti, i pešaka koji se nisu uklanjali čak ni na zvižanje policijskih sirena koje su neki lukaviji ugradili na krovove svojih automobila.

— Gledaj dobro — osmehnu se ninda. — Obrati pažnju na momke i žene koji tobože nezainteresovano stoje duž ulice.

Motreći pažljivo, Morin oseti nekoliko ispitivačkih pogleda. Uostalom, svi ti pogledi nisu bili ni previše uzdržani: ne jednom neko od prolaznika bi se sagnuo da zaviri kroz prozor »ševroleta«, isceri se ili pokaže rukama ili grimasom šta bi radio toj zgodnoj mački na sedištu pored crnca.

— Gospode bože! — prošaputa ona iznenada. — Pogledaj onu malu tamo, u mini — suk-nji. Kladim se da nema više od dvadeset godina!

— Verovatno. Jako tražena roba, inače; deset minuta sa njom skoro je dvostruko skuplje nego, recimo, sa tobom!

— Kuda idemo, Eldridž?

— Do samog kraja ulice, pa u »Jazbinu«. Kažu da je to najgori lokal u četvrti. Možda će neko od momaka tamo moći da nam kaže nešto o Ernijevom skrovištu.

— Izaći ćemo iz kola?

— Pa, naravno. To si htela, zar ne? Ili želiš da na kraju ulice produžim i vartimo se u grad?

Ona steže zube.

— Ne. Mislim da ću moći da podnesem i tu »Jazbinu«...

Smeškajući se, Lesli zaustavi »ševrolet« pred daščarom ne što većom od onih koje su do sada viđali. I nešto mirniju, jer na njenoj fasadi nije bilo nika-kvih zvučnika. Vlasnici »Jazbine« očevidno su smatrali da je njihov lokal dovoljno poznat i da mu nikakva dodatna reklama nije potrebna.

Oko kola parkiranih pred lokalom šetao je dečak sa skraćenom dvocevkom u rukama. Gurajući ključeve kola u džep, Lesli mu dobaci krupnu novčanicu.

— Toliko ovde staje parking? — tiho upita Morin, razvratno se pripijajući uz njega.

— Ne parking, već to što nam čuva kola dok smo unutra. Da mu nisam platio, verovatno bismo zatekli samo šasiju u nešto lima preko nje...

Sala »Jazbine« bila je mračna, stolovi već zauzeti. Stežući Leslijevu mišicu, Morin se radoznalo osvrte oko sebe.

Naga devojka ogromnih grudi i ravnodušnog lica promače pored nje, noseći na poslužavniku okačenom oko vrata ono što se obično nudi posetiocima noćnih lokala. Cigarete, cveće...

U redu, cigareta je bila, ali umesto cveća, Morin opazi gomile belih kesica sa drogom i

nekoliko plastičnih špriceva za jednokratnu upotrebu.

— Idemo za bar — povuče je Lesli grubo za ruku. — Ti prokleti kućkini sinovi već su uvalili svoje guzice, nemamo gde da sednemo!

Prešli su preko sale, praćeni radoznalim, podozrivim i ravno dušnim pogledima. U stvari, pri vukli su mnogo više pažnje nego naga plesačica koja se na uskom podijumu uvijala nastojeći da ne izmakne iz svetla reflektora, što je pijano poskakivalo po podu i zidovima.

— Dupli — promuklo reče Lesli oslanjajući se čitavom težinom o šank pokriven pocinkovanim limom.

— A meni? — mazno upita Morin, s naporom se verući uz visoku stolicu. — Ja neću ništa dobiti, Vesli?

— Dobićeš — isceri se Lesli. — Komad žilavog crnog mesa, mačko! Od osam palaca! Daj joj jedan džin i tonik, čoveče!

Nekoliko ljudi bilo je u blizini, ali se niko ne nasmeja. Vitevi te vrste nisu, izgleda, bili ništa novo u »Jazbini«.

Lesli istrese čašu jednim pokretom, iskoristivši taj trenutak da ispod spuštenih trepavica osmotri okolinu.

Barmen ih gleda sumnjičavo. I još trojica ljudi, jedan za sto-

lom, jedan za šankom, jedan oslonjen o zid, sa cigaretom koja mu visi sa opuštene donje usne.

— Još jedan — zapovedi Lesli, vraćajući praznu čašu na šank. — Prokletstvo, šta tražiš dole, kučko?

Lupio je Morin po šaci, tako da je prasnulo i ona uvređeno povuče ruku sa njegovog šlića.

— Samo sam htela da vidim lažeš li me za tih osam palaca, Ves, ništa drugo...

— Đavola si htela? Pipaš gde je lova, a?

Prihvatio je novu čašu viskija i sručio je niz grlo kao i prvu.

— Idemo! — reče, bacajući zgužvanu novčanicu na šank. — Ovaj viski nije ni za pijane belce, prokletstvo!

— Nisam još popila! — pobuni se Morin, nagingući se prema njemu tako da joj je dojka skoro ispala iz bluze. — Ves, što si tako nestrpljiv večeras? Mogli smo...

Ninda je grubo povuče za ruku, tako da se jedva održala na nogama. Krenuo je prema vratima, ne gledajući ni levo ni desno, iako je bio svestan da je već prekasno za neupadljivo povlačenje.

Ona trojica koja je maločas zapazio stali su između njega i vrata. Barmena nije mogao da vidi, ali mu sluh reče da je on bacio onu prljavu krpu iz ruku i da sada ispod šanka izvlači palicu za bezbol.

— Čekaj malo, crnčugo! — reče preteći čovek koji mu se isprečio na putu. — Ko je ta cura sa tobom?

— Šta hoćeš, do đavola, od nje?

Drugi čovek već je prišao Morin, uhvatio je prljavim prstima za bradu i okrenuo joj lice prema svetlosti.

— Bio sam u pravu — reče trijumfalno. — To je ta prokleta kučka, ljudi! Morin Šort!

*

*

Čovek pred nindom poseže pod košulju spuštenu preko pantalona. Onaj drugi, zmijskih očiju, već je polazio korak napred, uživajući pre vremena u udarcu kojim će smrviti lepo lice tog prokletog crnca.

Kao da se uplašio, ninda diže obe ruke uvis i načini poluokret koji se mogao protumačiti i kao pokušaj bekstva.

Udarac promaši njegovu bradu, a silina zamaha ponese na-

padača još korak napred. Naizgled slučajno, njegovo lice sudari se sa desnim Lesliejevim laktom i prsnu, onako kako prsne zreo paradajz u sudaru sa zidom od cigala.

Spuštajući se, obe šake ninde sklopiše se oko ruke što je izvlačila pištolj ispod košulje. Saginjući se, on pade na levo koleno i još jednom se obrte oko sebe, podižući telo napadača kao štit.

Udarac palicom za bezbol bio je savršeno precizan i odmeren. Jedino što se izmenilo od početka zamaha do trenutka kada je pogodila, bio je njen cilj.

Umesto da se sruči na lobanju »crnca«, prekrivenu vunastom kosom, palica sa tupim zvukom razmrskala glavu čoveka sa pištoljem, tako snažno da komadići mozga poprskase lica radoznalaca okupljenih u uskom krugu na prvi znak da bi moglo doći do tuče.

Držeći mrtvo telo i dalje samo za šaku, ninda zamahnu njime u polukrugu, obarajući nogama leša sve što mu se našlo na putu. Njegov cilj zapravo su bile cevance čoveka koji je nastojao da zavrne ruku Morin na leđa.

Pogodio je, kao i obično, i čovek se zatetura, oslobađajući Morin neugodnog stiska.

Hitar i lak, ninda se već uspravljao. Za promenu, ruke mu sada nisu bile prazne, u levoj je držao dug komad drveta odlomljen sa palice za bezbol u času kada se sudarila sa lobanjom malopredašnje žrtve.

Barmen vrisnu prodorno, pokušavajući da zaustavi svoj novi nalet. Nije imao ni vremena, ni prostora za takvo što.

Oštri komad drveta zari mu se u trbuh i ostade u njemu. Stežući ga obema rukama, barmen se obrte u mestu, tupo buljeći po krugu lica oko sebe.

Stropoštao se tako naglo da nije stigao čak ni ruke da ispruži pred sebe. Sudar sa podom protera komad drveta skroz na drugu stranu, i čovek ostade da leži na prljavom podu, grčeći se, nalik leptiru pričvršćenom čiodom za komad kartona.

Ščepavši Morin levom rukom za nadlakticu, ninda pređe hitrim pogledom oko sebe. Hara-gei, to čudesno predosećanje opasnosti koje je kod nindi razvijeno do krajnjih granica mogućeg, upozoravao je na novu opasnost.

Vukući ženu za sobom, dok su mu se svi žurno uklanjali sa puta, on u prolazu ščepa flašu

viskija za grlić i tresnu dnom o sto.

— Hej! — zaurla neko iz pravca šanka. — Stani, proklet da si!

Taj koji je vikao, pogrešio je. Sa mesta na kojem se našao, posle skoka na šank, mogao je već pucati prema beguncima. Mora da je računao na to da su oboje nenaoružani i da će se ukočiti od straha kad ugledaju oružje upereno u njih.

I ne okrećući se, ninda zavirtla desnom rukom odlomljeni grlić flaše u pravcu glasa.

Kao i uvek, hitac je bio nepogrešiv. Neravno krajevi debelog stakla pogodiše napadača pravo u lice, a energija udarca baci ga unazad, tačno do velikog ogledala iza šanka.

Prasak smrskanog stakla koje se kao vodopad sručuje na pod. Odmah zatim i tup tresak još jednog mrtvog tela.

Lesli i Morin bili su već na vratima, i oni koji su radoznalo zavirili u unutrašnjost »Jazbine«, da vide šta se to, do đavola, dešava, raspršiše se pred njim.

Na samim vratima Lesli obuhvati čitavu prostoriju još jednim pogledom, urezujući u memoraju svaki detalj za kasniju analizu.

Jedno lice posebno zaslužuje da ga zapamti...

 ovek koji je ostao potpuno nepokretan za sve vreme borbe. Sa rukama upadljivo izloženim na stolu, tako da niko ne bi mogao pomisliti kako bi želeo da se ume a.

Okruglo, puno lice, zrelog čoveka pedesetih godina, zbijeno, još snažno telo. Crte koje, zbog nečega, podsecaju na Kreole sa Misisipija.

»Zanimljivo lice«, pomisli ninda, prenoseci pogled na prostor ispred »Jazbine«. Ipak, sedeo je potpuno mirno... Zbog čega me, onda, haragei upozorava da je opasnost mogla doci i iz tog pravca?»

Ali, nije bilo vremena za razmišljanje o tajanstvenom Kreolu, jer su daske na podu »Jazbine« već tutnjale pod nogama onih koji su krenuli u poteru.

— Leslie! — vrisnu Morin. — Pazi!

Nepotrebno upozorenje koje bi ionako stiglo prekasno. Mnogo pre njenog krika, haragei je usmerio pažnju ninde prema de aku sa skraćenom dvocevkom u šakama.

Leslie se stvori pred njim jednim od onih fantastično dugih skokova koji savla uju prostor gotovo trenutno, podsecajući na

mnogo puta ubrzani snimak atletičara koji preskače granicu snova u skoku udalj...

Istrgao je pušku iz ruku dečaka i blago ga lupao kundakom po glavi, pre nego što je ovaj i shvatio šta se događa. Pred njim je verovatno još jedan budući plaćeni ubica, ali on u ovom trenutku nije želeo njegovu smrt.

Okrenuvši se, on uperi cev pu ke prema vratima i pritisnu jedan obarač.

Vihor od krupne sa me kao metla po isti gomilu koja se za glavila na vratima u pokušaju da što pre dopre do njega.

Mnogo krikova, slivenih u je dan jedini vrisak užasa i bola. Proci će bar nekoliko sekundi pre nego što još neko pokuša da proviri kroz vrata »Jazbine« i proverii da li ih visoki crnac još drži na nišanu.

— Uzmi ovo! — reče ninda dobacujući dvocevku Morin. — Ključevi od kola... Upali motor i otvori i vrata na mojoj strani tako da mogu da usko im! Hajde, kreni već jednom!

Ona nespretno potr a na visokim  tiklama. Dobacivši još jedan pogled prema vratima »Jazbine«, ninda se okrete licem novim napadačima.

Ovi su dolazili iz tamnog prolaza pored lokala, očevidno privučeni galamom i pucnjavom. U takvim situacijama, svi stanovnici »Četvrti ajkula« najpre napadaju, a onda postavljaju pitanja.

A naročito kada je pred njima nepoznato lice. I sa još većim zadovoljstvom nego obično kada je koža tog lica crna...

Ovi su mladi i hitri, već provereni u mnogim uličnim tučama. Dvojica stežu isukane noževe, treći vitla lancem za bicikle, i to tako da se vidi kako zna da rukuje tim ne baš pogodnim oružjem.

Još jednom ninda iznenadi protivnike svojim trikom da prostor savlađuje mnogo brže nego što to oni očekuju.

Stvorio se pred njima u času kada su verovali da će morati da načine još tričetiri koraka pre nego što se bace na njega. Pokušali su da zastanu, ali nisu imali ni refleksa, ni tehnike potrebne da se sila inercije savlada za tako kratko vreme.

Izbegavši udarac lancem, ninda ga ščepa levom rukom, sprečavajući ga da mu se omota oko vrata. Sa dva ukružena prsta desne, on zadade udarac pravo u srce.

Čitava tajna je zapravo u brzini i snazi udarca. Ako su u pitanju udarci nindži, moramo računati sa činjenicom da su oni uvek u stanju da čitavu energiju svog tela koncentrišu u određenu tačku.

Gotovo bez otpora prsti probiše grudni koš i ninda raširi šaku, sada do zglavka zarivenu u grudi napadača.

Istrgao je iz ogromne, krvave rane isto onako naglim pokretom. Među prstima je držao nešto okruglo, nalik jabuci, ali je to nešto još drhtalo i grčilo se, izbacujući krv iz iskidanih žila.

Još živo srce polete prema licu bližeg napadača sa nožem i ovaj zastade, ne toliko od snage udarca, koliko od iznenađenja i gađenja od dodira sa mekom, toplom masom i mlazevima krvi koji mu zališe otvorena usta.

U međuvremenu, ninda je već bio pred sledećim napadačem, šireći krvavu desnu šaku pred njegovim licem kao da želi da mu pokaže šta ga čeka.

Mladića uhvati panika; zamahnuo je sporo, nevešto, samo rukom, dok mu se telo već povlačilo unazad, nošeno strahom.

Borac sa tako loše koordiniranim pokretima nema izgleda

čak ni u običnoj tuči. Ako mu je protivnik jedan ninda, onda čitava priča traje samo delić sekunde...

Kratak, oštar udarac u dobro poznato mesto u visini ramena. Ruka sa nožem promeni pravac kojim se kretala, savijajući se pod naizgled nemogućim uglom da bi zarila oštricu u grlo svog vlasnika!

Treći napadač tek što je rukavom otro krv sa lica i začuđeno se zagledao pred sebe.

Ne dopuštajući mu da se pribere, ninda pade na desni lakat, zamahujući nogom. Udarac odozdo naviše pogodi žrtvu u sam vrh brade i kosti vilice prskoše uz šum sličan lomljavi suvog drveta.

Zabacujući ruke unazad, čovek pade i ostade nepomičan na tlu. Jedino se još ruka sa nožem dva puta pomerila napred-nazad, kao da poslednjim trzajima svesti želi da dovrši započeti udarac...

Motor »ševroleta« konačno proradi i kola jurnuše prema njemu, povećavajući brzinu.

Ima vremena za još jedan pogled unaokolo...

Nikoga nema na vratima »Jazbine«, ali su prozori načičkani glavama koje raširenih očiju gledaju šta se zbiva pred zgradom. Dobro, oni su već sh

vatili da svaki pokušaj napada znači sigurnu smrt.

Na drugoj strani, međutim, na ulici, nekoliko krupnih momaka izdvaja se iz gomile i kreće prema njemu. Onaj prvi vitla pištoljem velikog kalibra; pogodak u motor mogao bi ih zaustaviti i ostaviti na milost i nemilost razjarenoj gomili.

Vreme je da žrtvuje jedan šuriken, ali tako da dobije priliku i da ga povрати pošto obavi svoj posao...

Ispuštajući pištolj, čovek se zatetura, stežući desnom rukom obraz iz kojeg je štrčala čelična zvezda, zarivena u jagodičnu kost.

Ninda uskoči u kola, ali se ne baci na sedište. Ako Morin nastavi pravcem kojim je krenula — a nema razloga da ga menja — sve će biti u redu.

Da!

Pridržavajući se levom rukom za ivicu krova, a desnim kolenom zadržavajući vrata da se ne zatvore, ninda ispruži desnu ruku i u prolazu istrže šuriken iz jagodice pogođenog.

Preostali napadači baciše se u stranu pred zahuktalim kolima, ali jedan nije bio dovoljno brz. Ninda jasno ču tup udarac i prasak stakla kada je prsnuo levi far.

Izlećući na kolovoz, Morin oštro okrete volan udesno i gu me zaškripiše na neravnom asfaltu. Grabeću pušku sa sedišta, ninda je uperi u pravcu ja zbine i pritisnu i drugi obarač.

Još jednom pun pogodak, iako sa ovog rastojanja sačma neće biti tako opasna kao maločas. Ipak, još nekoliko pogodjenih pridružice se gomili koja ječi na vratima i obeshrabri ti usijane glave kojima je još do potere.

Samo dva minuta kasnije, »ševrolet je jurio osvetljenim asfaltnim putem uz obalu jezera Ponšartren.

— Smanji gas! — mirno reče ninda. — Niko ne ide za nama...

— Ohh...

Morin ukloni nogu sa papuče gasa i malo se opusti u sedištu, ali je neprestano bacala pogleda pune straha prema retrovizoru.

— Dobro je! — reče ninda iznenada. — Zaustavi ovde.

— Da... da zaustavim?

— Ogluvela si od pucnjave? Kako ti se dopao izlet u »Četvrt ajkula«? Još uvek si za to da upadnemo i počnemo da tražimo Ernija Tonta među onim tipovima?

Žena obori glavu.

— Ne — šapnu. — Ipak si bio u pravu, previše je opasno.

— Više ne.

— Šta?

Ninda je već izlazio kroz otvorena vrata. Strčao je niz krašku travnatu strminu i zbacio odeću sa sebe.

— Šta to radiš, do đavola?

— Kupam se.

— To vidim, ali...?

— Ti momci tamo su rasisti — nasmeja se ninda. spirajući hitrim pokretima boju sa svoje kože. Vunasta perika ostala je u kolima. — Mislim da kao belac ipak imam nešto bolje šanse!

— Ti... vratićeš se tamo?

— Pa naravno!

— Sada? Odmah?

— Najbolji trenutak. I oni, kao i ti, misle da se ove noći više ništa neće dogoditi. Sem toga, otkrio sam nešto veoma važno... čoveka koji će me od vesti do Ernesta Tontoa. Najkraćim putem!

*

* *

— Ko je to? — trže se Tonto, posežući rukom prema noćnom stočiću i pištolju na njemu.

Svetlost pod tavanicom ble-snu.

— Ja sam, Erni — tiho reče Dalkvist. — Ustani i obuči se. Moramo sa ovog prokletog mesta!

Tonto pređe rukom preko čela. Oči su mu bile mutne, zbunjene.

— Čekaj malo... šta se, do đavola, dogodilo?

Nešto se pomeri ispod gomi-
le pokrivača na ležaju i ispod
njih izroni glava sa rasutom
plavom kosom i sanjivim očima.

— Šta je bilo, mili? — upita plavuša promuklo. — Ko je taj čovek?

— Napolje! — reče Dalkvist. — Hajde!

— Ali, Erni! — pobuni se ona. — Šta ovo znači? Taj tip...

Činilo se da je ozbiljni izraz Dalkvistovog lica konačno ubedio Tonta da nešto odista nije u redu.

— Napolje! — obrecnu se. — Čula si ga, prokleta bila!

Uvredeno dižući nos, plavuša se iskobelja iz kreveta, čak se ne trudeći da prikrije svoje odista raskošno telo. Ovoga puta, međutim, nijedan od dvojice muškaraca nije ni pogledao za njom.

Tonto je žurno oblačio odeću razbacanu po podu.

— Šta je bilo, Maks? — upita tiho, oprezno.

— On je maločas bio ovde. I napravio pravi pokolj u »Jazbini«. Zajedno sa Morin Šort.

— Prokletstvo!

— Pogrešio sam, Erni — uzdahnu Dalkvist, s naporom se spuštajući na stolicu. — Bio sam uveren da se neće usuditi da dođe ovamo. I da ćemo ga srediti i ako se usudi...

— Iznenadio nas je. Drugi put mu neće uspeti.

— Hoće. Nisam ti rekao ono glavno: došao je prerušen u crnca. Ko zna kako će izgledati ovoga puta?

— U crnca? Šališ se!

— Ne. Nije mi više do šale. Znaš, tamo u »Jazbini«, na tre nutak su nam se susreli pogledi...

— I?

Dalkvist se strese.

— Kad sam bio mali — reče monotono — često sam sanjao kako padam u ponor... beskra-
jno dubok ponor. Ne znam da li poznaješ takve snove?

— Da. I meni se događalo, ali...

— To osećanje ponovilo se kad sam video njegove oči, Erni. Osećanje da padaš i da ništa više ne može zaustaviti taj pad...

— Smrt u očima — promrmlja Tonto.

— Šta si rekao?

— Postoji stara indijanska priča o ljudima koji nose smrt u očima...

— Da... taj pogled odista bi se mogao tako nazvati...

Tonto dovrši oblačenje i zbu njeno se osvrte oko sebe, kao da se pita šta bi sada trebalo da uradi.

— Novac — podseti Dalkvist. — Sve što možeš da skupiš. Moramo otići daleko od ovog prokletog mesta!

Klimnuvši glavom, Tonto is pod postelje izvuče omanji metalni kovčežić i otvori ga ključem skinutim sa lanca koji je nosio oko vrata. Vadeći pakete novčanica, raspoređivao ih je po džepovima, lagano i metodično, kao da tim tako običnim poslom želi da povрати samopouzdanje.

— Karte! — iznenada reče Dalkvist. — Moraš nekoga poslati do najbližeg telefona da rezerviš avionske karte!

— Nije problem. Za koji let?

— Prvi za koji ima mesta — uzdahnu Dalkvist. — Čoveče, nadao sam se da nikada više neću morati ovako panično da bežim... Da, neka tvoj čovek uzme dva mesta u prvom avionu, bilo kud da leti. Na sledećem aerodromu ćemo se rastati, bilo bi suviše opasno da

ostanemo zajedno, bar neko vreme...

— Samo nas dvojica?

— Imaš nameru nekoga da vodiš? Onu sisatu plavušu? Do đavola s njom!

— Ma ne, Maks... Šta je sa telohraniteljima, do đavola?

— Ne — odmahnu drugi čovek glavom. — Moramo putovati što neupadljivije...

— A šta... šta ako nam je on za petama...?

Maks se isceri, ali taj osmeh pretvori mu lice u ružnu masku umora i straha.

— Veruj mi na reč, Erni — sinko... Ako nam je taj tip na tragu, neće nam pomoći ni čitav puk telohranitelja!

— Misliš?

— Siguran sam.

— U redu — klimnu Tonto glavom, a onda podiže glas. — Mamola! Hej, Mamola!

Nikakvog odgovora. Dva čoveka se zgledaše.

— Šta je s tim čovekom? — promrmlja Tonto. — Mamola!

— Maločas je bio pred vratima, Erni — tiho reče Dalkvist.

Tonto opsova, a prsti mu se sklopiše oko drške pištolja. Ubacio je metak u cev naviknutim pokretom, a pogled mu je bio uprt u vrata.

— Ako je on već stigao do tih vrata, ta igračka ti neće mnogo pomoći, sinko...

— Đavola neće! Nema čoveka koga neće oboriti zrno kalibra 45 kada ga pogodi sa ovog rastojanja!

— To i mene plaši...

— Šta, do đavola, hoćeš da kažeš?

— Sve češće pomislim kako on ne može ni biti čovek, Erni — sasvim ozbiljno je govorio Dalkvist. — Ako demoni zaista postoje, onda je on demon. Ili nešto slično, do đavola... Da si samo video tu brzinu, spretnost, lakoću sa kojom ubija...

Neko zakuca na vrata, polako i svečano.

Dalkvist skoči sa stolice i pribi se leđima uza zid, buljeći u vrata. Tonto zaškruta zubima, dižući pištolj.

— Ko je to, do đavola? — upita iznenađujuće snažnim glasom.

— Mamola, mister Tonto... Mogu li da uđem?

Dalkvist se opusti na svom mestu. Cereći se, Tonto vrati pištolj u džep pošto ga je pažljivo zakočio.

— Uđi, boga mu! Gde si bio maločas, kad sam te zvao?

Krupan čovek, malo povijenih ramena, potpuno ćelave glave,

zatrepta kratkovidim plavim očima.

— U tome i jeste stvar — reče. — Morao sam da izađem. Momci su opazili da se neko šunja oko kuće i... evo koga su nam doveli, mister Tonto!

Čovek, cerekajući se, gurnu Morin Šort kroz otvorena vrata. Ona se zatetura, ali ostade na nogama.

Još uvek je bila u odeći žene koja se prodaje za novac, ali bez tragova šminke na bledom, odlučnom licu.

— Gle, gle! — reče Dalkvist. — Gle, gle!

— Moja draga, ljupka Morin! — isceri se Tonto. — Kakvo prijatno iznenađenje, boga mu! U redu je, Mamola, možeš ići. Pretpostvljam da ste je razoružali?

— Pretresli smo je, mister Tonto. Nije imala nikakvog oružja kod sebe.

— Fina devojka. Naša Morin uvek je bila fina devojka... Hvala, Mamola. Neka ljudi i dalje budu na oprezu.

— Karte — podseti Dalkvist koji se u međuvremenu vratio na stolicu.

— Ah, do đavola! Mamola!

— Da, mister Tonto?

— Neka jedan od tvojih ljudi skoči do najbližeg telefona i rezerviše dva mesta u avionu.

Prvi let na koji možemo odati da stignemo, za mene i mister Dalkvista.

— Prvi let, mister Tonto. Svedjedno u kojem pravcu?

— Čuo si me, Mamola. Neka taj odmah krene, a ti se pobrini da budu spremna i kola za mene i mister Dalkvista! Hajde, kreni već jednom!

Morin Šort se zakikota kad se vrata zatvoriše za Mamolom i njegovim ljudima.

— Bežiš, Enri! Čak i ne pitaš kuda leti avion, a?

— Zaveži, droljo! Govori, kako si dospela ovamo? Gde je onaj tip koga si nahuškala na mene, prokleta bila?

— Eldridž? Koliko znam, nije ovde. Nije ni potreban, znaš li to? Dovoljno sam jaka da se sama obračunam s tobom!

— Mala je nešto ljuta na tebe, Enri — upozori Dalkvist. — Drži lice podalje od njenih noktiju.

— Do đavola, šta se s tobom dogodilo, Morin? — pokuša Tonto umirujućim glasom. — Ne možeš mene kriviti za ono što se dogodilo dole, do đavola! Pa ja sam najviše izgubio sa tim prokletim tovarom!

— Briga me za tvoj tovar i tvoj novac! Hoću da te kaznim za ono što si učinio meni! MENI, razumeš li?

— Ništa ti nisam učinio, mala. Taj tip te je slagao...

— Nisi? A indijansko sredstvo koje je u meni ubilo volju za drugim muškarcima?

— Šta?!

Dalkvist upitno pogleda Tonta.

— O-ho, Enri — sinko... Ni ti meni, izgleda, ne poveravaš baš sve, a?

— Prokletstvo, pojma nemam o čemu govori ta glupača! Kakvo sredstvo? Takva stvar uopšte ne postoji!

— Proverila sam! — trijumfalno reče Morin. — Taj Eldridž, užasno je privlačan i među nogama ima mnogo više od tebe, mali moj Enri. Nije me uzbudio, shvataš li? Zato što mi se seksualna želja vraća tek kada uzmem ono drugo sredstvo za koje ti znaš!

Tonto zbunjeno pogleda u Dalkvista, a ovaj samo sleže ramenima.

— Čekaj, do đavola! — prasnTimer Tonto. — Idemo od početka... Taj Eldridž ti je rekao kako ti dajem sredstvo koje te sprečava da poželiš muškarca, je li tako?

— Baš tako. A onda, kada me ti želiš, daš mi drugo sredstvo, ono koje deluje samo privremeno.

— Gomila gluposti! — nasmeja se Tonto. — Taj tip ti je napunio glavu gomilom gluposti, mala moja!

— Je li? A zašto onda ništa ne osećam, Erni? Zašto, Već da nima nisam osetila želju, a ti bolje od mene znaš kakva sam nekada bila!

— Jedna od najvatrenijih kučki u čitavoj Lujizijani — isceri se Tonto. — Ali, grдно grešiš, mala... nikakvo sredstvo ne postoji. Ako si prestala da osećaš želju za mnom, razlog je sigurno negde drugde...

Ona nervozno zabaci ruke, provlačeći ih kroz neurednu kosu.

— Erni, ja se ne šalim. Dadeš mi to sredstvo... i novac koji sam tražila, inače...

— Inače?

— Inače ću te ubiti!

— Ha-ha-ha! — nasmeja se Tonto. — Čime? Noktima? Zubima?

Stisnutih zuba, Morin mu pokazala otvoreni desni dlan. Dalkvist se malo podiže sa svog mesta da bolje vidi.

Čelična igla, duga koliko mali prst žene. Predmet sasvim pogodan da se sakrije u bujnoj kosi žene...

— Ovim, Erni — promuklo reče Morin. — Vrh je premazan otrovom od koga se umire vr-

lo, vrlo sporo... ali zato ništa manje sigurno!

Instinktivno, Tonto ustuknuo jedan korak. Oči su mu bile pune užasa.

Dalkvist oceni da je najbolje da ostane gde je i bude vrlo tih. Ovo što se događa, privatna je stvar između to dvoje ljudi, iako bi bilo glupo da Erni Tonto završi na tako bedan način, do đavola!

— Dakle, Erni?

Prilazila mu je sporo, stopu po stopu, dižući vrh igle prema razrogačenim očima muškarca. Iza nje, Dalkvist se bešumno diže na noge.

— Čekaj malo, Morin — nervozno reče Tonto. — Do đavola, novac možeš odmah da dobiješ, a to sredstvo...

— Istresi i jedno i drugo — zapovedi ona. Povijenih kolena, kao mačka, Dalkvist se šunjao za njom, dižući ruke u visinu ramena.

— U redu, u redu! — promrmlja Tonto. — Uvek si bila tvrdoglava...

Ruka mu lagano pođe prema džepu sakoa. Morin je pratila opreznim pogledom; ako Tonto tu ima oružje, jedan mali pokret ruke biće dovoljan da mu zada smrtonosnu ogrebotinu.

Zadržavajući dah, Dalkvist skoči i ruke mu se sklopiše oko tela žene!

— Imam je, Erni! — vrisnu visokim, uzbuđenim falsetom. — Brzo, do đavola! Brzo!

Morin se borila kao tigrica, vrišteći i udarajući petama Dalkvista u cevanice, ali je ovaj bio i teži i jači, iako mu se na licu videlo da ga ta borba staje dosta napora.

Tonto istrže pištolj iz džepa i otkoči ga. Cereći se, sa nasladom rođenog ubice u očima, on primače cev uz samo lice žene i pritisnu okidač.

Dalkvist odskoči, šireći ruke.

Ispaljen iz neposredne blizine, metak probi lobanju, odnoseći pred sobom i deo kosti sa potiljka. Udarac odbaci telo žene na pod, gde ona pade kao klada, na leđa, okrećući prema dvojici ljudi lice unakaženo usijanim barutnim gasovima.

— Prokletstvo! — reče Tonto. — Gadan prizor...

Njegov pogled potraži Dalkvistov, ali je ovaj gledao u drugom pravcu...

U podlakticu, otkrivenu zavrnutim rukavima košulje i sa koa. Nekoliko palaca iznad čla naka Tonto opazi sićušnu kap krvi.

— Ogrebala me je! — reče Dalkvist jedva čujno. — Prokleta kučka me je ogrebala!

*
* *

Zakoračio je prema Tontu, ali ovaj odskoči u stranu, kao da je i sam dodir sa Dalkvistom dovoljan da i njega osudi na smrt.

— AAAAA! — zaurla Dalkvist iznenada. — Erniiii!

— Mamola! — Tonto se i dalje izmicao prema zidu. — Mamola!

Na samo korak od njega, Dalkvist se skljoka, stežući obema rukama grlo. Lice mu postade purpurnocrveno, usne potpuno modre, oči su mu gotovo iskakale iz duplji.

— Mamola!

Dalkvist skupi noge, a onda ih naglo ispruži. Otvarajući usta, on još jednom zaurla kao divlja zver, a onda zari zube u šake, kao da jedna vrsta bola može da posluži kao sredstvo protiv druge vrste bola...

— Mamola!

— Ubij me, Erni! — vrisnu Dalkvist. — Ubij me, molim teeeee!

Vrata se konačno otvoriše i na njima se pojavi Mamola.

I njegovo lice bilo je bledo kao smrt, plave oči izbuljene.

— Prokletstvo, Mamola! Šta je sad s tobom?

Čovek bezglasno pomeri usne. Desna ruka mu se podiže i on palcem pokaza preko ramena, u prostoriju iza sebe.

— Šta to znači, do đavola?

Dalkvist se još jednom javi, promuklim krikom bola. Noge su mu se sada sve brže kretale, skupljajući se i opružajući, i gužvajući tepih tako da se pomeralo čak i mrtvo telo Morin Šort. Iz izgrizenih ruku tekla je krv, čineći Dalkvistovo lice još užasnijim.

Na vratima, noge odjednom popustiše pod Mamolom i on se sruči, najpre na kolena, pa onda na lice.

Iz leđa mu je štrčala skoro polovina oštrice i drška kratkog, širokog mača neobičnog oblika.

Jedan čovek kroči u odaju, preskačući Mamolino mrtvo telo.

Visok, plećat, prpelanulog lica sa ostrim crtama.

— Ovo je moje — reče sa osmehom, izvlačeći mač iz Mamolinih leđa. Oči mu preleteše preko prizora u spavaćoj sobi. — Vidim da si opet bio vrlo nevaljao, Erni...

Tonto se osloni leđima o zid, šireći noge. Pištolj je držao obema rukama, u visini lica, siguran da sa ovog rastojanja ne može promašiti.

— Ti si Eldridž? — upita kroz stisnute zube. — Evo, onda, jedan metak i za tebe!

Hitac prasnu, ispunjavajući neveliku prostoriju tutnjavom i barutnim dimom.

Erni Tonto s nevericom pogleda pred sebe. Prokletstvo, šta se to moglo dogoditi?

Kao na strelištu, Eldridž vrhom mača pokaza mesto gde je Tontov hitac pogodio zid.

— Promašaj, Erni — reče mirno. — Hoćeš da pokušaš još jednom?

Dalkvist ponovo zaurla, uviđajući se na podu i Tontov pogled skrete prema njemu.

— Trajaće to još dugo — hlađnokrvno primeti ninda. — Šta što Morin nije uspela i tebe da dokači iglom, Tonto. Ni si zaslužio da umreš ni brzo ni lako.

— Još sam živ — odvrati Tonto kroz zube. — I imam pištolj u rukama...

— Ja nisam Morin Šort, Erni. Mene taj pištolj ne može da ubije!

— Ti si je poslao ovamo, zar ne? I napunio joj uši onim lažima o indijanskim sredstvima?

— Nisam je poslao, ali nisam ništa učinio ni da je sprečim ka da sam shvatio da je krenula za mnom u »Četvrt ajkula«. Sa ma je odlučila o svojoj sudbini.

— Ti si je naveo da me mrzi, Eldridž?

— Da. Malo hipnoze. Umrkla je u uverenju da bez toga in dijanskog sredstva nikada više ne bi mogla da poželi muškar ca.

— Ti onda nisi ništa bolji od mene — cinično se isceri Tonto. — I kod tebe cilj oprav dava sredstvo, zar ne?

Ninda se osmehnu.

— Razlika postoji, i to veli ka. Kada ja ubijam, umiru sa mo oni koji su krivi.

— Ah! Moralist!

— Recimo.

Dalkvist uspe da se na tre nutak uspravi na kolena i osvr ne oko sebe divlje iskolačenim očima. Tonto sa užasom shvati da su mu šake progrižene do kosti, da su usne i jezik do slovno samleveni zubima u po kušaju da se ublaži bol koji je tekao po venama kao istoplje no olovo.

— Ti si mu prijatelj, Tonto — reče ninda hladno. — Ubij ga!

— Ne. Svi ovi meci namen je ni su tebi i samo tebi.

— Onda ću to ja učiniti — sleže ninda ramenima.

Desna ruka pokrete se tako brzo da Tonto nije uspeo ni po gledom da je isprati. Pogođen vrhom mača u čelo, Dalkvist se skljoka na pod i umiri.

Tonto bučno ispusti vazduh iz pluća. Tek sada je shvatio koliko je olkašanje što više ne mora slušati Dalkvistovo urla nje.

I još nešto, do đavola!

Sada! Sada je trenutak, dok čovek sa mačem još proučava unakaženo Dalkvistovo lice!

— Umri! — viknu, pritiska jući okidač. — Umri!

— Ja neću umreti ovde — odgovori ninda mirno, zadajući još jedan predizan udarac ma čem u levo Tontovo oko. Uda rac odbaci Tonta na zid, a de sna ruka polete naviše, šaljući poslednji ispaljeni metak u ta vanicu.

— Ja NE MOGU umreti ov de — dodade ninda malo tiše, osvrćući se po odaji punoj kr vi i mrtvih tela. — Kad za to dođe čas, umreću... u San Fra ncisku...

REZULTATI VELIKE NAGRADNE IGRE — N I N Ā A

Do određenog roka u našu redakciju stigao je veliki broj uglavnom tačnih odgovora. Svim učesnicima, čitaocima romana NINĀ, zahvaljujemo na učešću, a onima koji su imali najviše sreće prilikom izvlačenja čestitamo.

Tačni odgovori:

1. Četvrto mesto
2. Dragoslav Šekularac
3. Josip Katalinski

Spisak nagrađenih čitalaca:

I NAGRADA — ITALIJA, MILANO I BOLONJA SVETSKO PRVENSTVO U FUDBALU

RADOMIR KONDIĆ, Đure Salaja 1/II, 42000 VARAŽDIN; BOŽO JOVIĆ, Partizanska bb, 70270 ŠIPOVO; IVAN SIMONVIĆ, Cara Dušana 86/9, 36000 KRALJEVO; STEFAN TAUŠANOV, Pavljina Veljanova 4, 92300 KOČANI; MILETA JOVANOVIĆ, Pana Srdanovića 2/1, 31210 POŽEGA; MIĆO KARANOVIC, Oslobođenja 28, 23300 KIKINDA; DRAGAN JOVANOVIĆ, Sremska 6/V, 11000 BEOGRAD.

Roman akcije i erotike, istočnjačke filozofije i zapleta, čudesnih likova zbog kojih su i sva njegova prethodna dela bila bestseleri.

Moć i gresi počinjeni da bi se do nje došlo, glavna su tema ovog spektakularnog dela, koje vodi čitaoca na opasno mesto gde bespoštednu bitku vode dobro i zlo – u ljudsku dušu.

Francuski poljubac... zavodljivi poljubac opijuma, opasni porobljivač jednog naroda.

Tvrđ povež, zaštitni omot, latinica, cena 250 din.

Odobravamo popust 20%. Cena sa popustom 200 din.

Erik van Lustbader

FRANCUSKI POLJUBAC

autor bestselera NULA

NOVO • NOVO • NOVO
KNJIGA ZA VAS

NIP DEČJE NOVINE Gornji Milanovac – prodaja knjiga –

N A R U D Ž B E N I C A / N Ā

Neopozivo naručujem knjigu FRANCUSKI POLJUBAC po ceni od 250 din. umanjenoj za 20% prim. _____. Sumu od _____ din. i troškove poštarine platiću prilikom preuzimanja pošiljke.

Ime i prezime _____

Ulica i broj _____

Broj pošte i mesto _____

datum

potpis naručioca